

คนนี้
มีรัก!
มาเก็บรัก!

ทดลองอ่าน

我
亲
爱
的
厨
神
先
生

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

พิมพ์ครั้งที่ 1

เขียน : ลีอู๋ 时梧
แปล : Lucky Luna

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

|

我亲爱的厨神先生

เซฟคนนี้มีรักมาเสิร์ฟ!

时梧

สี่อู๋

|

Lucky Luna แอป

"ผมขอบคุณ ผมยอมรับได้ในทุกอย่างของคุณ
แน่นอนว่าขอให้คุณโปรดยอมรับข้อบกพร่องของผมด้วยนะครับ"

คำนำ

สวัสดิ์คือนักอ่านที่รัก วันนี้แจ่มใสมีนิยายแนวใหม่ ร้อนๆ หอมกรุ่นกลิ่นรัก มาเสิร์ฟค่ะ

With Love เป็นแบรนด์น้องใหม่ของแจ่มใส แต่ประสบการณ์การคัดสรร และสร้างสรรค์นิยายรักนั้นไม่ใช่มือใหม่แน่นอนค่ะ With Love มีความมุ่งมั่นที่จะมอบประสบการณ์ความสุขที่หลากหลายมากยิ่งขึ้น ทุกๆ เรื่องราวเราได้คัดสรรด้วยความรักและความปรารถนาดีที่จะส่งต่อความสนุกนี้ไปถึงมือของนักอ่านทุกๆ ท่าน เพื่อให้นักอ่านของเราได้รับความสุข ความสนุก รวมไปถึงได้ซาบซึ้งกับความรักของเหล่าตัวละครในเรื่อง

สำหรับ 'เซฟคนนี้มีรักมาเสิร์ฟ!' ที่อยู่ในมือของทุกท่านตอนนี้ เป็นนิยายแปลจีนรักร่วมสมัยที่เราภูมิใจเสนอมากๆ ค่ะ นี่เป็นเรื่องราวของ 'เจียงเหมยอิง' นักตัดต่อและบล็อกเกอร์อาหารเพื่อสุขภาพชื่อดังของเว็บไซต์ เวบป้อผู้มีแฟนคลับติดตามกว่าห้าแสนคน ทว่าเพราะคำสั่งของหัวหน้าที่ต้องการเรียกเรตติ้งให้ช่องทำให้เธอตัดรายการที่ 'หानตั้ง' ทายาทบริษัทเครือข่ายด้านอาหารและเครื่องดื่มระดับไฮคลาสที่ใหญ่ที่สุดในประเทศภาพลักษณ์เสียหาย และถูกวิพากษ์วิจารณ์ เธอจึงได้มาเยือนร้านปะหมี่ของเขาเพื่อขอโทษต่อเรื่องราวที่เกิดขึ้น และนั่นเองทำให้เธอได้พบเรื่องสุดซึ้งสองประการ หนึ่งในนั้นคือ คนเดียวกับเจ้าของเบอร์โทรศัพท์คนเก่าที่ไม่ยอมไปทำเรื่องยกเลิกเบอร์ ให้เรียบร้อย ทำให้เธอที่เปิดเบอร์นี้ใช้ต้องเดือดร้อนเพราะมีสายโทรก่อกวน มาตลอดสามปีเต็ม สองคือเธอสามารถกินอาหารฝีมือของเขาได้โดยไม่เอาเจียน!

ความลับอย่างหนึ่งที่เจียงเหมยอิงซุกซ่อนไว้หลายปีคือเธอป่วยด้วยโรคเบื่ออาหาร...การเจออาหารที่กินได้นั้นราวกับได้พรจากสวรรค์ ทว่าหานตั้งกลับมีอคติกับเธอ แล้วเจียงเหมยอิงจะอย่างไรต่อไปในเมื่ออาหารฝีมือของชายหนุ่มเป็นเพียงสิ่งเดียวที่เธอกินได้ ขอเชิญนักอ่านทุกท่านร่วมเอาใจช่วยไปพร้อมๆ กันได้ในหน้าถัดไปเลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำ ตัวละคร

- เจียงเหมยอิง นักตัดต่อสาว หนึ่งในทีมงานโพสต์โปรดักชันของบริษัทภาพยนตร์แห่งหนึ่ง รูปร่างเล็กผอมบาง ดวงตากลมโต เวลายิ้มกว้างดวงตาคู่นั้นจะโค้งเป็นจันทร์เสี้ยว เจียงเหมยอิงเป็นเจ้าของบล็อกสูตรอาหารลดน้ำหนัก ทว่าความลับความผอมของเธอคือจริงๆ แล้วเธอเป็นโรคเบื่ออาหาร
- หานตั้ง เจ้าของร้านบะหมี่ไห่วเจียนที่โด่งดังในอินเทอร์เน็ต รูปร่างสูงใหญ่ ใบหน้าหล่อเหลา หางตาลูกลงเล็กน้อยทำให้ดวงตาดูอ่อนโยน ทว่าแววตาแฝงไว้ด้วยความเย็นชา เขาคือทายาทเพียงคนเดียวของธุรกิจร้านอาหารในเครือซานเว่ยฟาง ทว่าไม่ชอบการทำธุรกิจของตระกูลจึงเลือกมาเปิดร้านด้วยตัวเอง
- เซี่ยวอู๋นาจาง จิตแพทย์และพี่ชายข้างบ้านของเจียงเหมยอิง เขาคอยดูแลเจียงเหมยอิงอย่างดีมาตลอดเพราะแอบชอบเธออยู่
- เจิ้งหลินเทียน ลูกศิษย์ของหานตั้ง เป็นเด็กหนุ่มอายุยี่สิบต้นๆ มีนิสัยไม่ค่อยเอาไหน ไม่ชอบเรียนหนังสือ แต่กลับมีฝีมือด้านการทำอาหารอย่างมาก จึงหนีเรียนมาฝึกทักษะทำอาหารกับหานตั้ง
- หวงหุหุ พนักงานเสิร์ฟและแคชเชียร์ของร้านบะหมี่ไห่วเจียน เธอเป็นเด็กที่เก่งและฉลาด เรียนอยู่มหาวิทยาลัยใกล้ร้านบะหมี่ของหานตั้ง
- เหมี่ยวเหมี่ยว นักวาดการ์ตูนสาวผู้มีใบหน้ายิ้มแย้มเปล่งประกายราวกับดอกไม้ รับแสงอาทิตย์ ร่าเริงมีพลังงานเหลือล้น เหมี่ยวเหมี่ยวเข้าห้องพักที่ชั้นบนในร้านบะหมี่ไห่วเจียนของหานตั้ง
- เซี่ยวเหอจิน ชายหนุ่มเป็นเพื่อนสมัยมัธยมปลายของเจียงเหมยอิง เพราะฐานะทางบ้านดีจึงชอบอวดรวยและชอบทำตัวให้เป็นจุดสนใจ

บทนำ

ฤดูร้อนปี 2012 งานกีฬาโอลิมปิก ณ กรุงลอนดอนได้เปิดตัวอย่างยิ่งใหญ่อลังการ

โรงพยาบาลสหภาพประจำปักกิ่ง แผนกจิตเวชขนาด 1,205 เตียง โทรทัศน์จอแก้วที่แขวนอยู่บนผนังกำลังถ่ายทอดสดการแข่งขันว่ายน้ำท่าผีเสื้อระยะทางสองร้อยเมตรชาย ช่างนำเสียดายที่เฟลป์สพลาดเหรียญทองไป

ณ ห้องพักผู้ป่วยเดี่ยว ผู้ป่วยชื่อว่าเจียงเหมยอิง

เจียงเหมยอิงยื่นมือออกไป กระดุกบนหลังมือปูดโปน อีกทั้งร่างกายยังผอมแห้งจนน้ำใจหาย เธอค้ำอาหารโมตที่วางอยู่บนชั้นข้างหัวเตียง

คุณแม่เจียงเปิดประตูห้องพักผู้ป่วยเข้ามา พอเห็นการเคลื่อนไหวของเจียงเหมยอิง จึงหยิบรีโมตส่งให้เธอแล้วเอ่ยถาม "จะเปลี่ยนช่องโทรทัศน์"

บนผิวบริเวณข้อมือด้านในของเจียงเหมยอิงถูกแทงด้วยสายน้ำเกลือ เพราะเจาะเข้าไปในเส้นเลือดโดยตรง จึงทำให้บริเวณรอบๆ ที่เจาะเข็มมีรอยช้ำเล็กน้อย

เธอพยักหน้า ไม่พูดจา มุดอยู่ที่ผ้าห่ม มีเพียงดวงตาคู่หนึ่งโผล่พ้น

ออกมา มองดูเฟลปส์ที่ตกอันดับในจอโทรทัศน์

คุณแม่เจียงพยายามชวนเธอคุย ถามว่า "นี่คงเป็นนักกีฬาที่ลูกชอบที่สุดสินะ แพ้แล้วหรือ"

เจียงเหมยอิงส่ายหน้า ก่อนจะหดตัวเข้าไปในผ้าห่มโดยไม่หือไม่อือ คุณแม่เจียงถอนหายใจอย่างไร้สัมเสียด คุยกับเจียงเหมยอิงตั้งหลายประโยค ล้วนแต่ไม่ได้รับการตอบกลับ เธอจึงเอ่ยอย่างอ่อนโยนว่า "เหมยอิง ลูกคิดอะไรอยู่ก็บอกกับแม่ได้นะ แม่จะพยายามช่วยลูกให้ได้ อย่ามัวแต่กุ่มใจหลบอยู่ในผ้าห่มเลย"

เจียงเหมยอิงค่อยๆ โผล่ศีรษะออกมาจากผ้าห่ม ท่าทางซึ่มกะทือ เธอไม่ได้มีอะไรที่อยากได้เป็นพิเศษ ถึงจะบอกแบบนี้ แต่เธอก็ยังอดหงุดหงิดตัวเองไม่ได้

เธอมองออกไปนอกหน้าต่าง ในช่วงฤดูร้อน ท้องฟ้าของเมืองหลวงเป็นสีครามสะอาดตา แม้จะร้อนอบอ้าวอยู่บ้าง แต่ก็สัมผัสได้ถึงบรรยากาศครึกครื้นที่อยู่นอกหน้าต่าง

เจียงเหมยอิงขยับริมฝีปาก เปล่งเสียงออกมาจากลำคอเบาๆ ไม่ก็คำ "หนูอยากออกไปข้างนอกค่ะ"

ในโทรทัศน์ กำลังฉายภาพบันทึกเทปพิธีเปิดกีฬาโอลิมปิก ณ กรุงลอนดอนอีกครั้ง

พิธีการดำเนินไปจนถึงช่วงปล่อยนกพิราบแห่งสันติภาพ จักรยานที่ประดับด้วยปีกนกทยอยเข้าสู่สนามทีละคันๆ ซี่ล้อรอบสนาม เปรียบดังการสยายปีกบินของนกพิราบแห่งสันติภาพ

หानตั้งดูโทรทัศน์ด้วยใบหน้าไร้อารมณ์ ทว่าในใจกลับเป็นกังวล

พ่อของหานตั้งเอ่ยถาม "จัดของเสร็จแล้วหรือ"

หานตั้งพยักหน้า

"งั้นก็ไปเรียนที่ร้านสาขาใหญ่ซะ" น้ำเสียงของนายท่านห่านไม่ได้แสดงความโมโห ทว่าเคร่งขรึม

ห่านตั้งระบายนมหายใจด้วยความเหนื่อยหน่าย เขาหยัดกายลุกขึ้น แล้วคว้ากุญแจรถเตรียมออกไปข้างนอก นายท่านห่านมองตามหลังเขาไป ห่านตั้งก้าวเท้าไปได้เดี๋ยวดียวก็หันกลับมามองพ่อของตนเอง

เขาเอ่ยถาม "พ่อ พ่อเคยกินอาหารที่ร้านแวงลอยหรือเปล่า"

นายท่านห่านไม่รู้ว่่าจู่ๆ เขาถามคำถามนี้ออกมาหมายความว่าอย่างไร บนใบหน้าปรากฏท่าทีสะอิดสะเอียน "เราทำภัตตาคารหรู จะไปเคยกินของโลว์คลาสพรรคั้นนั้นได้ยังไงกัน"

ห่านตั้งเหม่อไปครู่หนึ่ง ก่อนจะพยักหน้าแล้วเอ่ยปาก "ผมรู้แล้ว" พุดแค่นั้น แล้วก็ออกจากประตูไป

ทันทีที่ออกจากประตูอาคารผู้ป่วย อากาศร้อนระอุด้านนอกก็ปะทะเข้ามา เจียงเหมยอิงอยู่แต่ในห้องพักผู้ป่วยที่มีเครื่องปรับอากาศมาเกือบเดือน เธอเบิกตากว้าง พลันรู้สึกว่่าตนเองชนลูกชันไปทั่วทั้งร่าง

รอบนอกโรงพยาบาลการจราจรแน่นขนัด เสียงดังจอลแจ อีกทีก็ครึกโครม ความพลุกพล่านวุ่นวายของเมืองหลวงช่างต่างจากภายในห้องพักผู้ป่วย เมื่อห่านาที่ก่อนหน้าี่ราวกับโลกคนละใบ

สำหรับเจียงเหมยอิงแล้ว เหมือนอยู่คนละโลกเลยทีเดียว

ห่านตั้งอยู่ระหว่างทางไปภัตตาคารสาขาใหญ่ รถขยับไปได้ทีละนิด ติดมากกว่าครึ่งทางแล้ว เขาเงยหน้า มองเห็นอาคารสูงใหญ่เรียงรายเป็นแนวนานั่น โลกใบป่่าปุ่นทำให้คนหายใจลำบากจริงๆ

พอหันหน้ามอตรงอกเล็กๆ ด้านข้างกลับดูคึกคักเป็นพิเศษ ผู้คนตามร้านรวงคุยกันอย่างออกรสออกชาติ พวกกันกินอาหารตามร้านแวงลอย

นี่สินะปักกิ่ง เมืองที่มีทั้งความขัดแย้งและความลงตัว

จอแอลอีดีบนตึกฝั่งตรงข้ามกำลังฉายภาพการแข่งขันที่เฟลป์สพลาดตำแหน่งแชมป์ไปแค่อึดใจ รถของห่านต้งขับไปข้างหน้าได้ไม่กี่เมตร ก็หยุดลงอีกครั้ง เขาถอนหายใจพลางมองดูความพ่ายแพ้ของเฟลป์สที่ปรากฏอยู่บนจอ

วันที่สี่เดือนสิงหาคม ปี 2012 นักกีฬาว่ายน้ำชาวอเมริกัน เฟลป์ส ผู้เป็นนักกีฬาในตำนานเลือกที่จะถอนตัว และวันต่อมาเฟลป์สก็ได้รับเหรียญทองโอลิมปิกเป็นเหรียญที่สิบแปดในชีวิตของเขา กลายเป็นนักกีฬาที่ได้รับเหรียญรางวัลรวมไปถึงเหรียญทองมากที่สุดในประวัติศาสตร์โอลิมปิก

เรื่องนี้ไม่เกี่ยวอะไรกับชีวิตของเจียงเหมยอิ่ง แต่เธอกลับน้ำตาคลอหน่วย อารมณ์แปรปรวนผิดปกติ ทว่าไม่ได้ร้องไห้ฟูมฟาย ทำให้แม่ของเธอสะเทือนใจเป็นอย่างมาก จับมือเธอไว้และไม่พูดอะไร

นี่น่าจะเป็นท็อปปีกระดับโลก แต่กลับไม่มีความเกี่ยวข้องอะไรในซานเว่ยฟาง ภายในโรงกำลังบรรเลงเปียโนโซโลอันไพเราะจับใจ บรรดาลูกค้าที่แต่งกายอย่างพิถีพิถันชนแก้วกันเบาๆ แล้วจิบไวน์แดงอีกหนึ่ง พุดคุยกันเสียงเบา ไม่ว่าจะเป็นเรื่องตลาดหุ้นในวันพรุ่งนี้หรือเทรนด์ในต่างประเทศ บ้างก็แลกเปลี่ยนรอยยิ้มจอมปลอมพอมันมารายท

เรื่องกีฬาโอลิมปิกและเฟลป์สไม่ได้เป็นที่พูดถึงในภัตตาคารระดับมิชลิน และก็ไม่เกี่ยวอะไรกับห่านต้งที่อยู่ในฐานะเจ้าของร้าน เขาก็เหมือนกับมาสคอตตัวหนึ่ง ยืนอยู่ในโรง คอยทักทายบรรดาลูกค้าผู้มีเกียรติที่มาเยือน หรือไม่ก็คอยรับคำสั่งรเสริญเยินยอ

เขาควรอยู่ที่ซานเว่ยฟาง ไม่ต้องใช้ทักษะการทำอาหารของตัวเอง แล้วสร้างใช้ชีวิตไฮโซอย่างนี้จริงหรือ

ดนตรีที่ซานเว่ยฟางมีมาแต่แรกคือเพลงบรรเลงจากนักเปียโน ความทรงจำของหานตั้งนึกย้อนไปถึงร้านอาหารแฝงลอยในตรอกที่ รุมเมตเคยพาเขาไปกินก่อนหน้านี้ เสียงกระทบกันของหม้อซามทัพพี ความรื่นรมย์ของการชนแก้วเบียร์ เสียงครื้นเครงของผู้คนที่พูดคุยกัน เรื่องสัพเพเหระ เขารู้สึกว่านั่นต่างหากที่เป็นความจริง นั่นแหละคือชีวิต

โทรศัพท์มือถือถือในกระเป๋ากางเกงสั้นครีตกคราดอย่างเรงร่า หานตั้ง รับโทรศัพท์

เพื่อน ๆ สมัยมหาวิทยาลัยส่งเสียงดังโหวกเหวกอยู่ในสาย "หานตั้ง พวกเราจะไปกินปิ้งย่าง!"

คุณแม่เจียงพาเจียงเหมยอิงไปดูภาพยนตร์เรื่องใหม่ล่าสุดที่เพิ่งเข้าโรง เจียงเหมยอิงท่าทางสงบนิ่งคล้ายกับไม่มีอารมณ์ร่วมเลยสักนิด

"ไม่สนุกเหอ" คุณแม่เจียงถาม

เจียงเหมยอิงส่ายหน้า "สนุกค่ะ"

เธอชะงักไปครู่หนึ่งก่อนจะเอ่ย "แม่คะ เราไปกันเถอะ"

ปักกิ่งเป็นเมืองที่ไม่เคยหลับไหล แหงนหน้ามองฟ้าไม่เห็นดาว แสงไฟส่องสว่างผืนฟ้ายามราตรี ทั่วทั้งเมืองต่างก็ใช้ชีวิตกันอย่างฟุ้งเฟ้อ ท่ามกลางแสงสีศิวิไลซ์

ร้านแฝงลอยเริ่มเปิดขายตั้งแต่พลบค่ำไปจนถึงฟ้าสาง แสงสียาม ค่ำคืนเพิ่งจะมาเยือน หานตั้งก็นั่งลงข้างโต๊ะตัวหนึ่งที่อยู่ในนั้น กลิ่นควัน บริเวณร้านฉุนเป็นพิเศษ เทียบกับกลิ่นน้ำหอมไฮคลาสของซานเว่ยฟาง แล้วต่างกันราวฟ้ากับเหว

อันว่า 'ดื่มสุรสามจอก'* ไม่เสียบที่อยู่นบนโต๊ะก็ถูกวางเรียงกันเป็น

* มาจากสำนวนเต็มว่า 'ดื่มสุรสามจอก ซิมอาหารห้ารส' หมายถึงมืออาหารดำเนินมาถึงตอนท้ายแล้ว

สามชั้น

หาดังโยนความกังวลและเรื่องคิดไม่ตกที่อยู่ในใจทิ้งไว้ข้างหลัง อาหารเลิศรสและความรื่นรมย์รวมกันเป็นหนึ่งเดียว นี่ต่างหากถึงจะเป็นโลกแห่งอาหารเลิศรสที่เขาต้องการ

จู่ๆ รুমเมตคนหนึ่งก็ขึ้นไปยังคนสองคนที่เดินข้างกันมาแล้วพูดว่า "เฮ้อ อากาศร้อนอย่างนี้ทำไมสาวน้อยคนนั้นถึงยังใส่เสื้อแขนยาวกางเกงขายาวอยู่อีก ห่อชะมิตชิดเซียะ"

อีกคนก็กล่าวอย่างสงสัย "ใส่หมวกแล้วก็เห็นไม่ชัด แต่เธอผอมมากเลย เฮ้อ"

หาดังมองไปยังทิศทางที่พวกเขาชี้นิ้วไป สาวน้อยคนนั้นผอมแห้งมากจริงๆ ข้างๆ มีผู้หญิงคนหนึ่งตามติดไม่ห่าง เขาขมวดคิ้ว รู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างไม่ถูกต้อง ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงร้องตกใจ

เมื่อหันหน้าไปก็พบว่าหญิงสาวคนนั้นคุกเข่าอยู่ตรงมุมกำแพง เสียงอาเจียนอันทรมาณและน่าสงสารดังมาตรงที่เขานั่ง ตามด้วยเสียงไอโพลกรุนแรง

หญิงวัยกลางคนที่เดินมาด้วยกันกล่าวว่าอะไรบางอย่างเสียงเบาเพื่อปลอบเธอ แล้วค่อยๆ ประกองแผ่นหลังของเธอ

"ขอโทษ แม่ผิดเองที่อยากพาลูกกลับโรงพยาบาลทางลัด..." คุณแม่เจียงพูดอย่างรู้สึกผิด ในน้ำเสียงเจือด้วยเสียงสะอื้นให้อันเจ็บปวดใจ

นี่เป็นตรอกเล็กๆ ที่อยู่ข้างโรงพยาบาล จากตรอกนี้ไปจนถึงโรงพยาบาลนั้นใกล้มาก แต่คุณแม่เจียงลืมไปในตรอกมีร้านแผงลอยเยอะมาก เจียงเหมยอิ่งแค่ได้กลิ่นพวกนี้ก็อาเจียนออกมาแล้ว

นานมากกว่าเจียงเหมยอิ่งจะค่อยยังชั่วขึ้น เธอสำยหน้าแล้วพูดอย่างอ่อนแรงว่า "ไม่เป็นไรหรอกค่ะ...แม่ หนูจะดีขึ้นเอง หนูจะต้องดีขึ้น"

ร้านเบียงบรยากาศดีมาก ไม่เหมือนกับความหรูหราของซานเว่ยฟาง
เลยสักนิด

หาดั่งจ้องมองเนื้อแกะย่างเสียบไม้ที่อยู่ในมือ ในใจลอบวางแผน
เขาเอ่ยกับรุมเมตสมัยมหาวิทยาลัยที่อยู่ข้างๆ ว่า "ฉันเพิ่งตัดสินใจได้"

"หือ?"

"ฉันจะเปลี่ยนแปลงซานเว่ยฟาง"

วันที่ห้าเดือนสิงหาคม ปี 2012 ทัวทั้งโลกต่างให้กำลังใจเพลบัสที่
ประกาศถอนตัว

ณ โรงพยาบาลสหภาพขนาด 1,250 เตียง สามัภรรยาคนหนึ่งกำลัง
จับมือของลูกสาวที่ร่างกายผอมแห้ง อิงแอบกันแล้วถอนหายใจ หวังว่า
จะพอช่วยบรรเทาความเจ็บจากรอยเข็มของสายน้ำเกลือบนข้อมือของเธอ
ที่นับวันยิ่งเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ได้บ้าง

ในตรอกถนนคนเดินที่เต็มไปด้วยอาหารเลิศรส ในหมู่คนที่จ็อกแจ็ก
จอลแล มีเก้าอี้พลาสติกล้อมรอบโต๊ะพลาสติกสีขาว เจ้าของซานเว่ยฟางที่
รูปร่างสูงใหญ่และใบหน้าเย็นชานิ่งขริ่มจ้องมองเนื้อย่างเสียบไม้ที่อยู่ในมือ
ขมวดคิ้วน้อยๆ เสียงพุดคุยของเพื่อนๆ ในหัวข้อกีฬาโอลิมปิกดังอยู่ข้างหู

คนที่หลงทางใช้ชีวิตอยู่ในเมืองอย่างโดดเดี่ยวไร้การช่วยเหลือ แม้
ข้างกายจะมีญาติสนิทมิตรสหาย แต่มรสุมกลับพัดโหมในใจจากรอบด้าน
พัดโหมจนเริ่มฝกร้อนแตรกร้าว

ก่อนหน้านี้ที่ไม่ได้พบกัน ไม่ได้โอบกอดกันและกัน เขาและเธอ
ต่างก็เป็นคนหนึ่งที่ใช้ชีวิตอย่างราบเรียบ มีทั้งทุกข์และสุขท่ามกลาง
หมู่คนมากมาย

ใครจะรู้ว่าหลังจากที่พวกเขาได้พบกัน โชคชะตาจะเกิดการพลิกผันที่
ใหญ่โตขนาดนี้

บทที่ 1

ก้าวรื้อบ้านบะหมี่ไหยวเจียน

1

โทรศัพท์มือถือที่ตั้ง 'ติ๊ง' ขึ้นมา เจียงเหมยอิงยืนเฝ้าหน้าออกมาจากผ้าห่ม คลำหาโทรศัพท์มือถือที่วางอยู่บนตู้ข้างหัวเตียง เธอหยิบมันมาแล้วลืมนตา ดูขณะสะลิมสะลือ แต่แล้วก็ปลันตื่นเต็มตา

'คุณหานตั้งที่เคารพ ฉันเอาทรัพย์สินที่มีอยู่เป็นกองมาทำเป็นแบ่ง เอากิจการที่ประสบความสำเร็จ ความสุข และความยินดีมาเป็นเนยและน้ำตาล เอาใจบริการที่ซื่อสัตย์ของเรามอบเป็นเค้กวันเกิดที่แสนหวาน สุขสันต์วันเกิดนะคะ! จากธนาคารแห่งประเทศไทย'

ความหงุดหงิดพลุ่งพล่านขึ้นมาในใจ เจียงเหมยอิงกลอกตา ปิดเสียง โทรศัพท์แล้วโยนไปที่ข้างหมอน อย่างที่คาด วันนี้มีข้อความอวยพรวันเกิด จากธนาคารต่างๆ และจากบริษัทหลักทรัพย์อีกประมาณเจ็ดแปดข้อความ

หานตั้ง!

ชื่อเซยง นี่เป็นเหมือนวิญญาณที่ตามติดเจียงเหมยอิงมาตลอดสามปี

คอยเตือนเธออยู่ตลอดเวลาว่าบนโลกนี้มีคนคนนี้อยู่

ช่วงเวลาอนอนอันแสนสุขถูกทำลายลง ทำให้เจียงเหมยอิ่งนอนไม่หลับ เธอลุกขึ้นมาพร้อมกับหัวที่ยุงเป็นรังนก พนมมหายใจออกมาอย่างแรง เอือกหนึ่ง แล้วก็ลากสลีปเปอร์เข้าห้องน้ำไป

เจียงเหมยอิ่งในกระจกมีรอยคล้ำใต้ตาทั้งสองข้างเข้มชัด บ่งบอกว่า เหตุการณ์เมื่อคืนทำให้เธอหัวเสียจนหลับไม่ลง ใบหน้าของเธอเล็ก มีขนาดไม่ถึงฝ่ามือ คางแหลม ตาโต เจียงเหมยอิ่งเป็นคนหน้าตาดี ทว่า ในตอนนี้ผมตรงสีน้ำตาลสั้นเท่าตั้งหูนั้นดูยุ่งเหยิง

เจียงเหมยอิ่งในวันนี้หุ่นผอมบางมาก

เธอขยิบตาและยิ้มกว้างให้กับตัวเองในกระจก ดวงตาทั้งคู่พลันโค้ง เป็นจันทร์เสี้ยวสองดวง เจียงเหมยอิ่งตบแก้มตัวเอง ค่อยๆ พนมมหายใจ กระตุ่นตัวเองให้ตื่น แล้วล้างหน้าแปรงฟัน

เจียงเหมยอิ่งผูกผมเป็นเปียเล็กๆ เปลี่ยนเป็นชุดออกกำลังกาย เธอ มักจะออกไปวิ่งช่วงเช้าตรู่ประมาณครึ่งชั่วโมงในสวนสาธารณะเล็กๆ

รุ่งเช้าของเดือนมีนาคมอากาศบริสุทธิ์สดชื่นที่สุด ในอากาศยังมี ไอเย็นเจืออยู่ ทว่าฤดูใบไม้ผลิมาเยือนแล้ว พืชพรรณในสวนสาธารณะ ค่อยๆ เปลี่ยนเป็นสีเขียวชอุ่ม เจียงเหมยอิ่งมองแล้วรู้สึกสบายตาสบายใจ

เธอเปิดเพลงของ ONE OK ROCK วงดนตรีร็อกแอนด์โรล สัญชาติญี่ปุ่น นี่เป็นซิงเกิ้ลที่เจียงเหมยอิ่งเจอมาเมื่อไม่นานนี้ และมัน เหมาะกับการวิ่งที่สุด

"We'll fight fight till there's nothing left to say... ตึง..."

เพลงดำเนินไปจนถึงท่อนพีค เลือดร้อนของเจียงเหมยอิ่งกำลัง พลุ่พลุ่ผ่าน ทว่าดนตรีที่กำลังเล่นในหูฟังกลับถูกเสียงแฉ่งเตือนข้อความดัง ชัดจิ่งหวะ

การวิ่งของเจียงเหมยอิ่งถูกทำให้เสียจิ่งหวะ ลมหายใจสะดุด เธอ

หยุดผีเท้าลง ผ่อนลมหายใจยาว ก่อนจะเปิดโทรศัพท์ดู

'คุณหาที่ตั้งที่เคารพ วันนี้เป็นวันเกิดของคุณ เนื่องในโอกาสอันดีนี้ ธนาคารการเกษตรแห่งประเทศไทยขออวยพรให้ชีวิตคุณประสบแต่ความสุข สุขสันต์วันเกิดนะคะ'

แค่เห็นข้อความเสียงเหมยอิ่งก็โมโห ที่วันเกิดของเธอละ ธนาคารไม่เห็นจะส่งข้อความมา! แต่กลับมีข้อความอวยพรวันเกิดของคนที่ซื้อหาที่ตั้งส่งมาที่มีมือถือของเธอเต็มไปหมด!

คงเป็นเพราะว่าเธอใช้เบอร์เก่าของคนอื่นที่ไม่ใช้แล้วสินะ!

หลังจากสอบเข้ามหาวิทยาลัย ครอบครัวของเจียงเหมยอิ่งก็ย้ายมาที่ปักกิ่ง และเธอก็เข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยสื่อสารมวลชนปักกิ่ง

เจียงเหมยอิ่งจำได้ว่าวันนั้นเป็นเช้าก่อนวันสอบปลายภาคปีสาม เธอมีมือลื่น ทำโทรศัพท์มือถือตกลงไปในท่อน้ำโดยไม่ทันระวัง นอกจากเจียงเหมยอิ่งจะสอบตกวิชานั้นแล้ว เธอยังเสียไปทั้งไอโฟนและซิมโทรศัพท์อีกด้วย นั่นเป็นวันที่แย่มากๆ ไปเลย

สุดท้ายเธอก็ไปห้างเพื่อเลือกซื้อโทรศัพท์อย่างพิถีพิถัน แถมยังจ่ายเงินซื้อเบอร์สวยๆ ที่ตรงกับวันเกิดไอดอลของตัวเอง ช่วงมีความสุขเหลือเกิน

ผลคือวันที่สองหลังเปลี่ยนซิมมือถือ เธอก็รู้สึกเสียใจซะแล้ว เจียงเหมยอิ่งต้องรับสายที่เอาแต่โทรมารบกวน แต่เพราะจ่ายค่าโทรล่วงหน้าไปแล้วห้าร้อยหยวน ทำให้ไม่สามารถทำการโอนย้ายได้ เธอจึงเปลี่ยนเบอร์ไม่ได้ชั่วคราว! ยิ่งไม่ต้องพูดถึงการที่ตัวเองยอมจ่ายเงินเพื่อซื้อเบอร์สวยๆ แถมยังเป็นเบอร์ซึ่งตรงกับวันเกิดไอดอลของตัวเองที่หายากด้วย

เธอคิดว่าตัวเองถูกหลอกแล้วละ แต่ก็ทำอะไรไม่ได้ แถมยังตั้งใจเปลี่ยนไม่ลงด้วย ทำได้แค่พยายามกดปฏิเสธรายที่นำราคาแพงเหล่านั้นแล้วแบล็กลิสต์พวกเขาซะ

หลังจากนั้นเธอก็ใช้เบอร์นี้มาเป็นเวลาสามปีแล้ว

ปัจจุบันเจียงเหมยอิงย้ายกลับมาทำงานที่เมืองฝูเจิง และเพราะเธอใช้โทรศัพท์เครื่องนี้จนชินแล้วก็เลยซื้เกียจจะเปลี่ยน

"..." เจียงเหมยอิงอ่านข้อความจบก็เก็บโทรศัพท์อย่างเงียบๆ แล้วตะกอนหินที่อยู่ข้างเท้า

เธอไม่วังแล้ว! หงุดหงิด!

กลับถึงพาร์ตเมนต์ของตัวเองแล้วเจียงเหมยอิงก็อาบน้ำ หยิบสลัดผักที่เหลือจากเมื่อคืนวานออกมาจากตู้เย็น บีบน้ำมะนาวใส่นิดหน่อย เป็นสลัดมังสวิรัตที่ไม่ใส่แม้แต่้ำสลัด กินไปไม่กี่คำ พอเจียงเหมยอิงดูเวลาปุ๊บ ก็เริ่มแต่งตัวอย่างเร่งรีบ

ลงรองพื้น ตบแป้ง ทาอายแชโดว์ กรีดตาเป็นเส้นบางๆ นิดหน่อย เจียงเหมยอิงมองกระจกอีกครั้ง ผู้หญิงใบหน้ารูปไข่ คางแหลม งดงาม ละเมียดละไมก็ปรากฏอยู่ตรงหน้า

เจียงเหมยอิงพอใจกับตัวเองที่เหมือนนางฟ้าในกระจก ราวกับเรื่องฉลองพระองค์ชุดใหม่ของพระราชินี* ที่ปรากฏแก่สายตาชาวโลก ทำให้เธอมั่นใจขึ้นเป็นร้อยเท่าในทันที ความหงุดหงิดจากการถูกวันเกิด หานตั้งรบกวนก็มลายหายไป

2

พอออกจากประตู เธอเปิดไ้ดเร็กต์เมสเสจในเวปป้อ เห็นข้อความที่

* ฉลองพระองค์ชุดใหม่ของพระราชินี เป็นนิทานเรื่องสั้นที่เขียนโดยฮันส์ คริสเตียน แอนเดอร์เซน ชาวเดนมาร์ก ในที่นี้เปรียบถึงการหลอกตัวเอง

'เชฟแคป' ส่งมา

ร้านของผมอยู่ที่อาร์ทเมนต์อยู่ตึกที่อยู่ตรงย่านธุรกิจเกาซิน ร้านปะหมี่
ไห่ยั่วเจียน คุณจะมาเยี่ยมชมสักหน่อยก็ได้'

วันเสาร์นี้เดิมทีเจียงเหมยอิงวางแผนไว้ว่าจะเขียนสูตรอาหารใหม่
อยู่ที่บ้าน แต่เพราะข้อความที่เชฟแคปส่งมาเมื่อคืนก่อน เธอจึงต้อง
เปลี่ยนแผน

เจียงเหมยอิงมีเว่ยป้อระดับวีไอพีที่มีแฟนคลับติดตามกว่าห้าแสนคน
ได้รับการขนานนามว่าเป็น 'นักลดน้ำหนักที่อยากกินของอร่อย' โพลสต์เว่ยป้อ
ของเธอที่ปักหมุดไว้ เล่าถึงกระบวนการทางจิตตั้งแต่ตัวเองน้ำหนัก
เจ็ดสิบกิโลกรัมแล้วลดเหลือสี่สิบกิโลกรัมภายในครึ่งปี ทุกสัปดาห์
ตามวันเวลาที่กำหนด เธอจะโพลสต์เมนูลดน้ำหนักที่อร่อยและดีต่อสุขภาพ
ประมาณสองรายการ ซึ่งก็ได้รับผลตอบรับที่ดีเป็นวงกว้าง

บรรดาเพื่อนร่วมงานของเธอเองก็รู้ว่าเธอเข้มงวดกับตัวเองแค่ไหน
หมั่นวิ่งจ็อกกิ้งทุกวันตอนเช้า กินแค่เมนูลดน้ำหนักที่ตัวเองทำ รักษา
รูปร่าง อีกทั้งยังสอนเพื่อนๆ ว่าควรควบคุมอาหารเพื่อสุขภาพอย่างไรบ้าง
เพื่อนร่วมงานต่างก็ชอบสูตรอาหารของเธอมาก ขณะเดียวกันกระแส
ลดน้ำหนักรักษาหุ่นในบริษัทก็ค่อยๆ ฮิตขึ้นมา ปาร์ตี้มีอู่ใหญ่หลังเลิกงาน
ของบริษัทก็ลดน้อยลง

คืนเมื่อวานคืนนี้ในขณะที่เธอกำลังศึกษาสูตรอาหารใหม่อย่างเฝ้าหู่
แชลมอนผสมผัก ก็ได้รับไต่เร็กซ์เมสเสจจากเชฟแคปคนนี้

'สวัสดีครับ คุณตำรวจตัวกลม ผมเป็นเชฟ อยากจะขอให้คุณช่วย
อะไรหน่อยได้ไหมครับ'

เจียงเหมยอิงเพิ่งอ่านประโยคแรกจบ อีกฝ่ายก็ส่งข้อความใหม่มา

'ผมอยากจะทำเมนูอาหารลดน้ำหนักเพื่อสุขภาพให้กับคนแถวๆ ฟิตเนส ผมชอบสูตรอาหารของคุณมาก จะแลกเปลี่ยนความรู้กับคุณสักหน่อยได้ไหมครับ'

แต่ใ้ไรมาคนที่ส่งข้อความหาเจียงเหมยอิงเพื่อขอความร่วมมือมีมากมายจนนับไม่ถ้วน เจียงเหมยอิงไม่เคยตอบกลับไป แต่กับคนนี้ไม่เหมือนกัน

อาชีพการงานของเจียงเหมยอิงคือเป็นที่งานโพสต์โปรดักชั่น* ของบริษัทภาพยนตร์แห่งหนึ่ง หน้าที่หลักคือตัดต่องาน เพราะ 'เรื่องเล็กน้อย' เธอก็เลยทะเลาะกับเชฟแคปคนนี้นิดหน่อย ดังนั้นพอเห็นว่าเชฟแคปหาแอ็กเคาต์เว่ยป้อของเธอดังในอินเทอร์เน็ตแอ็กเคาต์นี้เจอ เจียงเหมยอิงจึงรู้สึกแปลกใจมาก

คนจะเจอก็ยอมต้องเจออยู่วันยังค่ำ

เดิมทีจะไปพบเชฟแคปคนนี้ที่ร้านอยู่แล้ว เจียงเหมยอิงเกิดลั้งเลใจขึ้นมา แล้วยังก็ตอบเขา

ตำรวจตัวกลม : สวัสดีค่ะ คุณอยากให้ฉันช่วยอะไรหรือคะ

เชฟแคป : ผมคิดว่าผมสามารถอิงสูตรอาหารของคุณแล้วทำเมนูลดน้ำหนักออกมาชุดหนึ่ง แล้วยำไปใช้ในร้านอาหารของผมได้หรือเปล่า ผมจะให้ค่าตอบแทนกับคุณ

* โพสต์โปรดักชั่น คือกระบวนการผลิตหลังจากการถ่ายทำวิดีโอหรือภาพยนตร์ เช่น การลำดับภาพและเสียง การตัดต่อ การแต่งภาพหรือเพิ่มเทคนิคพิเศษ

เมนูอาหารของเจียงเหมยอิงโพสต์อยู่บนเวบบ์ เดิมทีมันก็เป็นแค่แหล่งข้อมูลสาธารณะที่แชร์ให้กับทุกคนและไม่ได้ต้องการค่าตอบแทน หลังจากมีกิจการด้านอาหารมากมายนำเมนูของเธอไปปรับ และทำเป็นอาหารวางจำหน่าย นี่เป็นครั้งแรกที่เจียงเหมยอิงเจอคนที่จะมอบค่าตอบแทนให้เธอ

ดูๆ ไป เชฟแคปคนนี้ก็ไม่ว่างแฮะ

เจียงเหมยอิงรู้สึกผิดในใจอยู่บ้าง เธอติดหนี้เขาก่อนหนึ่ง แม้จะบอกว่าเขาไม่รู้ว่าตำรวจตัวกลมเป็นใคร แต่ก็ยังอยากจะซื้อสูตรอาหารจากเธอ ในเมื่อเธอตัดค้างอีกฝ่าย อย่างนั้นก็ทำให้เต็มที่ ช่วยเขาสักหน่อยก็แล้วกัน

ตำรวจตัวกลม : ไม่ต้องจ่ายค่าตอบแทนหรอกค่ะ ถ้ามีเวลานั้นจะไปที่ร้านคุณ หาแรงบันดาลใจสักหน่อย แล้วเขียนสูตรอาหารที่เหมาะสมกับร้านของคุณให้คุณก็แล้วกัน

เชฟแคป : คุณรู้หรือครับว่าร้านผมอยู่ที่ไหน

เจียงเหมยอิงชะงัก รีบตอบกลับไป

ตำรวจตัวกลม : นั่นร้านคุณอยู่ที่ไหนล่ะคะ

เกือบแบไต๋ไปแล้ว

อีกฝ่ายส่งที่อยู่มาให้และบอกว่า

'ถ้าไม่ต้องการค่าตอบแทน ผมก็ต้องเขียนชื่อคุณไว้บนเมนูนะครับ เมนูอาหารเป็นของเชฟก็เหมือนกับที่บทความนี้เป็นของนักเขียน มันมี

ความทุ่มเทของเชฟอยู่ในนั้น ผมคงขโมยเอาไปใช้ตามใจไม่ได้'

ถ้อยคำและท่าทีจริงจังเหมือนกับในรายการไม่มีผิดเพี้ยน เดิมทีเขาก็นิสัยเข้มงวดจริงจัง พิถีพิถัน และมีหลักการเป็นพิเศษแบบนี้อยู่แล้ว ทว่าเธอกลับทำเรื่องผิดพลาด ทำให้เขาถูกคนอื่นเข้าใจผิด ก่อเรื่องวุ่นวายไม่น้อยเลยทีเดียว

เจียงเหมยอิงคุยกับเชฟแคปสักพัก เมื่อนัดวันกันเสร็จแล้วจึงปิดอินเตอร์เน็ต

เรื่องเกี่ยวกับเชฟแคปคนนี้คงต้องพูดกันยาวเลยทีเดียว

ชื่อจริงของเชฟแคปคือหานตั้ง ไม่ผิด ชื่อแซ่เดียวกันกับเจ้าของคนเก่าเบอร์โทรศัพท์มือถือของเธอ

ต้นเดือนก่อน ที่งานรายการ 'ทัวร์ชิมทั่วจีน' โยนไฟล์วิดีโอมาให้ชุดหนึ่ง และพูดกับเจียงเหมยอิงที่อยู่ในห้องสตูดิโอว่า "นี่เป็นไฟล์ต้นฉบับของรายการสัปดาห์ถัดไป รีบทำให้เสร็จด่วน"

ทีมผู้กำกับยังมีชื่อเรียกเรื่องอื่นอีกว่า "ช่วงนี้เรตติ้งผู้ชมลดลง พยายามทำคอนเทนต์ที่สไตล์ต่างกันหน่อย ลุยเลย แอ่งซินให้ได้"

ชื่อเรียกรื่องนี้จะว่ายากก็ไม่ยาก แต่ก็ไม่ได้สบายเลยสักนิด เจียงเหมยอิงพอได้ยินก็หัวเสีย

ฟางเขอเขออ่านข้อมูล พูดกับเจียงเหมยอิงเสียงเบา "ร้านนี้นั้นรู้จักเป็นร้านบะหมี่ร้านเล็กๆ ในเมืองฝูเจิงเรา เป็นร้านที่ดังมากในเน็ต เก้าแก่หล่อมัก"

ปกติแล้วเจียงเหมยอิงชอบตัดต่อรายการอาหารที่สุด โดยเฉพาะรายการ 'ทัวร์ชิมทั่วจีน' รายการนี้

สำหรับคนนอก รายการนี้เป็นรายการแนะนำอาหารเลิศรสเพียงอย่างเดียว นานๆ ที่จะมีการแนะนำเรื่องราวชีวิตความเป็นอยู่ของผู้คน

ผสมผสานกับประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมดั้งเดิม เรตติ้งไม่เลวทีเดียว แต่สำหรับเจียงเหมยอิงแล้ว นี่เป็นเรื่องที่น่าปวดหัวจริงๆ

เธอมีอาการของโรคเบื่ออาหารอยู่บ้าง แต่เห็นอาหารที่มันเลี่ยนนิดหน่อยก็จะอาเจียนแล้ว ปกติเธอมักจะทำอาหารเพื่อสุขภาพพ่างๆ และรสอ่อนกินเอง การดูวิดีโอหรือดูรูปแม้จะไม่ได้มีผลมากขนาดนั้น แต่ในด้านจิตใจก็ยังคงมีความกดดัน

เจียงเหมยอิงไม่ค่อยพูดเท่าไรนัก พ่างเชื่อเชื่อเองก็ไม่ได้กังวล ยังคงถามเสียงจ้อกแจ้กต่อว่า "ไว้เราค่อยไปกินที่ร้านนั้นดูไหม"

"ไม่เอา" เจียงเหมยอิงปฏิเสธทันที

แน่นอนว่าไม่ได้เด็ดขาด! เห็นแก่การทำมาค้าขายของคนอื่นเขาจะไปไม่ได้! ไม่อย่างนั้นถ้าคนอื่นเห็นเธออาเจียนเอาของอร่อยออกมาล่ะก็ จะต้องส่งผลต่อความอยากอาหารของลูกค้าคนอื่นแน่ๆ

เจียงเหมยอิงชะงัก กลัวว่าท่าทีของตนเองจะแข็งกระด้างเกินไป จึงยกยิ้มแล้วบอกว่า "เธอก็รู้ว่าฉันชอบอยู่บ้าน ไม่ค่อยชอบออกไปข้างนอก"

เธอเห็นว่าที่อยู่ของร้านบะหมี่โหย่วเจียงอยู่ไกลจากอพาร์ทเมนต์ของตน ห่างกันคนละมุมเมือง

พ่างเชื่อเชื่อทำปากพองลม พูดอย่างเข้าใจว่า "ใครใช้ให้บ้านเธออยู่ไกลขนาดนั้นล่ะ นี่ นั่นนั่นไปเจอเค้ากำหนดตั้งคนนั้นเองดีกว่า คงจะหลอจริงๆ"

เจียงเหมยอิงสั่นสะท้านไปทั้งร่าง จ้องมองอีกฝ่ายอย่างตกตะลึง

"เป็นอะไรไป" พ่างเชื่อเชื่อถามอย่างสงสัย

"เธอบอกว่าเค้าแก่คนนั้น...ชื่อห่านตั้ง?"

"อืม ถูกต้อง"

ในใจของเจียงเหมยอิงพลันรู้สึกสับสนปนเป

ถึงจะบอกว่าทั่วประเทศมีคนชื่อห่านตั้งตั้งมากมาย แต่พอนึกถึง

งานที่ต้องตัดต่อ เจ้าของร้านบะหมี่ร้านนั้นชื่อหานตั้ง เธอจึงรู้สึกไม่สบายใจขึ้นมา

ความไม่สบายใจแบบนี้ กระทั่งตัดต่อรายการเสร็จแล้วมันก็ยังคงอยู่

3

มือเรียวยาวสะอาดสะอ้านจับด้ามกระทะไว้แน่น กระทกกระทะอย่างนิ่มนวลและชำนาญ ขณะที่เขาเทเหล้าปรุงอาหารลงไป ในกระทะก็มีไฟลุกโชนขึ้นมาพร้อมกับร้ายเวทมนตร์ ทว่าเปลวไฟก็พลันหายไป ในระหว่างการเคลื่อนไหวของเขา

"ว้าว..."

ฟางเข่อเข่อและเจียงเหมยอิงมองหน้าจอคอมพิวเตอร์อย่างตะลึงงัน เปล่งเสียงอุทานออกมาพร้อมกันด้วยความตื่นเต้น

ราวกับงานศิลปะ งดงามและมีจิตวิญญาณ เจียงเหมยอิงไม่เคยรู้ว่าแค่การผัดผัก ถึงกับเคลื่อนไหวได้สวยงามขนาดนี้

ฟางเข่อเข่อกลับไปยังที่นั่งของตัวเอง เร่งเจียงเหมยอิง "เร็ว เธอรีบตัดเดี๋ยวฉันทำไฟนอล"

เห็นเธอตื่นเต้นขนาดนี้ เจียงเหมยอิงก็ไม่ซักซ้า เริ่มเร่งทำงานอย่างเชื่องฟัง

ตัดต่อมาจนถึงส่วนครึ่งหลัง เจียงเหมยอิงก็คุ้นเคยกับบุคคลหลักไม่กี่คนที่อยู่ในวิดีโอแล้ว

หานตั้งที่เป็นทั้งเจ้าของร้านและเชฟ ว่ากันว่าเขาเป็นเชฟจากปักกิ่งที่เปิดร้านบะหมี่อยู่ที่ย่านธุรกิจเกาซิน นอกจากบะหมี่แล้ว ของกินอื่นๆ ก็ครบครัน น้ำพะโล้ของร้านเขาเคี้ยวโดยไม่ดับไฟมาตลอดสามปี ดึงดูดนักชิมมากมายเข้ามาลิ้มรส

ลูกศิษย์ของหานตั้งชื่อเจิ้งหลินเทียน เป็นเด็กหนุ่มที่ไม่เอาไหน

อายุสี่สิบต้นๆ แต่กลับไม่เรียนหนังสือ หันมาเรียนทักษะการทำอาหารกับ
 หานตัง เรื่องฝีมือด้านการทำอาหารถือว่ามิพรสวรรค์มาก

ในร้านยังมีนักศึกษามหาวิทยาลัยในละแวกนี้มาเป็นพนักงานเสิร์ฟ
 และแคชเชียร์ ชื่อว่าหวงหุหุ เป็นเด็กผู้หญิงที่เก่งและฉลาด

นักข่าวถามว่า "ร้านของคุณทำไมบรรยากาศดีขนาดนี้"

หวงหุหุที่อยู่ในวิดีโอใช้รอยยิ้มว่าเรื่องสไตล์มองกล้อง มองนักข่าว
 และพูดว่า "เพราะว่าเราคือครอบครัวยิ่งใหญ่ล่ะคะ!"

เสียงเหมยอิ่งเปิดฉากนี้ดูวนอยู่สี่ห้ารอบ ชมวดคืออยู่นาน ก่อนจะ
 ถามฟางเชอเชอว่า "เธอว่ารายการของสัปดาห์นี้ เราจะทำ...ให้ไม่ซีเรียส
 จริงจังขนาดนั้นได้ไหม"

รายการทัวร์ชิมทั่วจีนของสัปดาห์ที่แล้วใช้บรรยากาศที่เคร่งเครียด
 เหมือนกับสารคดีวิชาการ แนะนำอาหารและเกร็ดความรู้เรื่องวัฒนธรรม
 อย่างจริงจัง ดึงดูดผู้ชมที่เป็นนักชิมได้จำนวนหนึ่ง

แต่ในสัปดาห์นี้ตัวหลักทั้งสามล้วนเป็นคนหนุ่มสาว วัยรุ่นหน้าตาดี
 ผู้ชายทั้งหลายทั้งฉลาด ส่วนผู้หญิงก็ทั้งสวยทั้งน่ารัก ดูอย่างไรก็ไม่เหมาะกับ
 บรรยากาศแบบวิชาการจนเกินไป

ฟางเชอเชอขยับเข้าจ้องมองคนที่ยุ่งอยู่กับการเปิดร้านในวิดีโออยู่
 นานสองนานแล้วจึงเอ่ย "ไม่มันเราก็ดัดต่อตามใจตัวเองไปก่อน ให้ผู้กำกับ
 ดูว่าใช้แนวตลกเสียดสีได้หรือเปล่า"

เสียงเหมยอิ่งครุ่นคิดก่อนจะพยักหน้า และเริ่มลงมือตัดต่อ

เธอเอาคำพูดของหวงหุหุวางไว้ต้นรายการ บักรงเอาไว้ จากนั้นก็
 เริ่มตัดต่อเรียบเรียงเนื้อหาข้างหลัง ใช้การนำเสนอว่าจริงๆ แล้วพนักงาน
 สามคนในร้านนี้ไม่ได้เป็นเหมือนครอบครัวเดียวกัน แต่กลับมีความขัดแย้งกัน
 เยอะมาก ตรงกลางก็แทรกคำพูดของหวงหุหุที่ว่า 'เพราะว่าเราคือครอบครัว
 ยิ่งใหญ่ล่ะคะ~ มาตบหน้าไม่หยุด

วิดีโอที่นำเสนอความขัดแย้งไม่ลงรอยกันในแพลตฟอร์มบับนั้นมียะยะ และหาได้ง่ายมาก ส่วนใหญ่เป็นสิ่งที่หาดังจัดมาให้ทั้งนั้น

หาดังเป็นคนไข้ฆังวตเป็นพิเศษ อย่างเช่นตอนเริ่มวิดีโอ เขาก็ตำหนิผมของเจ็งหลินเทียน

"บอกไปแล้วไม่ใช่หรอว่าห้ามย้อมผม นายก็ไปย้อมมาอีกแล้ว" เขาชมวตคิ้วอันน่ามอง ดูเคร่งเครียดและไม่พอใจ แววตาเต็มไปด้วยความไม่เห็นด้วย

เจ็งหลินเทียนบ่นอุบ "ผมไปตัดผมที่ร้าน ก็ถูกพวกเขาจับย้อมจน..."

น้ำเสียงของหาดังไม่ค่อยดีนัก "ฉันบอกไปตั้งกี่รอบแล้วว่าเป็นพ่อครัวจะต้องรักษาสุขอนามัยของตัวเอง ห้ามไว้ผมยาว ห้ามย้อมผม นายดูผมนายซิ นี่เรียกว่าตัดแล้วงั้นหรอ จะถึงดิงหูอยู่แล้ว"

เจ็งหลินเทียนไต่ยีนก็รีบวิ่งหนีหัวซุกหัวซุน "อาจารย์! อย่าโกนหัวผมนะครับ! ผมไม่ยอกหัวเกเรียน! หัวผมไม่ได้ทรงสวยเหมือนของอาจารย์สักหน่อย!"

หาดังตะคอก "หยุดนะ!"

เจ็งหลินเทียนมีปฏิกริยาตอบสนองในทันที เกรำงหยุดอยู่ตรงประตู เขาเบะปากและหันไปมองอีกฝ่ายอย่างน้อยเนื้อต่ำใจ พุดตะกุกตะกักเสียงเบา "อะ...อาจารย์..."

"ตอนบ้ายฉันจะพานายไปตัดผม"

"อ้าก!" เจ็งหลินเทียนกุมศีรษะไว้ นั่งลงโอดครวญ

ยกตัวอย่างอีกเช่นว่าตอนเจ็งหลินเทียนนวดบั้ง เขาก็เอามือไปจับหมวกโดยไม่ทันระวัง พอหาดังเห็นเข้าก็ตีมือเขา อีกทั้งกำซับว่าต้องใส่ผ้าปิดปากให้ดี ตอนนวดบั้งห้ามมือบอนไปแตะของสกปรก

เจ็งหลินเทียนน้อยใจมาก คิดว่าเสื้อผ้าของตนเองไม่ได้สกปรกสักหน่อย แต่หาดังก็ยังอบรมเขาไปยกหนึ่ง

ดูมาตั้งแต่ต้นจนจบ หานตั้งล้วนอบรมสั่งสอนแจ้งหลินเทียนตลอด แม้จะบอกว่าทำเพื่อสุขอนามัยของอาหารหรือเพื่อรสสัมผัสของอาหาร แต่ดูแล้วก็เลี่ยงไม่ได้ที่จะทำให้คนรู้สึกว่าการทำเกินกว่าเหตุไปบ้าง

เนื้อหาพวกนี้ถ้าจะตัดต่อเข้าไป อาจจะไม่เป็นผลดีต่อพวกเขาเท่าไรนัก แต่พอคิดถึงความต้องการของทีมผู้กำกับแล้ว...คอนเทนต์และสไตล์ที่ต่างกัน แย่งซีนให้ได้ เจียงเหมยอิงก็ตัดฟันแล้วตัดต่อมันเข้าไป

เดิมทีไบหนาด้านข้างก็พิสูจน์ให้เห็นถึงความจริงจังและความรับผิดชอบของหานตั้งที่มีต่อลูกค้าแล้ว ก็แค่ให้ดูเข้มงวดมากขึ้นอีกสักหน่อย ที่เธอตัดต่อเข้าไปก็คงไม่เลวร้าย

ฟางเช่อเช่อได้รับวิดีโอตัวอย่างที่เธอตัดต่อ ดูไปรอบหนึ่งก็ขมวดคิ้ว แล้วพูดว่า "หานตั้งเข้มงวดจริงๆ เลย"

เจียงเหมยอิงกุมศีรษะ เอ่ยเสียงเบา "จะเพิ่มเรตติ้งได้หรือเปล่า"

แวตตานากลัวของฟางเช่อเช่อมองมาที่เธอ "ถ้าแก้จุดหลอที่เข้มงวดแบบนี้ ต่ำคนด้วยเสียงนำฟังขนาดนี้"

"?"

"เธอคิดว่าจะเพิ่มเรตติ้งไม่ได้เหรอ"

"..."

เจียงเหมยอิงรายงานความคืบหน้าของทีมโพสต์โปรดักชั่นของพวกเธอ ให้ทีมผู้กำกับทราบ ถามว่าสามารถใช้ที่อบปิก 'ถ้าแก้ที่เข้มงวดจนถึงขั้น จู้จู้จุกจิก' มาทำเป็นไฮไลต์ของสัปดาห์นี้ได้หรือไม่

บรรดาหัวหน้าคู่วิดีโอแล้ว เพื่อเพิ่มเรตติ้งนั้นไม่มีปัญหาอะไร แต่ว่า...

"เราถามความยินยอมจากเจ้าตัวก่อนเถอะ ไม่งั้นถ้าเขาเอาเรื่องขึ้นมา คงไม่ดีแน่"

ดังนั้นผู้ช่วยผู้กำกับจึงเริ่มถามความเห็นของผู้กำกับต่อหน้าเจียงเหมยอิง ผลที่ได้รับกลับมากลับกลายเป็นว่า "ตามใจพวกเขาก็แล้วกัน"

ใบหน้าผู้ช่วยผู้กำกับเต็มไปด้วยความกระอักกระอ่วน "ดูเหมือนว่าที่ร้านของพวกเขาจะยุ่งมาก ก็เลยบอกว่าตามใจพวกเราไม่เป็นไร"

เจียงเหมยอิงกำลังจะพูด "งั้น..."

"งั้นก็ทำตามกระบวนการของเธอตอนนี้เถอะ" ผู้กำกับทำการตัดสินใจพูดแบบนี้แล้ว เจียงเหมยอิงก็เดินกลับห้องสตูดิโอไปกับฟางเข่อเข่ออย่างอารมณ์ดี ก้มหน้าก้มตาทำงานต่อไป

ไม่นานแทบ 'ทัวร์ชมร้านบะหมี่ไห่ยวเจียน' ของรายการ 'ทัวร์ชมทั่วจีน' ก็ออนแอร์อย่างเป็นทางการ

หลังจากออนแอร์ เรตติ้งของรายการก็พุ่งพรวดอย่างที่คิดไว้ ทีมผู้กำกับหัวเราะชอบใจ ทว่าหลังจากนั้นไม่เกินสองวัน ทั้งทีมทำรายการรวมไปถึงทั้งบริษัทต่างก็ขี้มไม่ออก

รายการสัปดาห์นี้ทำให้เกิดประเด็นร้อนบนโลกออนไลน์ ความเห็นแตกออกเป็นสองเสียง และศูนย์กลางของการโต้เถียงอันรุนแรงนี้ก็คือหานตั้ง

มีคนบอกว่าหานตั้งเป็นคนมีสปิริตในการทำงานและพิถีพิถัน จึงไปกินอาหารที่ร้านบะหมี่ของเขาได้อย่างสบายใจ

แต่ก็ยังมีคนอีกมากที่ตำหนิหานตั้งว่าทำเกินกว่าเหตุ จู้จู้จุกจิก ปฏิบัติกับลูกศิษย์อย่างจอมเผด็จการและกดขี่ข่มเหงพนักงาน

ถึงขั้นมีคนไปค้นหาเว่ยป้อของหานตั้งและโพสต์ตำเขา

อืม โขคร้ายที่เว่ยป้อนั้นก็คือเชฟแคปนั่นเอง

เจียงเหมยอิงและฟางเข่อเข่อในฐานะคนตัดต่อและทำไฟนอลจึงถูกกดดันอย่างหนัก เนื้อหาดันฉับยาวมาก ข้อบกพร่องในนิสัยของหานตั้งที่ถูกเปิดเผยออกไปไม่ใช่การปล่อยหลุดโดยไม่ได้ตั้งใจ แต่เป็นสิ่งที่ทีมงานเบื้องหลังทั้งสองคนจงใจทำ หานตั้งก็เหมือนกับพวกเผด็จการไม่ใช่หรือไงกัน

ทีมผู้กำกับทั้งยินดีทั้งกังวล ด้านหนึ่งคิดว่าการที่รายการดังขึ้นมาเป็นเรื่องดี อีกด้านหนึ่งก็กลัวว่าจะเป็นการสร้างควมวุ่นวายให้กับทางหาดัง เพราะพวกเขาได้ยินมาว่าเบื้องหลังครอบครัวของหาดังไม่ธรรมดา ดังนั้นจะไปต่อแะด้วยไม่ได้

4

วันหนึ่งขณะที่เจียงเหมยอิงกำลังกินสลัดที่ตัวเองทำเป็นมื้อกลางวัน แหกไม่ได้รับเชิญท่านหนึ่งก็มาเยือนถึงประตู

เด็กหนุ่มสวมเสื้อแจ็กเก็ตและสวมหมวกกันน็อก หัวกล่องส่งอาหาร ไบหนึ่งเข้ามาในบริษัทอย่างเหนื่อยหอบ เพียงเอ่ยถามก็หาโรงอาหารเจอ

ผู้กำกับกำลังกินสามชั้นตุน้ำแดง พอเห็นคนมา เนื้อหมูที่อยู่ ในตะเกียบก็หล่นลงไปในซาม เอ่ยถามด้วยรอยยิ้มตาหยา "อ้าว พ่อหนุ่ม มาได้ยังไงเนี่ย"

เจียงเหมยอิงมองอยู่ด้านข้าง รู้สึกว่าเด็กหนุ่มคนนั้นคุ้นตามาก แต่ ไบหน้าเขามีหมวกกันน็อกบังไว้จึงมองเห็นไม่ชัด

"ผู้กำกับ พวกคุณทำให้อาจารย์ผมเจอหายนะแล้ว!" รอยยิ้มอันอ่อนโยน บนไบหน้าผู้กำกับยังไม่ทันจางหายก็ได้ยินเด็กหนุ่มคนนั้นโอดครวญออกมา ทันใด เสียงดังไปทั่วทั้งโรงอาหาร

รอยยิ้มบนไบหน้าผู้กำกับแข็งค้างไป เขายกมูมปากด้วยความอับอาย มองดูเพื่อนร่วมงานที่มุงอยู่รอบๆ สุดท้ายสายตาก็ตกไปอยู่ที่เจียงเหมยอิง

เจียงเหมยอิงรู้สึกหนาวไปถึงกระดูก และมีแสงสังหารณ์แปลกๆ

"อะแฮ่ม พ่อหนุ่ม คุณรอเดี๋ยวนะ เราเปลี่ยนที่คุยกันดีกว่า" ผู้กำกับ พุดก่อนจะส่งจานอาหารให้กับเพื่อนร่วมงานที่กินข้าวด้วยกัน ให้เขาช่วย จัดการ จากนั้นก็พาชายหนุ่มคนนั้นออกจากโรงอาหารไป

ตอนเดินผ่านเจียงเหมยอิง เขากดเสียงต่ำแล้วพุดว่า "อะแฮ่ม

เสียวเจียง เธอมากับฉัน"

เจียงเหมยอิ่งเบิกตาโพล่งอย่างไม่อยากจะเชื่อ "ฉัน?"

ฟางเข่อเข่ออยู่ด้านข้างมองผู้กำกับ มองเจียงเหมยอิ่ง แล้วก็มองเด็กหนุ่มที่ดูเหมือนจะมาส่งอาหารคนนั้น สุดท้ายก็เบิกตากว้าง เผลออูทานออกมาด้วยความตกใจ

ผู้กำกับสังเกตเห็นเธอ ขณะกำลังจะพูด ฟางเข่อเข่อก็รีบยกจานอาหารแล้วกระซิบว่า "กินเสร็จแล้ว ฉันจะรีบไปทำเอฟเฟ็กต์ เหมยอิ่งฉันไปนะ"

จากนั้นก็ผละไปจากสถานการณ์อันไม่เป็นมงคลนี้ทันที ทิ้งให้เจียงเหมยอิ่งมองดูเธอโบกมือลาอย่างโดดเดี่ยวแคว้งคว้าง

ผู้กำกับเหลือบตามองเจียงเหมยอิ่ง "เธอกินเสร็จหรือยัง"

เจียงเหมยอิ่งไหนเลยจะกินลงอีก ปกติก็ไม่ค่อยอยากอาหารอยู่แล้ว เธอปิดปากลองทัปเปอร์แวร์แล้วเก็บกลับเข้าไปในถุง เธอยืนขึ้นและเอ่ยเสียงเบาว่า "เสร็จแล้วค่ะ"

เธอหลุบตาลง พุดเสียงอุบอิบ และไม่มองเด็กหนุ่มส่งอาหารคนนั้น เพียงก้มหน้าก้มตาทางซิดอก เมื่อมีคนนอกที่ไม่คุ้นเคยกัน เธอก็มักจะเป็นเหมือนมนุษย์ล่องหน ทำให้รู้สึกถึงการมีอยู่ของเธอน้อยที่สุด

ผู้กำกับพาทั้งสองคนเข้าไปในห้องทำงานของตนเอง เชิญเด็กหนุ่มส่งอาหารคนนั้นให้นั่งลง

เด็กหนุ่มคนนั้นยังไม่ยอมนั่ง ดูท่าทางรีบร้อน "ไม่ดีกว่าครับผู้กำกับ ผมยังต้องไปส่งอาหารอีก อาจารย์รอผมอยู่ ตอนนี้เป็นชั่วโมงเร่งด่วนยุ่งมากเลย"

"..."

เจียงเหมยอิ่งได้ยินเสียงก็รู้สึกคุ้นๆ พอกวาดตามอง ในที่สุดก็เข้าใจแล้วว่าทำไมเมื่อกี้สีหน้าของฟางเข่อเข่อถึงได้แปลกไป

นี่ก็คือศิษย์ของเจ้าแห่ก่หาดังของร้านบะหมี่ไห่ยว่เจียนร้านนั้น
เจิ่งหลินเทียนนั่นเอง

นายตัวป่วนคนนั้นเป็นเด็กหนุ่มไม่เอาถ่านที่อยู่ในรายการที่เจียงเหมยอิง
ตัดต่อ เขามักจะถูกอาจารย์ของตนอบรมสั่งสอนบ่อยๆ ทว่าตอนนี้ตัวเป็นๆ
ปรากฏอยู่ตรงหน้าเธอแล้ว และดูเหมือนว่าจะมาร้องทุกข์อีกด้วย

ความรู้สึกนี้แปลกประหลาดมาก

เจียงเหมยอิงมีลางสังหรณ์ว่าต้องเป็นเรื่องไม่ดีแน่

ผู้กำกับกระแอมเบาๆ แล้วถามอย่างเก๋อกระดาก "นั่น...เสี่ยวเจิ้ง
ไซ่หมิง เสี่ยวเจิ้ง คุณมีธุระอะไรหรือ"

"ผู้กำกับ รายการของพวกคุณทำเราเกือบตาย" เจิ่งหลินเทียนกล่าว
อย่างทุกข์ใจ "หลังจากรายการนั้นออนแอร์ไป เราค้าขายดีขึ้นมาก แต่ว่า
ลูกค้าพวกนั้นทุกครั้งหลังกินเสร็จก็มักจะโต้เถียงกับอาจารย์ของผม บอกให้
เขาใจเย็นลงบ้าง อย่ารังแกผมอะไรทำนองนั้น ไม่รู้ว่ามีใครปล่อยเบอร์มือถือ
และเว็บบล็อกของอาจารย์ออกไป คนมาตำหนิในเว็บบล็อกก็แล้วไป ยังปิดทิ้งได้
แต่โทรมาทวงเขาสายแล้วสายเล่า ไม่หยุดกันสักที"

เจิ่งหลินเทียนคับอกคับใจมากจริงๆ ไบหน้าปล้นแดงกำ ดูเหมือนว่า
เพราะอาจารย์ที่รักยิ่งได้รับความเดือดร้อนจากการถูกก่อทวง ขอบตาจึง
แดงเรื่อขึ้นมา

"ผมได้ดูรายการของสัปดาห์นั้นมาแล้วนี่ไง ทำไมพวกคุณถึงตัดต่อ
แบบนี้ ดูๆ แล้วก็สนุก แต่อาจารย์ของผมไม่ได้มีนิสัยโอเวอร์ขนาดนั้น
สักหน่อย เขามีความรับผิดชอบมาก และก็อดทนกับผมมาก ไม่ได้ใจร้าย
เหมือนอย่างที่เห็นในรายการขนาดนั้นสักหน่อย" เจิ่งหลินเทียนพูดอย่าง
ไม่เห็นด้วย "เรื่องนี้พวกคุณต้องเคลียร์ปัญหาให้ผมนะ"

ในฐานะผู้กำกับและเคยคลุกคลีกับหาดังด้วยตัวเอง เขาย่อมรู้ว่า
หาดังแค่นี้มีนิสัยค่อนข้างเข้มงวดจริงจัง และก็ค่อนข้างพูดน้อยเย็นชา

เท่านั้นเอง ไม่ได้เป็นพวกเพอร์เฟกชันนิสต์ขนาดนั้นอย่างที่ดัดต่อดีไป

เจียงเหมยอิงยืนก้มหน้าอยู่ด้านข้าง ตัวแข็งทื่อเหมือนเสา ไม่พูดไม่จา และก็ไม่นั่ง ลักพักทุกคนก็ทำเหมือนเธอไม่มีตัวตนอยู่

ผู้กำกับเหลือบตามองเธอครู่หนึ่ง ถอนหายใจพลางกล่าว "เสียใจจริงๆ เรื่องนี้นะเป็นเพราะพวกเราคิดไม่รอบคอบเอง ตอนนั้นเราคิดแค่ว่าอยากได้เรตติ้ง ถึงจะถามความเห็นจากเจ้าแก่ห่านแล้ว และเจ้าแก่ห่านก็ให้เราทำรายการได้ตามสบาย แต่เราก็กทำการลวงล้าไป เรื่องนี้เราผิดเอง ต้องขอโทษจริงๆ นะ"

คนมุกทะลุอย่างเจิ้งหลินเทียนไม่ค่อยได้สัมผัสกับคนระดับหัวหน้าที่ใช้คำพูดคำจาย่างเป็นทางการเท่าไรนัก พอได้ยินก็นิ่งอึ้งไป ทันใดนั้นก็เกาหน้าด้วยความเกรงอกเกรงใจ "นี่...จริงๆ แล้วก็ไม่ใช่ความผิดของพวกคุณทั้งหมดหรอก..."

"เอาอย่างนี้ เราจะแถลงการณ์บนเว่ยป้อของรายการ แล้วก็ให้คำอธิบายผ่านช่องทางอื่นๆ ด้วย" ผู้กำกับบอกวิธี จากนั้นก็แนะนำเจียงเหมยอิงให้เจิ้งหลินเทียนรู้จัก "อ้อใช่ นี่คือคนตัดต่อรายการของเรา แซ่เจียง"

"อ้อ สวัสดีครับ" เจิ้งหลินเทียนรีบพยักหน้า ถอดหมวกกันน็อกของตัวเองออกแล้วทักทาย

เจียงเหมยอิงมองเจิ้งหลินเทียน เปล่งเสียงตอบรับจากลำคอแล้วพยักหน้า

เขาไม่ได้ใส่ใจปฏิกิริยาตอบรับอันเย็นชาของเจียงเหมยอิงนัก แล้วมองผู้กำกับ "ดังนั้นรายการนี้เธอเป็นคนตัดต่อ?"

เจียงเหมยอิงเป็นคนไม่เข้าสังคม แต่ก็พอจะมองแววตาของคนอื่นเป็น เธอมองตาผู้กำกับแล้วเอ่ยกับเจิ้งหลินเทียนว่า "รายการนี้ฉันตัดต่อเองค่ะ ต้องขอโทษด้วย เพราะความสะเพร่าของฉันเลยสร้างความวุ่นวาย

ให้กับพวกคุณ"

เสียงของเจียงเหมยอิ่งเบามาก แต่ก็พูดชัดถ้อยชัดคำ เจิ้งหลินเทียนตั้งใจฟังก็เข้าใจ

เขารู้สึกผิติดหน้อย "ไม่ต้องหอรอกครับ คุณเจียง ผมก็แค่มาพีดแบ็กสถานการณ์ อันที่จริงสำหรับเราแล้วไม่ได้ร้ายแรงขนาดนั้น ไม่จำเป็นต้องขอโทษเลย"

เจียงเหมยอิ่งไม่กล่าวคำใดออกมา

ผู้กำกับพูดอีกไม่กี่ประโยคก็พาตัวเจิ้งหลินเทียนออกจากห้องทำงาน โดยมีเจียงเหมยอิ่งตามหลัง

"เสี่ยวเจิ้ง กลับไปทักทายอาจารย์ของคุณแทนผมด้วยนะ" น้ำเสียงของผู้กำกับสุภาพอ่อนโยนมาก

เจียงเหมยอิ่งไม่เข้าใจว่าทำไมเขาต้องเกรงใจเจ้าของร้านบะหมี่เล็กๆ ธรรมดาๆ ขนาดนั้น

"ได้เลยๆ อ้อ ผู้กำกับ ในกล่องยังมีบะหมี่เนื้ออีกสองสาม อาจารย์ลงมือทำเองเลยนะครับ ให้พวกคุณก็แล้วกัน พอตีวามาส่งดีลิเวอรี่แล้วเขายกเลิกไปสองรายการ" เจิ้งหลินเทียนบอกก่อนจะหยิบบะหมี่เนื้อสองสามออกมาจากกล่องส่งอาหารที่อยู่ตรงมุมผนัง

พอเจียงเหมยอิ่งเห็นการกระทำของเขาก็รีบหันหลัง ผ่อนลมหายใจยาว ผู้กำกับรับบะหมี่มาด้วยความประหลาดใจเล็กน้อย "เกรงใจจริงๆ ขอบคุณนะครับ ขอบคุณ"

พอส่งเจิ้งหลินเทียนกลับ ผู้กำกับก็หันกลับมามองเจียงเหมยอิ่งเอ่ยอย่างสงสัย "หันหลังให้ฉันทำไม"

เจียงเหมยอิ่งกระแอม เมื่อไม่มีคนแปลกหน้าอยู่ในห้อง เสียงของเธอจึงชัดเจนขึ้นมาก "ผู้กำกับ ฉันทำผิดไปหรือคะ"

"เฮ้อ แน่หนอนว่าเธอทำผิด และแน่นอนว่าพวกเราทำผิดด้วยกัน"

เขากล่าวขณะวางบะหมี่ลงด้านข้าง นั่งบนเก้าอี้ของตนเองอย่างอ่อนแรง และทอดถอนใจ "ไม่ทันระว่างก็ไปล่วงเกินคนใหญ่คนโตเข้าให้แล้ว ถ้าเขาไม่ยกโทษให้ พวกเราจะทำยังไงกันดีล่ะ"

เจียงเหมยอิงไม่รู้จะทำอะไรหัวหน้างถึงได้กังวลขนาดนี้ แต่ดูจากท่าทางของเขาแล้ว หานตั้งคนนั้นจะต้องเป็นบุคคลที่ไม่ควรไปต่อแะแน่ๆ

โชคดีที่ตอนเธอมาอยู่ปักกิ่งก็ได้ร่วมงานกับผู้กำกับท่านนี้ เลยค่อนข้างคุ้นเคยกับความคิดความอ่านของเขา จึงกล่าวว่า "ผู้กำกับหลิวคะ ถ้างั้นให้ฉันไปขอโทษหานตั้งต่อหน้าที่ร้านบะหมี่ไห่ยวเจียนดีไหมคะ ถึงยังงั้นก็เป็นคนตัดต่อ ฉันผิดเอง"

มีลูกน้องยอมรับผิดชอบนั้นแน่นอนว่าเป็นเรื่องดี แต่ผู้กำกับไม่ใช่คนแล้งน้ำใจ จึงพยักหน้า "ดีๆ ฉันจะให้ฝ่ายการเงินเพิ่มโบนัสให้เธอ!"

"..." เจียงเหมยอิงรีบไปครู่หนึ่ง แล้วถามขึ้นมา "เพิ่มเท่าไรคะ"

"..."

เจียงเหมยอิงพูดอีกว่า "เอาอย่างนี้ ผู้กำกับ บ้านฉันกับร้านบะหมี่ไห่ยวเจียนอยู่ห่างกันคนละมุมเมือง ให้เป็นเบี้ยเลี้ยงทำงานนอกสถานที่ได้ไหมคะ"

"นี่มันเป็นการทำงานนอกสถานที่ที่ไหนกันแล้ว!" ผู้กำกับหลิวตะคอกพลาจตบโต๊ะ

ท้ายที่สุดเจียงเหมยอิงก็ออกไปอย่างพึงพอใจ ผู้กำกับหลิวตะโกนเรียกเธอให้หยุด แล้วชี้ไปที่บะหมี่บนโต๊ะ "เมื่อก็เธอยังกินข้าวเที่ยงไม่เสร็จสินะ เห็นวันๆ เธอเอาแต่กินอาหารลดน้ำหนักอะไรนั่น ผอมขนาดนี้ไม่ต้องลดน้ำหนักแล้ว นี่ เมนูชิกเนเจอร์ของร้านบะหมี่ไห่ยวเจียน บะหมี่เนื้อติดเหรียญทอง หยิบไปกินสักชามสิ"

เมื่อก็เจียงเหมยอิงพยายามห้ามตัวเองไม่ให้มองไปที่บะหมี่เนื้อมาโดยตลอด ไม่คิดว่าจะได้รับความห่วงใยจากผู้กำกับ ในใจพลันรู้สึก

ลับสนปนเป

เธออยากปฏิเสธ แต่ก็ไม่รู้จะปฏิเสธอย่างไร ลังเลอยู่นาน สุดท้ายแล้วก็หยิบบะหมี่กลับไปห้องสตูดิโอ เช็ดหน้าตลอดเวลา พยายามไม่ให้ตัวเองมองอาหารในมือ

การกระทำนี้ทำให้เพื่อนร่วมงานที่เดินสวนกันระหว่างทางต่างก็สงสัยถามเจียงเหมยอิงว่านอนคอตกหมอนหรือเปล่า

พอกลับถึงห้องสตูดิโอ ฟางเช่อเช่อก็เข้ามาต้อนรับและถามด้วยความเป็นห่วง "เป็นอะไรไป ผู้กำกับตำหนิเธอเธอ เด็กนั่นเกี่ยวอะไรกับเธอด้วย ทำไมต้องเรียกเธอเข้าไป"

เจียงเหมยอิงโยนบะหมี่ทิ้งไปด้านข้าง จ้องอีกฝ่ายอย่างโมโห "เธอยังจะมาพูดอีก! เธอไม่รู้มนุษย์ธรรมจริงๆ ผู้กำกับหลิวก็จะเรียกเธอ แต่เธอดันหนีไปซะก่อน เธอรู้หรือเปล่าว่าฉันยืนฟังคำต่าอยู่ตรงนั้นคนเดียว อับอายแค่ไหน!"

"เอ่อ...โดนตำจริงๆ ด้วยสินะ เพราะอะไรเธอ" ฟางเช่อเช่อสงสัย

เจียงเหมยอิงนำคำพูดของเจิ้งหลินเทียนมาพูดอีกรอบ ฟางเช่อเช่อปากอ้าตาค้าง "โห ก็แค่รายการวาไรตี้ไม่ใช่หรือไง ถึงกับมีคนมาระบายความโกรธเพื่อผดุงธรรมเยอะเยอะขนาดนี้เชียว ฉันยังนึกว่าเห็นหนวดตั้งหน้าตาดีก็ให้อภัยได้ซะอีก"

เจียงเหมยอิงกลอกตา "เธอคิดว่าคนที่มาระบายอารมณ์กับเขาเป็นผู้ชายหมดเลยสินะ"

ฟางเช่อเช่อฟังโຕ้ะทำงานของเจียงเหมยอิง ก้มหน้าถามด้วยเสียงหัวเราะคิกคัก "ทำไมละ ต้องไปขอโทษจริงๆ เธอ"

เจียงเหมยอิงเหล่ตามองเธอ "แล้วจะให้ทำไงละ แต่หัวหน้าบอกว่า จะเพิ่มโบนัสเดือนนี้ให้ฉันนะ"

"โอ้เว้ย!" ฟางเช่อเช่ออดคืบข้อมือด้วยความเสียดายไม่ได้ "รู้งี้ฉันไป

ให้ค่าด้วยก็ดี!"

"เอ๊ะ แล้วนี่เธอเอามาจากไหน สิ่งตีลิวเออรี่? ไม่เคยเห็นเธอสิ่งตีลิวเออรี่เลยนี่" ฟางเข่อเข่อสังเกตเห็นบะหมี่เนื้อที่ถูกเจียงเหมยอิ่งเอาวางไว้ไกลๆ จึงถาม

"เจี๊งหลินเทียนเอามาส่งแล้วโดนยกเล็กออเดอร์ก็เลยยกให้ฉันกับผู้กำกับหลิว ให้เธอกินก็แล้วกัน" เจียงเหมยอิ่งกินของพวกนี้ไม่ได้

"อย่างมากฉันก็กินแค่เนื้อสักชิ้นแล้วซัดน้ำซุปลักอีก เมื่อกี้เฟิ่งจะกินอ้อมมา"

ฟางเข่อเข่อลากเก้าอี้มานั่งข้างๆ เจียงเหมยอิ่ง ยกบะหมี่มาวางไว้ตรงหน้าและเอ่ยอย่างตื่นเต็นว่า "นี่เป็นบะหมี่เนื้อซิกเนเจอร์ของร้านบะหมี่โหย่วเจียนเซี่ยวนะ ฉันขอกินดูหน่อย ถ้าอร่อยก็จะกินเยอะๆ แต่ถ้าไม่อร่อยเธอก็มากินซะ"

เจียงเหมยอิ่งเห็นฟางเข่อเข่อจะแกะห่ออาหารต่อหน้าตนเอง ก็รีบลุกขึ้นแล้วเดินไปที่หน้าต่างทันที

"เดี๋ยวลี เธอจะไปไหน รีบมาตมลิ หอมฉุยเลย กลิ่นของอร่อยยั่วน้ำลายทีเดียว!" ฟางเข่อเข่อก๊วกมือเรียกเธอ

เสียงกรอบแกรบดังมาจากตรงนั้น คาดว่าฟางเข่อเข่อคงจะเปิดกล่องอาหารตีลิวเออรี่แล้ว ฟางเข่อเข่อยังพูดไม่ทันจบ เจียงเหมยอิ่งก็ได้กลิ่นที่ปกติไม่เคยได้กลิ่นมาก่อน กลิ่นของเนื้อวัวที่คละเคล้ากับกลิ่นของแป้งสาลี อีกทั้งยังมีความสดใหม่ที่อธิบายไม่ถูกอีกด้วย เจียงเหมยอิ่งไม่เคยได้กลิ่นบะหมี่เนื้อที่หอมขนาดนี้มาก่อน

แน่นอน ยิ่งไม่ต้องพูดถึงการที่ไม่ได้รู้สึกพะอืดพะอมหลังได้กลิ่นของกินเลย

เจียงเหมยอิ่งหันไปมองบะหมี่ซามันด้วยความตกตะลึง ห่างออกไปลิบกว่าก้าว เธอมองเห็นบะหมี่ไม่ซัด ดังนั้นจึงเดินไปข้างหน้าทีละก้าว

อย่างระมัดระวัง บะหมี่ชามนั้นค่อยๆ ขยายใหญ่ขึ้น ปรากฏชัดอยู่ตรงหน้า ฟางเข่อเข่อสุดเส้นบะหมี่ เห็นใบหน้าของเจียงเหมยอิงอยู่เหนือไถ่ๆ ตนเอง จึงเงยหน้ามองเธอและก้มมือเรียก "กลับมาสิ มากินเร็ว"

เจียงเหมยอิงยกมือกุมหน้าอกของตนเอง อีกมือหนึ่งก็ตำร่างเอาไว้ ในใจรู้สึกตื่นตะลึง

เธอชดน้ำซूप ทันใดนั้นน้ำตาก็เอ่อคลอ

แม้จะไม่เหมือนกันทั้งหมดเสียทีเดียว แถมยังอรรอยยิ่งกว่ารสชาติ ที่อยู่ในความทรงจำ ทว่าความรู้สึกที่อบอุ่นนี้เป็นความรู้สึกเดียวกับที่ บะหมี่เนื้อซึ่งลิ้มไม่ลองชามนั้นได้มอบให้กับเธอ

5

เจียงเหมยอิงรู้ว่าตนเองจะต้องไปที่ร้านบะหมี่ไห่หวู่เจียน

ไม่ว่าจุดประสงค์จะไปเพื่อแสดงความขอโทษ หรือจะไปหาสาเหตุว่าทำไมเธอถึงได้ไม่มีอาการคลื่นไส้กับอาหารของร้านบะหมี่ไห่หวู่เจียนก็ตาม และตอนนี้ก็ยังมีอีกหนึ่งเหตุผลใหม่

เธอยังต้องช่วยหานั่งทำสูตรอาหารเพื่อสุขภาพ

หลังจากชั่วโมงเร่งด่วนในตอนเช้าผ่านพ้นไป ร้านบะหมี่ไห่หวู่เจียน ก็เข้าสู่ช่วงเวลาว่างครั้งแรกของวันนี้ ในที่สุดหวงหุหุก็ได้พักสักที

หมู่เมฆปกคลุมดวงอาทิตย์ เมื่อคืนฝนตกทั้งคืน ในอากาศเจือไอชื้น อุณหภูมิที่สูงขึ้นติดต่อกันในเดือนมีนาคมลดลงไปต่ำกว่าสิบห้าองศาเซลเซียส อย่างฉับพลัน

หวงหุหุเปิดประตูให้อากาศสดชื่นถ่ายเทเข้ามาในร้าน ใบการบูร ที่อยู่นอกประตูถูกลมพัดทั้งคืนจนร่วงลงมาเต็มพื้น เปียกแฉะไปด้วย น้ำฝนและเน่าเปื่อยอย่างรวดเร็วท่ามกลางอากาศชื้นแฉะในฤดูใบไม้ผลิ

เธอหยิบไม้กวาดกวาดใบไม้และขยะที่อยู่บนทางเท้าหน้าร้านใส่ลง

ถึงขยะ ใช้แรงจับไม้กวาดอัดไปไม่ถึงเลย เมื่อทำเสร็จเรียบร้อยแล้วและหันกลับไปก็เห็นหญิงสาวหน้าตาสะสวยคนหนึ่ง อายุประมาณยี่สิบกว่าปี แต่งตัวดูดีมีสไตล์ มองมาที่ตนอย่างระแວดระวัง

ผมสั้นสีน้ำตาลยาวเท่าตึงหู แต่งหน้าได้เนียนและดูดี สีลิปสติกน่าจะเป็นสีชมพูชนิดที่ติดกันในช่วงนี้ เธอใส่ต่างหูขนนกนุ่มฟูคู่หนึ่ง กระโปรงสีฟ้าครามที่ดูเรียบสวยบนตัวเธอช่วยขับเน้นให้ดูอ่อนโยนยิ่งขึ้น หญิงสาวคนนั้นสวยมาก ที่น่าดึงดูดที่สุดคือดวงตากลมโตเป็นประกายมีเสน่ห์คู่หนึ่งของเธอ จ้องมองมาอย่างเงิบเขียบไร้สัมผัสเสียง กระทั่งหวงหुरुหुरुที่เป็นผู้หญิงก็ยังไม่ออกดูทานออกมาไม่ได้

เป็นดวงตาที่พูดได้จริงๆ

เจียงเหมยอิงเห็นหน้าหวงหुरुหुरुในวิดีโอต้นฉบับมานับร้อยนับพันครั้ง นี่เป็นครั้งแรกที่ได้เจอตัวเป็นๆ พอเห็นอีกฝ่าย ในหัวก็เต็มไปด้วย 'เพราะว่าเราคือครอบครัวยังไงล่ะคะ~'

'ครอบครัวยังไงล่ะคะ~ ครอบครัวยังไงล่ะคะ~'

ประโยคนี้นับดูอบอุ่นมาก แต่เพราะถูกเจียงเหมยอิงตัดต่อไว้ในวิดีโอฉบับสำเร็จในช่วงสุดท้ายถึงห้าหกรอบ จึงล้าสมองเจียงเหมยอิงจนหลอนขึ้นมา

เธอกระแอมเบาๆ หลบตาลงไม่กล้ามองอีกฝ่าย ก่อนจะทักทายเสียงเบา "สวัสดิ์ค่ะ ไม่ทราบว่...ร้านเปิดหรือยังคะ"

หวงหुरुหुरुเหม่อไปครู่หนึ่งก่อนจะรีบพยักหน้า "เปิดค่ะๆ เชิญเข้ามาเลยคะ"

เจียงเหมยอิงเงยหน้าสำรวจป้ายร้านครู่หนึ่ง ป้ายร้านที่เห็นในวิดีโอเหมือนกันกับที่เห็นอยู่ตอนนี้ สะอาดใหม่เอี่ยม แค่เห็นก็รู้แล้วว่ามีคนทำความสะอาดทุกวัน

ตอนนี้ใกล้จะสิบโมงแล้ว จะกินมื้อเช้าก็สายไปหน่อย จะกินมื้อเที่ยง

ก็เร็วเกินไป เวลาที่ร้านบะหมี่ไม่มีคนสักคนจึงโล่งมาก

พอเข้าไปในร้าน หวงหุหุหุก็เอ่ยอย่างเป็นมิตร "เชิญเลือกที่นั่งได้ตามสบายเลยคะ"

เจียงเหมยอิงกวาดสายตามองที่นั่งในร้านรอบหนึ่ง ก่อนจะย่างเท้าเบาๆ ไปหาที่นั่งตรงมุมและนั่งลงพิงผนัง

หวงหุหุหุชี้ไปยังเมนูอาหารที่อยู่บนผนังแล้วถามเธอ "เมนูอาหารอยู่บนผนังนะคะ ต้องการอะไรบอกฉันได้เลย"

เจียงเหมยอิงเงยหน้ากวาดตามองบนผนังรอบหนึ่ง แล้วก็อ่านอีกรอบรู้สึกลึ้งเล

เธออยากกินไปหมด แต่ก็กังวลว่าตนเองจะกินไม่ลงสักอย่าง

หวงหุหุหุยืนอยู่ด้านข้าง วางจานเริ่มควงปากกาเล่น ได้ยินเจียงเหมยอิงที่จู่ๆ ก็พิมพ์อะไรสักอย่างออกมา เสียงนั้นราวกับถูกกดอยู่ในลำคอแล้วใช้ลมเปล่งเสียงออกมา เมื่ออยู่ห่างกันสักหนึ่งเมตรก็ไม่ได้ยินแล้วว่าอีกฝ่ายกำลังพูดอะไรอยู่

หวงหุหุหุค้อมตัวลง และเข้ามาใกล้เธอ "คุณพูดว่าอะไรนะคะ"

ถูกหวงหุหุหุเข้ามาใกล้กะทันหัน เจียงเหมยอิงจึงตกใจแล้วถอยหลังไป พอได้ยินคำถามของอีกฝ่ายจึงเพิ่มเสียงให้ดังขึ้นนิดหน่อย แล้วถาม "ถ้าแกอยู่ไหนคะ"

พอมาก็ถามหาถ้าแก? หวงหุหุหุประหลาดใจ

เสียงของสาวสวยคนนี้เป็นมาจริงๆ น้ำเสียงเหนียวอาย ดูค่อนข้างเป็นคนเก็บตัว

หวงหุหุหุชี้ปลายปากกาขึ้นไปข้างบน "ถ้าแกขึ้นไปหยิบของข้างบนคะเดี๋ยวก็กลับลงมาแล้ว มาหาเรามีธุระอะไรหรือคะ"

เจียงเหมยอิงควรจะทำอย่างไรดีล่ะ มาขอโทษ? หน้าเธอบางจะตายไป พูดไม่ออกหรอก

เงินโบนัสก้อนนี้ไม่ใช่จะได้มาง่ายๆ ขนาดนั้นจริงๆ ถ้าฟังเชื่อเธอมา เธออาจจะตบโต๊ะเสียงดังเพียะแล้วพูด 'ขอโทษ' หานตั้งสลับแปดภาษา สักแปดร้อยรอบ ทว่าเจียงเหมยอิงมาถึงที่นี่ คำพูดกลับติดอยู่ที่คอ พูดไม่ออกแม้แต่คำเดียว

สุดท้ายแล้วเธอก็ทำได้แค่พยักหน้า "มีธุระนิดหน่อยค่ะ ฉันจะรอ"

หวงหุหุเกาศีระะ ในใจคิดว่าคงไม่ใช่ผู้ชมรายการทัวร์ชิมทั่วจีน มาหาเรื่องแก้แค้นหอก่ละมั้ง แต่ผู้หญิงคนนี้ดูสุภาพ โลกส่วนตัวสูง และก็ 'ไม่เหมือนคนไร้เหตุผลแบบนั้น' อีกอย่าง คนที่มาหาเรื่องกว่าครึ่งมักจะเป็นผู้ชาย ส่วนผู้หญิงหลังจากได้เจอแก้แค้นแล้ว ต่างก็ทิ้งเบอร์โทรศัพท์ที่มีถ้อย และวีแชตเพื่อสานสัมพันธ์

หวงหุหุคิดเท่าไรก็ไม่เข้าใจ สุดท้ายได้แต่รวบรวมคำพูดเป็นประโยคว่า "งั้นคุณรอสักครู่ค่ะ มีอะไรก็เรียกฉันได้เลย"

เจียงเหมยอิงพรวดพราดใจออกมาทันใด

เธอสำรวจการจัดวางในร้านอย่างละเอียด นำทุกอย่างมาเทียบกับภาพวิดีโอที่อยู่ในความทรงจำ เมื่อได้ทดสอบด้วยตัวเอง เธอยิ่งสัมผัสได้ถึง สุขอนามัยรวมไปถึงความอบอุ่นของร้านแห่งนี้ การจู้จี้จุกจิกของหานตั้ง เป็นสิ่งที่ถูกต้อง ส่วนการที่เธอจงใจป้ายสีให้หานตั้งเพื่อตึงเรตตั้งเป็นสิ่งที่ผิด เธอควรขอโทษ

ในร้านบะหมี่ไห่ยวเจียนมีโต๊ะแปดตัว บนโต๊ะสะอาดสะอ้าน ตะเกียบ ช้อน ชี้อิว น้ำส้มสายชู พริก กระดาษทิชชู มีครบทุกอย่าง เห็นได้ชัดว่า หานตั้งคนนี้เป็นคนที่เอาใจใส่และเข้าใจในความต้องการของลูกค้าเป็นอย่างมาก

กลิ่นหอมของน้ำพะโล้จากในห้องครัวพลันลอยมาแตะจมูก กลิ่นนี้ เหมือนกับบะหมี่ที่เจียงหลินเทียนให้มาในวันนั้น เมื่อได้กลิ่นแล้วทำให้คนรู้สึกเบิกบานใจ ทำให้เจียงเหมยอิงถึงขั้นรู้สึกกว่าตนเองมีความอยากอาหาร

ขึ้นมาบ้าง

ทว่าเมื่อดูเมนู นี่ก็เป็นเพียงร้านเล็กๆ ธรรมดาๆ ที่ขายบะหมี่และพะโล้เป็นหลัก คล้ายกับแฟรนไชส์ร้านซาเซี่ยน ทำให้มาถึงจับกระแสอาหารลดน้ำหนักเพื่อสุขภาพตามสั่งกัน ดูอย่างไรก็ไม่เข้ากับสไตล์และทำเลของร้านนี้ อีกอย่าง วัตถุดิบของอาหารลดน้ำหนักก็ไม่ใช่อู้อู้อ

คนคนหนึ่งเดินออกมาจากห้องครัวและตะโกนว่า "หวงหुरुหुरु วันนี้เป็นวันเกิดของอาจารย์นะ จะไปเอาเค้กเมื่อไหร่"

หวงหुरुหुरुตอบโดยไม่เงยหน้า "ตอนว่างๆ ช่วงบ่ายก็ได้ เมื่อก็มีพัสดุส่งมาจากบักกิง คงจะเป็นของที่ส่งให้เค้าแก่ นายไปรับที่ล็อบบี้พาร์ตเมนต์ข้างๆ หน่อยสิ"

"อ้อ...เป็นของที่อาจารย์ของอาจารย์ส่งมาเหรอ" คนคนนั้นตอบรับเมื่อเดินออกมาข้างนอกก็พบกับคนที่นั่งอยู่ในร้าน

เจียงเหมยอิงกำลังฟังบทสนทนาของทั้งสองคน เธอรู้สึกว่ามีจุดแปลกๆ ทันใดนั้นก็ได้ยินคนที่ออกมาจากห้องครัวร้องขึ้นด้วยความเซอร์ไพรส์ "อ้าว คุณเจียง ไม่นึกว่าคุณจะมา!"

พอเจียงเหมยอิงเงยหน้ามอง เจิ้งหลินเทียนจอมหัวร้อนคนนั้นก็กำลังมองเธออยู่ ใบหน้าเต็มไปด้วยความประหลาดใจ

เจียงเหมยอิงนึกอึ้งอย่างเกือบกระตาค สายตาล่ออกแล่ง ห่อไหล่ลง และทักทายว่า "ไฮ..."

บทที่ 2

คำขอโทษแลกกับอาหาร

1

เจียงเหมยอิงไม่ชอบเป็นที่สนใจนัก ทว่าทั้งสองคนที่อยู่ตรงนี้ต่างก็
จ้องเธอไม่ว่างตา

หวงหฺรูหฺรูถาม "คนคนนี้เป็นใคร"

"คนตัดต่อรายการทัวร์กินทั่วจีน เธอแซ่เจียง" เจิ้งหลินเทียนบอก
ก่อนจะถามอย่างเป็นมิตร "คุณเจียง คุณชื่ออะไรเธอครับ"

เจียงเหมยอิงตอบเสียงเบา "เจียงเหมยอิงค่ะ"

"ฮะ?" เจิ้งหลินเทียนได้ยินไม่ชัด

หวงหฺรูหฺรูตอบคำถามแทนเธอ "เธอบอกว่าเธอชื่อเจียงเหมยอิง
นายหูหนวกหรือไง"

"เธอเสียงเบาเกินไปนะ"

เจิ้งหลินเทียนหงอย

เขาเดินเข้าไปใกล้โต๊ะของเจียงเหมยอิง เธอกระเียบเข้าไปชิดมุมผนัง
ทันที อยากรออยู่ห่างๆ เขาสักหน่อย ไหนเลยจะรู้ว่าเจิ้งหลินเทียนนี่คิดว่า
เธอเขียบที่ให้เขานั่ง เขาจึงหย่อนก้นลงนั่งข้างๆ เธอและถามด้วยรอยยิ้ม

"คุณเจียง วันนี่คุณมาทำอะไรที่ร้านของเราเหรอครับ"

เจียงเหมยอิ่งก้มหน้าก้มตา ใบหน้าขมวดมุ่นจนจะกลายเป็นถุงหิ้ว รู้สึกเสียใจที่หลังจริงๆ

เด็กคนนี้ทำไมถึงได้ทำตัวสนิทสนมขนาดนี้ละ เธอไม่ชอบให้คนแปลกหน้าเข้ามาใกล้ขนาดนี้เลยจริงๆ ต่อให้คนแปลกหน้าคนนี้จะเจอกันเป็นครั้งที่สองแล้วก็ตาม

เธอไม่รู้อะไรจะอธิบายอย่างไร จึงตอบไปว่า "มาหาเก้าแก่ห่านคะ"

"อาจารย์อยู่ข้างบนนะครับ ผมจะไปเรียกเขาให้" เจิ้งหลินเทียน กระตือรือร้นมาก เขาลุกขึ้นจะออกไปข้างนอก แต่แล้วก็ย้อนกลับมาพูดกับเจียงเหมยอิ่งว่า "อ้อ คุณเจียงครับ ประสิทธิภาพของบริษัทพวกคุณสูงมากจริงๆ สองวันก่อนพอโพสต์ชี้แจงบนเวებป้อ คนที่มาหาเรื่องที่ร้านเราก็น้อยลงไปกว่าครึ่งแล้ว นอกเหนือจากเวებป้อก็ยังมีหลายคนเลยที่มาขอโทษ ดูเหมือนว่าอาจารย์จะอารมณ์ดีแล้วนะครับ"

หวงหุหุบ่นอยู่ด้านข้าง "เก้าแก่ดูเหมือนจะอารมณ์ดีแล้วที่ไหนกันล่ะ ก่อนหน้านี้ที่ถูกคนเข้าใจผิดและมาตำหนิก็ไม่มีท่าทางโกรธเลยสักนิด นายต่างหาก แอบฉวยโอกาสตอนส่งอาหารหนีไปก่อนเรื่องที่บริษัทคนอื่นเขาขายหน้าแล้วโหมล่ะ"

เจียงเหมยอิ่งได้ฟังก็เข้าใจแล้วว่าทำไมตอนแรกคนที่มาร้องเรียนถึงไม่ใช่ห่านตั้ง แน่แน่นอนว่าห่านตั้งไม่ได้ใส่ใจเลยสักนิด ทว่ากลับเป็นเจิ้งหลินเทียนเองที่โมโหจนทนไม่ไหว

ห่านตั้งคนนี้สงบนิ่งเกินไปแล้ว

เจียงเหมยอิ่งคิดอย่างถี่ถ้วนสักพัก ถึงได้รู้สึกว่ามีบางอย่างแปลกๆ ในหัวก็พลันนึกขึ้นมาได้

เมื่อกี้เจิ้งหลินเทียนพูดว่าวันนี้เป็นวันเกิดของอาจารย์เขา? หมายความว่าวันนี้เป็นวันเกิดของห่านตั้ง และอาจารย์ของอาจารย์ ก็คืออาจารย์ของห่านตั้ง

หรือก็คือพ่อส่งของขวัญมาจากปักกิ่ง?

วันนี้เป็นวันเกิดและบ้านเกิดก็อยู่ที่ปักกิ่ง แถมยังมีพ่ออยู่ที่ปักกิ่งอีก
ทั้งหมดนี้ตรงเพงกับเจ้าของเบอร์มือถือของเธอคนเก่า 'คุณหานตั้ง
ที่แคร่พริก' คนนั้นนั่นเอง

บวกกับอาชีพอัครัว ชื่อแซ่ก็เหมือนกันเป๊ะ

เจียงเหมยอิงมีเหงื่อเย็นๆ ซึมออกมา

บังเอิญเกินไปแล้วมั้ง

ทุกอย่างทับซ้อนกันหมด มันบังเอิญขนาดนี้จริงๆ เหรอ

ประชากรในเมืองฝูเจิงมีหกล้านคน เธอก็ยังเจอเขาจนได้!

เจียงเหมยอิงเบิกตากว้าง ใบหน้าเต็มไปด้วยความตื่นตะลึง

เงื้อมมือที่ยื่นเห็นท่าทางของเธอก็รู้สึกแปลกใจ ตามอย่างเป็นห่วง

"คุณเจียง คุณเป็นอะไรไป"

ลุงเจียงเหมยอิงก็สะดุ้งลุกขึ้นยืน เธอผลักเก้าอี้แล้วถอยหลังไปหลาย
ก้าวพร้อมสิ้นศรัทธา

เธอมองสำรวจร้านอีกครั้ง จากความประทับใจที่เดิมที่มีให้เก้าสิบคะแนน
พลันลดฮวบเหลือศูนย์ นี่ก็คือร้านของหานตั้งคนนั้น!

เวรกรรมจริงๆ! เธอรีบหมุนกายจะออกจากร้าน

หวงหुरुสูงเสียงด้วยความแปลกใจ "คุณเจียง ไม่สั่งอาหารแล้ว
เหรอะคะ"

เจียงเหมยอิงโบกมือและก้มหน้า ใบหูร้อนผ่าว เธอเดินตรงไปยังประตู
อย่างรีบร้อน ไม่ทันเห็นคนที่เพิ่งเข้ามาจากนอกประตู

'กริ่งกริ่ง' กระดิ่งลมที่ประตูดังขึ้นมาตามแรงผลักประตู

เสียงกระดิ่งผ่าลงกลางใจของเจียงเหมยอิงทันใด

'ปัก' เจียงเหมยอิงชนผู้ชายรูปร่างสูงใหญ่ที่เพิ่งเข้ามาจนเต็มรัก

เจียงเหมยอิงที่รูปร่างเล็กและผอมบาง ยังไม่ทันได้มีปฏิกริยาใดๆ

ก็หงายหลังไปตามแรงสะท้อนกลับ ผู้ชายที่อยู่ตรงหน้ายื่นมือออกไปอย่างว่องไว เขาจับมือขวาของเจียงเหมยอิง ใช้แรงเล็กน้อยดึงเธอกลับมา แล้วทั้งสองคนก็ปะทะกันอีกครั้ง

ปลายจมูกของเจียงเหมยอิงชนกับปากของผู้ชายที่อยู่ตรงหน้า เธอได้กลิ่นบางอย่างที่หอมมากจากปากของเขา ไม่ใช่กลิ่นโคโลญญ และก็ไม่ใช่กลิ่นน้ำยาซักผ้าอะไรด้วย

แต่เป็นกลิ่นแสงแดดที่สะอาดหมดจด ทำให้คนพลันนึกถึงแสงแดดยามบ่ายในฤดูหนาว นึกถึงความเกียจคร้านและความสบายของการนอนอ่านหนังสืออยู่บนโซฟาเบตอย่างเอื่อยเฉื่อย อาจจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับชายหนุ่มอยู่บนชั้นดาดฟ้ามาสักพัก หรือไม่ก็เพราะวันนี้แดดกำลังดี กลายเป็นว่ากลิ่นจากตัวเขาทำให้เจียงเหมยอิงตกอยู่ในภวังค์ไปครู่หนึ่ง

เจียงเหมยอิงเงยหน้าขึ้นมาเล็กน้อย แล้วมองไปหน้าผู้ชายคนนี้ สันนิษฐานของชายหนุ่มเด่นชัด ลูกกระตืออกขยับเล็กน้อย ริมฝีปากสีชมพูที่เข้มแน่น เวลาที่ริมฝีปากนั้นเผยอเล็กน้อยด้วยความตกตะลึง สันจมูกสูงโด่ง รวมไปถึงดวงตาที่มีหางตาลู่งเล็กน้อยขณะที่เขาหลุบมองต่ำตามหลักแล้วควรจะเป็นดวงตาที่อ่อนโยน แต่กลับเย็นชาอย่างเห็นได้ชัดถึงขั้นไม่เป็นมิตร ขนตาที่เป็นแพขนาลู่ตกลงเล็กน้อย คิ้วเฉียงตรง แววตาเป็นประกาย ดูทรงพลังมาก

เจียงเหมยอิงคุ้นเคยกับใบหน้านี้มาก เธอทำงานกับใบหน้านี้นี่ตลอดทั้งสัปดาห์ จนสุดท้ายก็ตัดต่อวิดีโอเจ้าของร้านเบหมีจอมเผด็จการออกมาด้วยภาพลักษณ์ของการกดขี่ทางชนชั้น

มาจากปักกิ่ง มีพ่อ วันเกิดวันนี้ ก็คือหาดั้งที่เป็นพ่อครัว!

เจียงเหมยอิงอารมณ์สับสนไปชั่วขณะ

เธอยังต้องขอโทษหาดั้งคนนี้หรือเปล่านะ ยังอยากพิสูจน์สาเหตุที่

ตนเองไม่มีอาการคลื่นไส้กับพะอืดพะอมของร้านพวกเขาอยู่อีกใหม่ ยังมีสูตรอาหารเพื่อสุขภาพนั้นอีก ควรจะทำต่อไปหรือเปล่า

ในหัวของเจียงเหมยอิงสับสนวุ่นวาย เธอยืนที่อยู่ที่เดิม ไม่ขยับเขยื้อนไปพักหนึ่ง

ชายหนุ่มก้มมองด้วยความงุนงง "คุณไม่เป็นไรใช่ไหมครับ"

เจียงเหมยอิงได้สติคืนมาหลังจากตกตะลึงไป เธอรีบถอยหลังไปก้าวหนึ่ง ในที่สุดรูปลักษณะของคนที่อยู่ตรงหน้าก็เข้าสู่สายตา ชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาไว้ผมสั้นเกรียน น่าจะสูงประมาณหนึ่งร้อยแปดสิบเซนติเมตร สวมชุดพ่อครัวสีขาว หมวกพ่อครัวห้อยอยู่ที่ข้างเอว เขาพับแขนเสื้อขึ้นมาไว้ที่แขนอย่างเป็นระเบียบ เผยให้เห็นข้อมือรวมถึงปลายแขนที่ขาวสะอาด และเห็นแนวกระดูกเด่นชัด ให้ความรู้สึกแข็งแกร่งอย่างเหนือความคาดหมาย

ดูดีมาก หานตั้งทั้งหล่อและสง่างามที่เห็นในวิดีโอซะอีก

ทำไมตอนทำไพนอลถึงไม่ให้ฟางเข่อเข่อลดแสงสีผิวของคนคนนี้สักหน่อยนะ

หานตั้งผิวดีมาก ฟางเข่อเข่อไม่ได้ปรับผิวให้ขาว แต่พอได้เห็นตัวจริงเจียงเหมยอิงก็รู้แล้วว่าผิวพรรณของผู้ชายคนนี้ดีกว่าในวิดีโอมาก

"ไม่เป็นไรค่ะ" เจียงเหมยอิงก้มหน้า เก็บซ่อนท่าทีของตัวเองเอาไว้ ไม่อยากจะถูกดูไปมากกว่านี้ ก้มหน้างุด นึกอยากจะพุ่งออกไปข้างนอก

"เอ๊ะ คุณเจียง คุณไม่ได้มีธุระกับอาจารย์หรือหอรอครับ" คนไม่ช่างสังเกตอย่างเจิ้งหลินเทียนตะโกนเรียกเจียงเหมยอิงเอาไว้

เจียงเหมยอิงชะงัก เขินอายจนหน้าแดง

"มะ...ไม่มีอะไรแล้วค่ะ" เจียงเหมยอิงก้มหน้าและพูดตะกุกตะกักเสียงเบา

หานตั้งมองเจียงเหมยอิงแล้วเลิกคิ้วด้วยความสงสัย ก่อนจะถามเจิ้งหลินเทียน "เพื่อนนายหรือ"

เจิ้งหลินเทียนตบมือทีหนึ่ง แล้วก็แนะนำเจียงเหมยอิงอย่างดีใจ
 จู่ๆ ก็เกิดกลัวขึ้นมาว่าหानตั้งจะรู้ว่าตนเองคือตัวการที่ทำลายชื่อเสียง
 ของเขา เมื่อก้มหน้าสายตาก็มองเห็นกล่องทัปเปอร์แวร์ที่อยู่ในมือหานตั้ง
 เธอพยายามค้นเสียงให้ดังขึ้นเพื่อดึงความสนใจของหานตั้ง "ถ้าแก นี่อะไร
 เหรอคะ"

ในกล่องทัปเปอร์แวร์สีขาวดูเหมือนว่าจะใส่อาหารที่มีสีแดงเอาไว้
 เดิมทีเจียงเหมยอิงแค่อยากจะดึงความสนใจของหานตั้ง แต่แล้วตนเองก็
 เกิดอยากรู้อยากเห็นขึ้นมา

หานตั้งก้มมองกล่องทัปเปอร์แวร์ที่อยู่ในมือตนเองแล้วตอบ "กิมจิครับ"
 เจิ้งหลินเทียนยังไม่ได้อธิบาย ก็ปิดปากอย่างรู้สถานการณ์
 เจียงเหมยอิงคิดอยู่ครู่หนึ่ง จึงเอ่ยถามเสียงเบาด้วยความเกรงใจ
 "เปิดดูได้ไหมคะ"

หานตั้งพยักหน้า เดินไปที่โต๊ะอาหารแล้วเปิดกล่อง
 เจียงเหมยอิงจิตใจไม่สงบ เธอมาที่ร้านบะหมี่หยั่วเจียนแต่ยังไม่ได้
 สั่งอาหาร บะหมี่เนื้อซามก่อนหน้านั้นเธอกินไปได้สองคำก็กินต่อไม่ลง
 หลังจากเข้ามาในร้านเธอก็ยังไม่ได้กินอะไรเลยสักอย่าง

ถ้าหาก... ถ้าหากแค่บังเอิญกินบะหมี่เนื้อได้นิดหน่อยแต่ตอนนั้นล่ะ
 ถ้าหากตอนนี้แค่เห็นกิมจีสีแดงสดในกล่องทัปเปอร์แวร์แล้วเธอกลับคลื่นไส้
 และวิ่งออกไปอาเจียนล่ะ อย่างนั้นเธอก็คงไม่มีหน้าจะอยู่แล้วจริงๆ

เธอมองหานตั้งเปิดกล่องทัปเปอร์แวร์อย่างอกสั่นขวัญแขวน ฝากล่อง
 ค่อยๆ แง้มออก เผยให้เห็นกิมจิที่อยู่เต็มกล่อง

กิมจิหมักจนเข้าเนื้อ พอเปิดกล่อง เจียงเหมยอิงก็ได้กลิ่นเผ็ดเปรี้ยว
 ที่เจือด้วยกลิ่นของรสหวาน พอเห็นตัวกิมจิอีกครั้ง เธอก็รู้สึกน้ำลายสอ
 อย่างประหลาด... รู้สึกตะกะละขึ้นมา

หลายปีที่ผ่านมาไม่เคยเกิดเหตุการณ์แบบนี้ขึ้นมาก่อน เธอตกตะลึงมาก

จ้องกิมจิแล้วพิมพ์ถาม "นี่ใครเป็นคนทำคะ"

หานตั้งขมวดคิ้วเล็กน้อย ตั้งแต่เริ่มแรกเขาได้ยินไม่ชัดเลยว่า
เจียงเหมยอิงกำลังพูดอะไรอยู่ ตั้งสติสักพักถึงได้เข้าใจ แล้วตอบว่า "ผมเอง"

เจิ้งหลินเทียนคุยโวอยู่ด้านข้าง "กิมจิที่อาจารย์หมักเป็นต้นตำรับ
เชี่ยวชาญครับ"

ใครจะทำก็ช่าง ตอนนี้เจียงเหมยอิงคิดแค่ว่าอยากจะลองดูสักหน่อย

"ถ้าฉัน... จะขายให้ฉันได้ไหมคะ" *เฮากลับบ้านไปค่อยๆ ลอง ดูซิว่า
จะเยี่ยมแค่ไหน*

เสียงของเจียงเหมยอิงดังขึ้นกว่าเมื่อครูเล็กน้อย คล้ายกับว่ากำลัง
รู้สึกตื่นเต้นอยู่เล็กๆ หานตั้งได้ยินเสียงหญิงสาวคนนี้ เสียงของเธอก็ไม่ได้
น่าเกลียดอะไร ทว่ากลับกัน มันทั้งอ่อนโยนและนุ่มนวล ทั้งยังใสกังวาน
อย่างเด็กผู้หญิง ทั้งๆ ที่เสียงของเธอน่าฟังมาก แต่กลับกดมันไว้ในลำคอ
ฟังดูดีดัดพิกล

ภายในร้านบะหมี่เจียบลงทันใด เจียงเหมยอิงกลัวว่าข้อเสนอของตน
จะฟังดูแปลกเกินไป จึงจ้องมองหานตั้งอย่างกังวล ใบหน้าค่อยๆ แดงเรื่อ
ดวงตากระจ่างทั้งสองข้างคลอด้วยหยดน้ำ ดูแล้วยิ่งเพิ่มความน่าสงสาร

หานตั้งมองครู่หนึ่งแล้วก็หลบตา "เอาไปสิครับ"

"เท่าไรคะ" เจียงเหมยอิงถามอย่างยินดี

หานตั้งเหลือบตามองเจิ้งหลินเทียน ก่อนจะพูดกับเจียงเหมยอิง
"คุณเป็นเพื่อนของอาเทียน ผมให้คุณก็แล้วกัน"

เจียงเหมยอิงนิ่งไป "..."

เจิ้งหลินเทียนเอ่ยด้วยรอยยิ้มที่มึนทื่อ "เฮ้ คุณเจียงชอบเครื่องเคียง
ของร้านเรา ก็เป็นโชคดีของเราแล้วล่ะครับ"

เธอไปเป็นเพื่อนของเจิ้งหลินเทียนตั้งแต่เมื่อไรกัน

เมื่อได้คลุกคลีกับหานตั้งแล้ว เขาก็เป็นคนที่ไม่เลวเลยจริงๆ

เจียงเหมยอิงรู้สึกสับสน เดิมทีเธออยากมาชิมซั๊บบรรยากาศที่ร้านของ
 หานตั้งเพื่อหาแรงบันดาลใจและสูตรอาหาร แล้วก็มาขอโทษในคราวเดียว
 แต่กลับกลายเป็นว่าหानตั้งทำให้เธอเอ่ยปากขอโทษไม่ออก อีกทั้งยังได้
 กิมจิกลับไปฟรีๆ อีกกล่องหนึ่ง

แต่จะให้ปฏิเสธ เธอก็พูดไม่ออก จึงทำได้แค่พยักหน้าและรับถุงที่
 หวงหูหูลูกส่งให้ กล่าวขอบคุณเสียงเบาแล้วก็จากไปอย่างรวดเร็ว

หานตั้งมองแผ่นหลังของหญิงสาวที่จากไปอย่างเร่งรีบ ชมวดคิ้วมุ่น
 แล้วหันมาถามเจิ้งหลินเทียน "อาเทียน นายไปรู้จักเพื่อนคนใหม่ที่ไหนกัน"

"เอ๋อ... เธอคือคนติดต่อของรายการทัวร์ชิมทั่วจีนนะคะ"

หานตั้งเลิกคิ้ว ไม่พูดจา

2

เจียงเหมยอิงกลับถึงบ้านก็นั่งจมจ่อมกับความคิดที่ไซฟาอยู่นาน
 เธอเปิดเวებื่ออีกครั้ง และหาโตเร็กซ์เมสเสจของเชฟแคป
 ด้านล่างที่อยู่ที่เขาส่งมาให้ มีข้อความที่ส่งมาเมื่อเช้าเพิ่มขึ้นมา
 อีกหนึ่งข้อความ

'ขอบคุณมาเยื่อนตลอดนะคะ'

ความสัมพันธ์ในตอนนีซั๊บซ้อนเกินไปแล้ว

เธอไม่รู้อะไรจริงๆ ว่าควรอธิบายความสัมพันธ์ที่ซั๊บซ้อนระหว่างตนเอง
 และหานตั้งในตอนนี้อย่างไรดี

สุดท้ายเธอก็ถอนหายใจอย่างปลงตก เปิดกล่องกิมจิ ใช้กรรไกรตัดมันเป็น
 ชิ้นเล็กๆ แล้วเอาใส่ปาก

รสชาติเผ็ดเปรี้ยวมีรสหวานติดปลาย รสเด็ดและอร่อย

กินได้แะ

เธอยกคิ้วแล้วก็ตัดกิมจิเป็นชิ้นใหญ่อีกชิ้น

ยังคงกินได้เหมือนเดิม เผ็ดกำลังดี รสเผ็ดแผ่ซ่านในโพรงปาก ไปจนถึงโพรงจมูก ถึงกับทำเอาตื่น

นานแล้วที่เจียงเหมยอิ่งไม่ได้กินอาหารที่คนอื่นทำ เธอเปิดตู้เย็น หาหมูสามชั้นอย่างที่ตัวเองเมื่อวาน เพิ่งจะคีบหมูสามชั้นชิ้นขึ้นมาชิ้นเดียว ยังไม่ทันได้เอาเข้าปาก เธอก็พลันทิ้งตะเกียบ เท้ามือกับซิงก์น้ำและเริ่มอาเจียน

หมูสามชั้นนี้เธอซื้อมากล่องเล็กๆ กล่องหนึ่งจากซูเปอร์มาร์เก็ต เมื่อวาน เอากลับมาย่างเองที่บ้าน คิดไว้ว่าจะฝึกการกินของตนเอง แต่เมื่อวานก็ล้มเหลวไปแล้ว

วันนี้ก็ยังล้มเหลวอีก

ปัญหาไม่ได้อยู่ที่วัตถุดิบอาหาร แต่อยู่ที่คนทำอาหาร

กระทั่งลงมือทำครัวเองก็ยังไม่มีความที่จะแก้ปัญหาโรคเบื่ออาหารได้ แล้วทำไมร้านบะหมี่ไห่หว่วจีจนถึงทำได้ละ

ทั้งบะหมี่เนื้อ ทั้งกิมจิ?

ในใจของเจียงเหมยอิ่งเต็มไปด้วยเครื่องหมายคำถาม เธอจึงตัดสินใจว่าครั้งหน้าจะต้องไปลองชิมอาหารที่ร้านบะหมี่อีกให้ได้

กิมจิกล่องใหญ่นี้ เจียงเหมยอิ่งตัดออกมาหนึ่งในสามส่วน หุงข้าว ผสมธัญพืชหม้อหนึ่งแล้วนำมาคลุกกับกิมจิ ทำเป็นข้าวปั้น ขั้นตอนการทำ ทั้งง่ายและสะดวก เธอชิมคำหนึ่งก็รู้สึกว่ารสชาติไม่เลว

เจียงเหมยอิ่งอารมณ์ดีขึ้นมา คิดไว้ว่าจะเอามันเป็นอาหารกลางวัน ของวันพรุ่งนี้

ถ่ายรูปข้าวปั้นแล้วโพสต์ลงบนเว่ยป้อ แคปชั่นว่า

'ชื่อгимจิแฮนด์เมดจากร้านดังในอินเทอร์เน็ต เอามาคลุกกับข้าวธัญพืชทำเป็นข้าวปั้น รสชาติสุดยอดมาก! กินคู่กับเนื้อปลาและผักลวกหน่อย เป็นมื้อกลางวันที่ไม่อ้วนและดีต่อสุขภาพด้วยนะคะ'

เสียง 'ติ๊ง' ดังขึ้นมา โทรศัพท์มือถือแจ้งเตือนว่าเว็บบอร์ดที่กดติดตามพิเศษมีการอัปเดต

หาดังเปิดดูคอนเทนต์ใหม่ที่ตำรวจตัวกลมโพสต์ แม้จะไม่ใช่สูตรอาหาร แต่หาดังกลับเข้าใจแจ่มแจ้ง หากควบคุมปริมาณให้ดี การนำข้าวปั้นгимจิมาเป็นอาหารหลักในเมนูอาหารเพื่อสุขภาพก็ไม่เลวเลย
อีกอย่างคือгимจินั้นต้นทุนต่ำ ทั้งยังทำได้สะดวก

เพียงแค่เห็นรูปภาพที่ตำรวจตัวกลมโพสต์ หาดังก็รู้สึกว่าคุณเองเหมือนจะพลาดอะไรไป

เขาขมวดคิ้วครุ่นคิดอยู่นานก็ยังคิดไม่ออกว่ามีจุดไหนที่น่าสงสัย จึงส่ายหน้า แล้วส่งข้อความหาตำรวจตัวกลม

'ขอบคุณครับ ไอเดียข้าวปั้นดีมาก'

เสียงเหมยอิงดูโทรศัพท์มือถือด้วยสีหน้ายากจะอธิบาย
นี่ใช่สูตรอาหารที่เธอจะให้หาดังที่ไหนกัน เธอก็แค่อยากอวดอาหารกลางวันในวันพรุ่งนี้ของเธอต่างหาก!

เสียงเหมยอิงกินขนมปังปังกับสลัดจนเอียน นานๆ จะกินข้าวปั้นสักครั้ง สำหรับเธอแล้วก็เหมือนกับเป็นชีวิตเดย์ จึงอยากจะทำอาหารลวกหน่อย หาดังจะต้องเข้าใจอะไรผิดไปแน่

ทว่าเสียงเหมยอิงไม่ได้อธิบาย และก็ตอบไปว่า

'ไม่ต้องเกรงใจค่ะ'

ในเมื่ออีกฝ่ายขอบคุณมาแล้ว งั้นเธอก็จะรับไว้อย่างยินดีก็แล้วกัน
ความคิดนี้เพิ่งจะอยู่ได้แค่สิบวินาที โทรศัพท์มือถือก็สั่นครู่หนึ่ง
เจียงเหมยอิงกดเปิดแจ้งเตือนดู

'เซฟแคปให้รางวัลคุณหนึ่งพันหยวน'

จากนั้นในกล่องไอดีเร็กซ์เมสเสจก็มีข้อความเข้ามา

เซฟแคป : เมนูนี้หนึ่งพันหยวนพอไหมครับ ถ้าไม่พอผมจะเพิ่มให้อีก
ตำรวจตัวกลม : ???

หาดังกดให้รางวัลหนึ่งพันหยวนเป็นคำตอบแทนตรงโต้โพสต์เว่ยป้อ
ที่เจียงเหมยอิงปักหมุดไว้

นี่ไม่ใช่สูตรอาหารที่เธอคิดให้เขาสักหน่อย เป็นแค่อาหารกลางวัน
ที่เอามาอวดก็เท่านั้น ทำไมหาดังถึงได้ให้เงินเธอมาตื้อๆ อย่างนี้ละเนี่ย
เงินเยอะจนไม่มีที่เก็บหรือไง!

ตำรวจตัวกลม : ... จริงๆ ไม่ต้องให้เงินฉันก็ได้นะ

เซฟแคป : ต้องสิครับ

ตำรวจตัวกลม : ...

เซฟแคป : ต่อไปถ้ามีเมนูใหม่ ผมก็จะให้เรื่อยๆ เมนูอาหารเป็น
ลิขสิทธิ์ของคุณ ผมเอาไปใช้ฟรีๆ ไม่ได้หรอก

ตำรวจตัวกลม : ... วิธีทำข้าวปั้นกิมจิมีสอนในเน็ตเยอะเยอะ ไม่ถือว่า

เป็นลิขสิทธิ์หรือ

พูดถึงตรงนี้ เจียงเหมยอิงก็เหนื่อยจะเถียงแล้ว
ทว่าหาดังเป็นคนหัวรั้น จึงตอบกลับอย่างจริงจังต่อไปว่า

'แต่คุณเป็นคนปรับสูตร'

เจียงเหมยอิงถอนหายใจยาว และตอบอย่างจุนใจว่า

ตำรวจตัวกลม : งั้นก็ได้ละ นั้นจะเรียบเรียงสูตรอาหารทั้งหมดให้คุณ
ไม่งั้นจะเป็นการเอาเงินคุณมาเปล่าๆ

เชฟแคป : ขอขอบคุณครับ

เจียงเหมยอิงรู้แล้วว่าหาดังคนนี้จะไม่ถือสาเธอเรื่องผลกระทบ
ที่ได้รับหลังจากรายการออนแอร์เลยจริงๆ

คนคนนี้ก็ยึดมั่นในการทำอาหารถึงขนาดนี้ ไหนเลยจะมาสนใจสิ่งอื่น
แต่ที่ไม่อาจเรียกได้ว่าเป็นข้อเสีย กลับกันเสียด้วยซ้ำ เจียงเหมยอิงชื่นชม
คนที่จดจ่อกับการทำงานแบบนี้มาก

3

วันนี้หลังเลิกงานเจียงเหมยอิงวางแผนว่าจะไปหาแพทย์ประจำตัว
ของเธอที่คลินิกจิตเวช หรือก็คือเซียวอินจางที่เป็นพี่ชายข้างบ้านซึ่งโตมา
ด้วยกันตั้งแต่เด็ก หลังจากติดต่อกับเซียวอินจางแล้ว เขาก็บอกว่าจะมารับ
เจียงเหมยอิงไปที่คลินิก

เซียวอินจางกับรุ่นน้องของเขาคนหนึ่งเปิดคลินิกจิตเวชส่วนตัวด้วยกัน

ตอนที่คลินิกมีจิตแพทย์สี่คน พอมีชื่อเสียงอยู่บ้าง ก่อนหน้าที่นี่เจียงเหมยอิงเรียนหนังสือและทำงานอยู่ที่ปักกิ่ง เชียวอินจางจะไปปักกิ่งสองครั้งเป็นประจำทุกปีเพื่อไปตรวจอากาศให้เจียงเหมยอิง

ตอนนี้เจียงเหมยอิงย้ายมาทำงานที่ผู่เฉิงแล้ว เธอมักจะกลับไปพุดคุยเกี่ยวกับสถานการณ์ในช่วงนี้กับเชียวอินจางเป็นประจำ เพื่อที่เขาจะได้เข้าใจอาการป่วยของเธอ

ก่อนถึงเวลาเลิกงาน เจียงเหมยอิงหมายจะปลีกตัวออกไปก่อนเวลาแต่ก็ไม่สำเร็จ เธอถูกผู้กำกับหลิวรั้งตัวไว้

ผู้กำกับหลิวเรียกเธอไปที่ห้องทำงาน พอเห็นหน้าก็ซักถามยกใหญ่ "เสี่ยวเจียง ไปร้านบะหมี่ไห่ยวเจียนมาแล้วหรือ ขอโทษถ้าแกล้งหรือยัง ผั่งหน้ายุ่งไปบ้าง ทำไมไม่เห็นเขาติดต่อมาหาเราละ ทางที่ดีน่าจะให้เขาติดต่อกลับมาหาเราสักหน่อย ฉันจะได้ขอโทษเขา"

"..." เจียงเหมยอิงห่อไหลแล้วพูดเสียงอ่อย "ผู้กำกับหลิวคะ ฉันยังไม่ได้ไป..."

"อะไรนะ"

"ฉันยังไม่ได้ไปขอโทษ..." ออกศึกยังไม่ทันคว้าชัย ตัวตายเสียก่อน* ไปครั้งแรกไม่ทันสำเร็จ เจียงเหมยอิงก็ล้มเลิกกลางคันแล้ว ต่อให้ไปอีกครั้งก็ไม่กล้าพูดเรื่องที่ต้องขอโทษอยู่ดี ยิ่งไปกว่านั้นช่วงนี้เธอก็ไม่ได้ไปที่ร้านบะหมี่ไห่ยวเจียนอีกเลย

ผู้กำกับหลิวร้อนใจ "อ๊อ เสี่ยวเจียง ทำไมเธอไม่ไปละ เรื่องนี้มันสำคัญมากนะ ถ้าแกล้งแกล้งเรา คิดว่าเราทำไมดีละก็ มันจะส่งผลกระทบต่อรายการของเราไปจนถึงทั้งบริษัทของเรามากมายมหาศาลเลยนะ!"

เจียงเหมยอิงไม่เข้าใจว่าทำไมร้านบะหมี่เล็ก ๆ ถึงมีความสามารถ

* มาจากกลอน "อัครเสนาบดีควีนสุ" ของตู้ฝู กวีเอกสมัยราชวงศ์ถัง กล่าวถึงขงเบ้งในสมัยสามก๊กที่เตรียมทัพถึงสามปีเพื่อบุกแคว้นเว่ย แต่สุดท้ายตนเองกลับต้องมาจบชีวิตไปเสียก่อน

มากมายขนาดนี้ได้ ผู้กำกับหลิวยิ่งพูดยิ่งร้อนใจ ลูกชิ้นเข้ามาใกล้ เจียงเหมยอิ่งและพูดถึงความร้ายแรงอย่างจริงจัง

เจียงเหมยอิ่งยกยืมแข็งที่เออ เอ่ยว่า "ฉันว่า...ถ้าแก้หาคู่เหมือนจะไม่ได้แคร์เรื่องนี้เลยนะคะ..."

"เขาไม่แคร์แต่เราไม่แคร์ไม่ได้! เขาเสียชื่อเสียง จะส่งผลกับทั้งวงการอาหารเชียว!" ผู้กำกับหลิวตีหลังมือเธอ เอ่ยอย่างสลดหุดหู่ "เสี่ยวเจียง เธอจะต้องให้ความสำคัญกับเรื่องนี้ นี่คือการกิจการทางการเมืองที่สำคัญและเร่งด่วนที่สุดของเธอในตอนนี้อย่างไรก็ตาม ต้องทำให้สำเร็จ!"

เจียงเหมยอิ่งเอ่ยอย่างเก้อกระตาค "แต่ผู้กำกับหลิวคะ พวกเราเป็นบริษัทเอกชน...ก็แค่พาร์ทเนอร์เอาต์ซอร์ซของชองรัฐ..."

"เอกชนแล้วยังไง! บริษัทเอกชนจะมีกิจการทางการเมืองไม่ได้หรือ ฉันจะเพิ่มโบนัสให้เธอ เธอต้องหาเวลาไปขอโทษเต๋ยวี่นี้ อนุญาตให้เธอนำของขวัญไปเยี่ยมมด้วยได้ แล้วเอาใบเสร็จมาเบิกกับบริษัท"

"..."

ผู้กำกับหลิวยังคงพรั้มไม่หยุดว่าต้องชื่อของขวัญแบบไหน หานตั้งถึงจะชอบ

เจียงเหมยอิ่งสงสัยมากจริงๆ สุดท้ายก็อดไม่ได้ที่จะถาม "ผู้กำกับหลิวคะ...ถ้าแก้หาคู่คนนี่...ตกลงว่าเป็นใครกันแน่ คุณถึงได้ซีเรียขนาดนี้"

ผู้กำกับหลิวได้ยินคำถามของเธอก็เบิกตากว้างทันใด ราวกับเห็นมนุษย์ดีกดาบรพักษ์ไม่ปาน "นี่เธอไม่รู้หรือคะ"

"..." เธอต้องรู้ด้วยหรือไง

เจียงเหมยอิ่งมองเขาอย่างใสซื่อ

"หานตั้ง ถ้าแก้หาคู่ไป!" สองมือของผู้กำกับหลิวกำโต๊ะ พุดอย่างตื่นเต้นว่า "นายน้อยของซานเว่ยฟางไงล่ะ! เซฟระดับเลิศที่มีพรสวรรค์ที่สุดจนถึงตอนนี้!"

"..." เจียงเหมยอิงหันหน้าคว่ำขวมวด ผ่านไปสักพัก นึกสงสัยว่าตนเองหูเพี้ยน จึงถามอีกครั้งว่า "อะไรนะคะ"

"ซานเว่ยฟาง! นายน้อย!"

เจียงเหมยอิงกะพริบตา ครุ่นคิดอยู่นาน ในที่สุดก็เอาถ้อยคำในคำพูดของผู้กำกับหลิวมาเชื่อมเข้าด้วยกัน

นายน้อยของซานเว่ยฟางคือห่านตั้ง?

ล้อเล่นน่า

ซานเว่ยฟางเป็นบริษัทเครือข่ายด้านอาหารและเครื่องดื่มระดับโลกไฮคลาสที่ใหญ่ที่สุดในประเทศ ภัตตาคารระดับมิชลินในเครือครองอันดับหนึ่งในประเทศ ราคาแปรผันตรงกับมาตรฐานในการปรุงอาหาร เรียกได้ว่าเป็นภัตตาคารที่บรรดาสังคมไฮโซชอบไปกันมากที่สุด

ถึงเจียงเหมยอิงจะไม่เข้าใจในวงการอาหาร แต่ก็พอได้ยินชื่อเสียงของซานเว่ยฟางมาบ้าง

ทว่าเรื่องของนายน้อยแห่งซานเว่ยฟางเธอรู้ไม่มากเท่าไร รู้แค่ที่ว่าทุกร้านของซานเว่ยฟางล้วนเป็นอสังหาริมทรัพย์ของตัวเอง ซานเว่ยฟางมีสินทรัพย์และคอนเนกชันมากมายมหาศาล นายน้อยคนนี้ได้ดูเหมือนจะยังอายุน้อยอยู่ มีพรสวรรค์ในด้านการทำอาหารมาก แต่ไม่ลงรอยกับที่บ้าน

เรื่องอื่นก็ไม่รู้แล้ว

ตอนนี้จะให้เจียงเหมยอิงเอาห่านตั้งที่เธอดังข้ออ้างเกี่ยวกับนายน้อยของซานเว่ยฟางเชื่อมเข้าด้วยกัน ก็รู้สึกเหลือเชื่อเกินไปหน่อย

แต่ท่าทางของผู้กำกับหลิวนั้นจริงจังมาก ในใจของเจียงเหมยอิงก็รวนเรขึ้นมา เริ่มคิดพิจารณาว่าเธอเข้าใจผิดไปหรือเปล่า ห่านตั้งของร้านบะหมี่ไห่หวู่เสียนคนนี้อาจจะไม่ใช่อห่านตั้งเจ้าของเบอร์โทรศัพท์ของเธอคนก่อนหน้า

แต่พอเจียงเหมยอิงนึกย้อนกลับไป ก็นึกขึ้นได้ว่าตอนที่เธอเพิ่งใช้เบอร์นี้ก็มักจะได้รับสายจากคนที่เรียกตัวเองว่า 'พ่อของหานตั้ง' อีกฝ่ายมีข้อความเสียงมาว่า 'ไอ้เด็กนรกถึงกับทิ้งกิจการของครอบครัวเรา! ภัตตาคารในเครือมันไม่ดีหรือไงซะ! ไม่ใช่แค่ว่ามีพรสวรรค์เรื่องทำอาหารนิดหน่อยหรือไง ไปประกาศปาวๆ ว่าความคิดไม่ลงรอยกับฉัน นี่ก็ว่าตัวเองแน่สักแค่ไหนกันเชียว หนีไปจากฉันแล้วก็ไม่มื่ออะไรทั้งนั้นแหละ!'

"..." เจียงเหมยอิงเฝ้าริมฝีปากแน่น บนหน้าผากมีเหงื่อเย็นๆ ซึมออกมา

เยี่ยมไปเลย ดูเหมือนว่าเธอจะยืนยันได้แล้วว่านี่ก็คือคนคนเดียวที่ผู้กำกับหลิวยังพูดไม่หยุด "เสี้ยวเจียง? เสี้ยวเจียง! วันจันทร์นี้เธอต้องไปขอโทษนะ"

เจียงเหมยอิงยิ้มขมขึ้น "ผู้กำกับหลิว...ฉันไม่เอาโบนัสแล้ว โบนัสทั้งเดือนนี้ให้คุณหมดเลยดีไหมคะ ฉันไม่อยากไปขอโทษแล้ว"

ผู้กำกับหลิวเอ่ยอย่างจริงจัง "ไม่ต้องกลัวเสี้ยวเจียง หานตั้งไม่กินเธอหรอกนะ ไม่แน่ว่าเขาอาจจะคิดว่าเธอเป็นสาวสวยแล้วเลี้ยงข้าวเธอก็ได้ ฝีมือทำอาหารของหานตั้งดีมากนะ"

เจียงเหมยอิงสั่นศีรษะและเบะปาก

เธอไม่ได้กลัวหานตั้ง แต่กลัวว่าตนเองจะทนไม่ไหวจนเอาโทรศัพท์มือถือถือกระแทกหน้าหานตั้ง

4

ภารกิจนี้เป็นการมัดมือชกเจียงเหมยอิง เธอทุกซบใจจนพูดไม่ออก กระทั่งรถของเซียวอิ่นางมาถึง เธอก็ยังคงจมดิ่งอยู่ในโลกของตัวเอง ครุ่นคิดว่าควรขอโทษอย่างไรโดยไม่ขึ้นเสียง ไม่ซักสีหน้า และไม่ทำให้ขายหน้า อีกทั้งยังต้องทำให้ผู้กำกับพอใจด้วย

เซียวอีนจางบีบแตรรถสองครั้ง เจียงเหมยอิ่งตกใจ เงยหน้ามอง เซียวอีนจางนั่งอยู่ในรถออฟโรดสีดำของเขา กำลังมองเธอด้วยรอยยิ้มอ่อนโยน

"เป็นอะไรไป คิดอะไรอยู่ถึงได้เหม่อ"

เจียงเหมยอิ่งยิ้มขึ้น "เงินเดือนเดือนนี้ได้เยอะมาก"

เซียวอีนจางงุนงง "อะ?"

เจียงเหมยอิ่งส่ายหน้า บอกว่าไม่มีอะไรแล้วก็ขึ้นรถ เซียวอีนจางพาเธอมาถึงคลินิกจิตเวชส่วนตัวที่เปิดกิจการเอง เจียงเหมยอิ่งเดินเข้าไปในห้องตรวจของเซียวอีนจางอย่างคุ้นเคย

พื้นที่ภายในห้องไม่ได้กว้าง แต่ก็ทำให้คนรู้สึกผ่อนคลายและจิตใจสงบได้ พรหมสี่เบจหายไปไม่ ตรงมุมผนังจัดวางต้นไม้ใบเขียวที่สูงเท่าครึ่งตัวคนไว้สองกระถาง เซียวอีนจางเคยแนะนำว่านี่คือต้นฟีโลเดนดรอนมรกตเซียวมีสีเขียวชอุ่ม และเลี้ยงง่ายมาก ตรงกลางห้องมีโต๊ะกาแฟกลมกระจกใสวางโซฟาเดี่ยวสีเขียวสองตัวไว้สองด้าน ตรงริมหน้าต่างบานยาวมีโซฟาเบดเดี่ยวสีเบจอยู่ตัวหนึ่ง หน้าต่างบานยาวถูกบดบังไว้ด้วยผ้าม่านโปร่งสีทึบก็ แสงแดดจะทะลุลอดผ่านเข้ามา ทว่าภายในห้องกลับถูกม่านนั้นบดบังแสงไว้

ในอากาศพุ่งไปด้วยกลิ่นเลมอน เซียวอีนจางเติมน้ำมันหอมระเหยกลิ่นเลมอนเข้าไปในเครื่องเพิ่มความชื้น ซึ่งเป็นกลิ่นที่เจียงเหมยอิ่งชอบที่สุด ความชื้นของอากาศและอุณหภูมิภายในห้องถูกปรับให้พอดีด้วยระบบปรับอากาศ

ปลายปีที่แล้วตอนที่เจียงเหมยอิ่งมาที่คลินิกจิตเวชของเซียวอีนจางเป็นครั้งแรก ก็ถึงกับอุทานว่าเป็นห้องที่สบายเหมือนสวรรค์จริง ๆ

เจียงเหมยอิ่งนั่งลงบนโซฟาตัวหนึ่งในนั้น เอ่ยด้วยรอยยิ้มคุ้นเคย "รบกวนคุณมารับอีกแล้ว"

"ทางผ่านนะ" เขียวอีนางจางเอ่ยด้วยรอยยิ้มบางๆ แล้วนั่งลงบนโซฟาที่อยู่ตรงข้ามเจียงเหมยอิง "มีเรื่องสำคัญอะไรหรือเปล่า ทำไมถึงได้ร้อนใจขนาดนี้"

เขียวอีนางตรงเข้าประเด็น เจียงเหมยอิงจึงไม่รอช้า สองมือควานในกระเป๋าครู่หนึ่ง แล้วก็หยิบกล่องทัปเปอร์แวร์ที่ใส่กิมจิออกมาวางไว้บนโต๊ะกาแฟตรงหน้า "ดูสิ!"

เขียวอีนางเพิ่งจะเริ่มต้นเขียนเวชระเขียนในมือ ก็ถูกการกระทำของเธอขัดจังหวะ เขากะตุกมปาก "อะไร...เธอจะให้ฉันเหรอ"

เจียงเหมยอิงอยู่ปาก "ไม่ได้ให้สักหน่อย" เธอพูดพลางเปิดกล่องทัปเปอร์แวร์

เขียวอีนางจับสังเกตอารมณ์ชั่วแวบหนึ่งบนใบหน้าของเจียงเหมยอิงได้อย่างว่องไว เมื่อเห็นกิมจิในกล่องมีรอยถูกหั่น จึงถามว่า "เธอมีอาการยังไงบ้างกับกิมจินี้"

ดวงตาของเจียงเหมยอิงโค้งหยี เผยให้เห็นรอยยิ้มยินดี "คุณจับได้แล้ว?"

เธอหัวเราะขึ้นมา ดวงตาคูंसวยโค้งเป็นรูปจันทร์เสี้ยว อารมณ์ที่เดิมทีถูกความเย็นชาห่อหุ้มไว้พลันแปรเปลี่ยนเป็นร่าเริง เขียวอีนางเห็นก็ใจเต้นขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว

แววตาของเขาเจือด้วยรอยยิ้ม เขียวอีนางวางเวชระเขียนลง อาศัยท่าทีแบบเพื่อนถามอย่างสนิทสนม "ฉันก็บอกพี่เขียวมาว่าเกิดอะไรขึ้น"

เจียงเหมยอิงปรับท่างั้น บอกการค้นพบครั้งสำคัญในหลายสัปดาห์ที่ผ่านมาของตัวเองให้เขียวอีนางรู้คร่าวๆ ด้วยความตื่นเต้น

หลังจากฟังจบ เขียวอีนางก็ตกตะลึงนิดหน่อย "ตอนเริ่มพบปัญหาแรกๆ ทำไมไม่บอกฉัน"

มีการเปลี่ยนแปลงใดๆ ก็ตาม ผู้ป่วยควรจะติดต่อแพทย์เจ้าของไข้ตั้งแต่แรก เพื่อที่แพทย์จะได้ติดตามอาการและดำเนินการรักษาอีกชั้นหนึ่ง

อันที่จริงเชียวอินจางยังหวังว่าเจียงเหมยอิงจะสามารถรักษาหายได้มากกว่าที่ตัวเธอเองหวังไว้เสียอีก

เจียงเหมยอิงรู้สึกผิดนิดหน่อย เธอเกาหน้า "ก็ตอนนั้นฉันไม่แน่ใจ นึกว่าคิดไปเอง ไม่อยากจะทำเชื่อ ก็เลยยืนยันให้แน่ใจหลายๆ รอบ คุณยุ่งขนาดนั้น ฉันยังไม่แน่ใจอาการจริงๆ มารบกวนคุณมากไปก็ไม่ดี"

เชียวอินจางเอ่ยอย่างไม่เห็นด้วย "ไม่มีคำว่ารบกวนหรือไม่รบกวนอะไรทั้งนั้น เรื่องของผู้ป่วยเป็นเรื่องสำคัญหมด นี่คือหน้าที่รับผิดชอบในฐานะหมอ"

เจียงเหมยอิงพยักหน้าติดต่อกัน แสดงให้เห็นว่าตนเองเข้าใจแล้ว

"วิธีบำบัดโรคอิตี* ด้วยแพทย์แผนโบราณ เราก็ดลองมาหมดแล้ว อิงจื่อเธอก็รู้ไม่ว่าจะเป็นจิตบำบัดหรือการบำบัดทางเลือกก็ล้วนดีบนหน้าไปได้มาก เธอเองก็มีความปรารถนาแรงกล้า อยากรักษาโรคอิตีให้หาย แต่อาการของเธอค่อนข้างพิเศษเฉพาะทาง" เชียวอินจางพูดวิเคราะห์ "อาการป่วยของเธอเดิมทีก็ไม่ใช่โรคเบื่ออาหารที่มีสาเหตุจากจิตใจที่เป็นประเภทปกติ นับว่าเป็นโรคการกินผิดปกติที่ไม่ปกติ สาเหตุการเกิดโรคอิตีมีมากมาย เธอไม่ได้มีสาเหตุมาจากพันธุกรรมสักหน่อย พวกเราต่างก็รู้ดี"

พูดถึงตรงนี้เชียวอินจางก็ชะงักครู่หนึ่ง สังเกตปฏิกิริยาของเจียงเหมยอิงเมื่อเห็นสีหน้าของเธอเป็นปกติ เขาจึงพูดต่อว่า "เป็นเพราะสภาพแวดล้อม"

เจียงเหมยอิงใจกระตุกเล็กน้อย เธอผงกศีรษะแล้วเอ่ยตอบเสียงเบา "ฉันรู้"

"การรักษาโรคจิตเวช เราก็ดพยายามกันมานานแล้ว แต่เธอปฏิเสธที่จะทำการปรับพฤติกรรมมาโดยตลอด พวกเราก็ดเริ่มกันตั้งแต่วิธีที่ละมุนละม่อม ตอนนั้นเธอก็ให้ความร่วมมือกับการรักษาอย่างแข็งขัน และก็มีความหวังที่

* โรคอิตี หรือ Eating disorder (ED) คือโรคการกินผิดปกติ เป็นโรคทางจิตเวชอย่างหนึ่งที่ผู้ป่วยจะมีความรู้สึก และความคิดต่อรูปร่างและน้ำหนักตัวผิดปกติอย่างรุนแรง และมีพฤติกรรมการกินอาหารผิดปกติอย่างมาก จนทำให้เกิดภาวะแทรกซ้อนต่อทั้งร่างกายและจิตใจที่รุนแรงหลายประการ

จะสามารถรักษาได้ อีกอย่างเธอเองก็กำลังพยายามอยู่ ฉันเห็นสูตรอาหาร
ที่เธอทำออกมาใหม่เมื่อวานแล้ว เธอกำลังค่อยๆ มีการเปลี่ยนแปลง
สำหรับคนอื่นแล้วนี่เป็นสัญญาณที่บอกว่าการรักษาประสบความสำเร็จ แต่
อึ้งจื่อ เธอไม่เคยมีเลย ต่อให้น้ำหนักของเธอถึงเกณฑ์สมส่วนของ BMI
เธอก็จะไม่มีควมคืบหน้าใดๆ อีกแล้ว ฉันคิดว่าเธอรู้ว่าเพราะอะไร"
เซียวอั้นจางพูดกับเจียงเหมยอิ่งด้วยใบหน้าเคร่งขรึม

เจียงเหมยอิ่งก้มหน้าลงเล็กน้อยและถอนหายใจ "ฉันพูดออกมาไม่ได้
ฉันพยายามมากแล้ว...แต่..."

"ฉันเองก็ไม่อยากให้เธอกลับไปคิดถึงความทุกข์พวกนั้นอีก แต่
สักวันหนึ่งมันก็จำเป็นที่จะต้องเผชิญหน้ากับมัน" น้ำเสียงของเซียวอั้นจาง
อ่อนโยนมาก เจียงเหมยอิ่งไม่ได้รู้สึกขุ่นเคืองใจ เธอเพียงละอายใจ
ละอายใจต่อคนรอบข้างที่รักเธอ

"ขอโทษนะ ฉันไม่กล้า" เจียงเหมยอิ่งเปล่งถ้อยคำออกมาจากลำคอ

"ไม่เป็นไร" เซียวอั้นจางปลอบเธอ "ทุกอย่างจะดีขึ้นเอง เธอดูสิ
ตอนนี้ก็มีอีกหนึ่งโอกาสอยู่ตรงหน้าเราแล้ว"

เจียงเหมยอิ่งเงยหน้ามองเขา

เซียวอั้นจางเคาะโต๊ะ ซึ่ไปที่กิมจิบนโต๊ะแล้วพูดว่า "นี่คือโอกาส
ถึงฉันจะอธิบายไม่ได้ว่าทำไมเธอถึงไม่มีอาการกับแค่อาหารที่หาดัง
คนนั้นทำ แต่นี่ก็เป็นข่าวดี พวกเราต้องใช้มัน"

คำว่า 'พวกเรา' โนม่น้ำวจิตใจของเจียงเหมยอิ่งให้รู้สึกว่เธอไม่ได้
อยู่ตัวคนเดียว อย่างน้อยก็ยังมีหมอเซียวที่เป็นเพื่อนในวัยเด็กของเธอ
คอยช่วยเหลือ

ความกังวลกับสิ่งที่ยังมาไม่ถึงเมื่อตอนแรกค่อยๆ มลายหายไป
เธอพยักหน้า

"เธอก็ถือโอกาสนี้เป็นการเริ่มต้น ออกไปเดินเล่นบ่อยๆ สักหน่อย

พบปะกับสังคมภายนอก ก็ไม่เลวทีเดียว"

เจียงเหมยอิงพยักหน้า "ฉันจะพยายาม"

เซียวอินจางเดินมาข้างๆ เจียงเหมยอิง ทรวดตัวหนึ่งของเธอๆ เงยหน้ามอง เขากุมมือของเจียงเหมยอิงที่กำลังกำแน่นและพูดเบาๆ "ถ้ามีเวลา ก็ไปร้านบะหมี่ร้านนั้น ลองชิมอาหารหลายๆ อย่าง พอทานไปอาจจะพบว่าสามารถกินอาหารที่คนอื่นทำได้ก็ได้ ถือเป็นโอกาสนี้คบหาเพื่อนบ้าง มันก็มีส่วนช่วยให้เธอหลุดพ้นจากโรคนี้ได้"

เจียงเหมยอิงพยักหน้า มือของเซียวอินจางอุ่นมาก ทำให้หัวใจของเธออบอุ่นตามไปด้วย

"ไม่ต้องกังวล ฉันอยู่ตรงนี้เสมอ" เขาพูดอย่างจริงจัง

5

คำแนะนำของเซียวอินจางทำให้เจียงเหมยอิงยิ่งมั่นใจว่าตนเองจะต้องไปสวดนมที่ร้านบะหมี่ไห่เว่เจียน

ถือเป็นโอกาส... ก็แค่นั้นแหละ ไปขอโทษหาดัง... โดยอ้างชื่อผู้กำกับหลิว

มาถึงยังชั้นล่างของอพาร์ตเมนต์อยู่ตึกอีกครั้ง เจียงเหมยอิงตื่นเต้นยิ่งกว่าครั้งก่อนมาก ครั้งที่แล้วไม่รู้ว่าเป็นร้านของหาดังคนนั้น แต่ครั้งนี้เจียงเหมยอิงรู้แล้วว่าเจ้าของร้านคือหาดัง เธอได้แต่พยายามทำให้ตัวเองไม่ใส่ใจกับเรื่องนี้และพยายามทำตัวให้เป็นธรรมชาติ

คงเพราะใส่ผ้าปิดปาก คนอื่นจึงเห็นใบหน้าเธอได้ไม่ชัด ระหว่างทางเจียงเหมยอิงเองก็สบายใจมากขึ้น ไม่ก้มหน้าหลบเลียงยามอยู่ท่ามกลางฝูงชนอีก

"ยินดีต้อนรับค่ะ! อ๊ะ... คุณเจียง..." หวงหูหูเพิ่งจะเอ่ยต้อนรับอย่างกระตือรือร้น ก็พบว่าคนที่มาคือเจียงเหมยอิง

เจียงเหมยอิงพยักหน้าอย่างเกรงใจ ใบหน้าขาวสะอาดขึ้นริ้วแดง

เพราะความเขินอาย

ช่วงเวลาที่เจียงเหมยอิงมาในครั้งนี้อยู่ตรงกับเวลาอาหารพอดี คนจึงเยอะมาก คนแปลกหน้าจำนวนมากกระจุกตัวอยู่ในพื้นที่เดียวกันนี้ทำให้เจียงเหมยอิงละล้าละลัง ไม่กล้าเดินเข้าไป เธอสูดลมหายใจเข้าลึกๆ เตือนใจตัวเองด้วยคำพูดของเชียวอิ่นจาง จะต้องเดินเข้าไปในกลุ่มคนอย่างกล้าหาญ มีปฏิสัมพันธ์กับคนแปลกหน้าอย่างกระตือรือร้น

เจียงเหมยอิงวางแผนในใจเรียบร้อยแล้วก็เดินเข้าร้านไป

โต๊ะตัวหนึ่งที่อยู่ตรงมุมว่างแล้ว หวงหุหุพาเจียงเหมยอิงตรงไปยังโต๊ะตัวนั้น เจียงเหมยอิงพยายามเดินผ่านตรงกลางระหว่างโต๊ะสองฝั่งอย่างระมัดระวัง ไม่ให้ตัวเองไปชนคนอื่นเข้า แต่ลูกค้าบางคนก็คุยกันอกรรสนอกชาติ หัวเราะตัวโยน กระโดดโลดเต้น เจียงเหมยอิงจึงต้องหลบหลีกอย่างระมัดระวัง

หวงหุหุถามเจียงเหมยอิงว่าต้องการสั่งอะไรตามปกติ

เจียงเหมยอิงก้าวออกมาจากเซฟโซน เธอเอ่ยถาม "เก้าเก้าอยู่ไหมคะ"

เวลาคุยกับเจียงเหมยอิง หวงหุหุก็จะตั้งใจฟังเป็นอย่างดี เธอพยักหน้า "อยู่ค่ะ"

เจียงเหมยอิงผงกศีรษะ กำลังคิดอยู่ว่าควรจะขอโทษหาดังอย่างไร

เจียงเหมยอิงกวาดตามองเมนูอาหารที่อยู่บนผนังรอบหนึ่ง ความกดดันในใจมากขึ้นทุกที ในเมนูไม่มีเมนูไหนเลยที่ดูแล้วเธอพอจะกินได้ในเวลานี้

"น้ำขิง?" เจียงเหมยอิงพูดที่มพากับตัวเอง

หวงหุหุมองเจียงเหมยอิงอย่างสงสัย

เจียงเหมยอิงลุกขึ้นมา ซ้ำไปยังบรรทัดสุดท้ายของเมนูอาหารบนผนังอักษรสีตัวเล็กๆ ที่เขียนด้วยปากกามาร์กเกอร์บนผนังนั้นมีขนาดเท่าเม็ดข้าว ถ้าไม่มองให้ดีๆ ก็คงนึกว่าเป็นแมลงวัน

"น้ำขิงอุ่นใจ" หวงหุหุอ่านอักษรสีตัวนั้น เจียงเหมยอิงหันกลับมา

เหล่ตามองหวงหฺวูหฺวู

สายตาคู่นั้นเหมือนมีคำถาม จะมีเมนูนี้หรือเปล่านะ

หรือนี่จะเป็นเมนูลับ? หวงหฺวูหฺวูเองก็จำไม่ได้เหมือนกันว่าบนเมนูอาหาร มีของแบบนี้เขียนเพิ่มลงไปตั้งแต่เมื่อไร

หวงหฺวูหฺวูจดเมนูพลางตอบ "มีค่ะ ยังต้องการอะไรอีกไหมคะ"

เธอเงยหน้ามองเจียงเหมยอิ่ง อีกฝ่ายส่ายหน้าทันทีโดยไม่มีท่าทีลังเล

"...แค่...น้ำขิง?" หวงหฺวูหฺวูกระตุกมุมปาก

เจียงเหมยอิ่งนั่งลงและพยักหน้า

ที่นั่นคนเยอะเกินไป โต๊ะข้างๆ ยังมีชายฉกรรจ์สามคนกำลังดื่มเหล้าอยู่ พุดคุยเสียงดังจนทะลุโสตประสาท เจียงเหมยอิ่งรู้สึกว่ทุกครั้งทีพวกเขา หัวเราะเสียงดังเสมือนมีหมัดมาต่อยกลางหน้าท้องของเธอ ทำให้เธอ เหนือออกมากผิดปกติ

เจียงเหมยอิ่งลอบถอนหายใจให้กับการเลือกของตน แม่น้ำขิงจะหวาน แต่ไม่มัน เจียงเหมยอิ่งแอบสะกดจิตตัวเอง น้ำขิงต้มน้ำตาลทรายแดง เป็นแค่เครื่องดื่มทั่วไป อีกทั้งยังดีต่อสุขภาพ เพราะฉะนั้นสามารถดื่มได้

ตอนที่หานตั้งได้ยินหวงหฺวูหฺวูแจ้งออเดอร์ก็ตกตะลึงไปชั่วขณะ "น้ำขิงอุ่นใจ?" เขาขมวดคิ้ว คิดอยู่ครู่หนึ่งถึงนึกขึ้นได้ว่าร้านของพวกเขา เพิ่มเมนูนี้มาตอนไหน

"ค่ะ เป็นคุณเจียงที่เคยมาร้านเราเมื่อครั้งที่แล้ว สั่งน้ำขิงถ้วยหนึ่ง ถ้วยแก้วค่ะ เรามีขิงสดอยู่ไซ้ใหม่" หวงหฺวูหฺวูถาม

หานตั้งพยักหน้า "อีกห้านาทีเสร็จ"

น้ำขิงสดมีเตรียมไว้อยู่แล้ว การทำน้ำขิงต้มน้ำตาลทรายแดงนั้น จึงเร็วมาก เพียงแต่เขาไม่คิดว่านอกจากเหมยอิ่งแล้ว...ยังจะมี คนสั่งน้ำขิงอีก

อักษรสี่ตัวที่เขียนด้วยมือนั้นก็เป็นเหมือนเหมือนที่เขียน

ตั้งแต่ร้านบะหมี่เปิดกิจการ น้ำขิงต้มน้ำตาลทรายแดงถ้วยนี้เป็นเครื่องดื่มพิเศษเฉพาะของเหมือนเหมือนมาโดยตลอด ทุกครั้งที่เหมือนเหมือนถูกความเย็นหรืออารมณ์ไม่ดี หานตั้งก็มักจะต้มน้ำขิงให้เธอถ้วยหนึ่ง ความหนาวเหน็บของเหมือนเหมือนก็ถูกขจัดไปในทันใด อารมณ์ก็จะดีขึ้นมาอย่างรวดเร็ว

ต่อมาเหมือนเหมือนก็นึกสนุก เขียนคำว่า 'น้ำขิงอุ่นใจ' ลงไปบนเมนูอาหาร แถมยังพูดกับหานตั้งด้วยรอยยิ้มว่า 'น้ำขิงของเจ้าแกทำให้หัวใจของผู้คนอบอุ่น ดังนั้นจึงเรียกว่า 'น้ำขิงอุ่นใจ' ที่แสนจะอบอุ่น เหมือนกับตัวเจ้าแกใจล่ะ'

เขาไม่ใช่คนอบอุ่นอะไรหรอก หานตั้งรวบรวมสมาธิพุ่งไปที่เตา ความขุ่นเคืองพลันพลุ่งพล่านขึ้นมาในใจโดยไร้สาเหตุ

เขาไม่ได้ดีกับทุกคน

หานตั้งนึกว่านอกจากเหมือนเหมือนแล้วก็คงไม่มีใครเจอตัวหนังสือเล็กๆ บรรทัดนั้น เขาก็แค่เห็นว่าน้ำขิงถ้วยนี้เป็นความใส่ใจเล็กๆ น้อยๆ ที่ตนเองมีต่อเหมือนเหมือน คิดไม่ถึงว่า...สุดท้ายแล้วยังจะมีคนใจมั่น แถมยังสั่งเมนูนี้อีกด้วย

ก็เหมือนกับเหมือนเหมือน ไม่ได้มีแค่เขาที่มองเห็นถึงความดีในตัวเหมือนเหมือน ดังนั้นสุดท้ายแล้วเหมือนเหมือนก็ได้เป็นของเขา

หานตั้งหัวเราะเยาะตัวเอง หยิบน้ำขิงออกมา และกวาดตามองไปทางประตูห้องครัวแวบหนึ่ง

คนที่สั่งแค่น้ำขิงนั้นก็แปลก เป็นมือกลางวันแต่กลับดื่มแค่น้ำขิงถ้วยเดียว

หานตั้งสายตึระชะ คนที่ไม่เกี่ยวกับตนเอง ทางที่ดีเขาอย่าไปอย่ากั๊ออยากเห็นจะดีกว่า

ห่านาที่ต่อมาน้ำขิงต้มน้ำตาลทรายแดงอันร้อนกรุ่นก็ถูกเสิร์ฟบนโต๊ะ
เจียงเหมยอิงตั้งสติ นั่งยึดตัวตรง กล่าวขอบคุณกับหวงหู่หรืออย่าง
ระมัดระวัง "ขอบคุณค่ะ"

หวงหู่หรือก็ยิ้ม "ไม่เป็นไรค่ะ ระวังร้อนนะค่ะ"

เจียงเหมยอิงพยักหน้า ใช้มือทั้งสองข้างกุมถ้วยเอาไว้ สัมผัสได้ถึง
ความร้อนตรงกลางฝ่ามือ

ปลายจมูกได้กลิ่นหอมอ่อนๆ ของน้ำตาลทรายแดงและขิงสตั๋ยอ้อยอิ่ง
อยู่จางๆ เมื่อหลับตาลง กลิ่นหอมนั้นก็พลันชัดเจนและเข้มข้นขึ้นมา

รู้สึกสบายมาก เจียงเหมยอิงพ่นลมหายใจ ความอบอุ่นจากฝ่ามือ
ค่อยๆ แผ่ซ่านไปทั่วทั้งร่าง รู้สึกได้ว่าหัวใจอบอุ่นขึ้นมา

จู่ๆ เธอก็มีความมั่นใจ

เจียงเหมยอิงถอดผ้าปิดปากออก ยกริมฝีปากขึ้นเล็กน้อย รู้สึก
อารมณ์ดีขึ้นมา หยิบช้อนตักแกงตักน้ำขิงขึ้นมาช้อนหนึ่งจ่อที่ปาก
ใช้ริมฝีปากแตะเบาๆ ครู่หนึ่ง น้ำขิงนั้นร้อน แต่ในใจของเธอก็ไม่ได้มี
ความอึดอัดและไม่มีความรู้สึกคลื่นเหียนใดๆ

เจียงเหมยอิงตาเป็นประกาย อ้าปากเล็กน้อยแล้วชดน้ำขิงช้อนนั้น
เข้าไปในปาก

ทันใดนั้นเองรสหวานละมุนก็แผ่กระจายออกมาและไหลลงคอใน
ช่วงเวลาสั้นๆ จู่ๆ รสขิงอันเผ็ดร้อนก็ระเบิดออก อวลไปทั่วลำคอ จมูกของ
เจียงเหมยอิงพลันมีเชื้อซีม แก้มทั้งสองข้างแดงช้ำ รสเผ็ดร้อนนี้คงอยู่
เพียงสองวินาที รสหวานของน้ำตาลทรายแดงจากโคนลิ้นก็กลับคืนมา
สะกดรสเผ็ดนั้นไว้ สุดท้ายแล้วเจียงเหมยอิงก็สูดปากเบาๆ รู้สึกได้ถึง
รสหวานติดปลายอ่อนๆ ในปาก

อร่อยมาก! เจียงเหมยอิงสูดจมูก ดวงตาทั้งสองข้างแดงเรื่อ ไม่รู้ว่า
เป็นเพราะขิงสดหรือเพราะความตื่นตะลึงในใจกันแน่

เมื่อก่อนเธอไม่เคยดื่มน้ำขิง และไม่เคยได้ลิ้มรสที่สลับเปลี่ยนไปมาอย่างนี้ ทว่าเพียงคิดว่าเซฟที่เทพขนาดนี้คือหानตั้ง เจียงเหมยอิ่งก็เกิดอารมณ์สับสน

เธอไม่ชอบรสชาติของขิงสด แต่น้ำขิงถ้วยนี้กลับดื่มไปแล้วกว่าครึ่ง เจียงเหมยอิ่งดื่มด้วยความซาบซึ้งของตนเอง ก่อนจะใส่ผ้าปิดปากกลับเข้าไปบนใบหน้า เมื่อเงยหน้าก็เห็นหานตั้งกอดอกพิงประตูห้องครัว จ้องมองตนเองอยู่ ไม่รู้ว่าจะมองมานานแค่ไหนแล้ว

เมื่อทั้งสองสบสายตากัน หานตั้งก็ยกคิ้วแล้วพยักหน้าน้อยๆ ให้กับเจียงเหมยอิ่งด้วยสีหน้าราบเรียบ แวดตานั้นเฉย คล้ายกับว่าแค่บังเอิญสบตากับลูกค้าของเขา และทักทายเป็นมารยาทเท่านั้น จากนั้นเขาก็สวมหมวกเซฟที่อยู่ในมือแล้วกลับเข้าไปในครัวอีกครั้ง

เจียงเหมยอิ่งเพิ่งอ้าปากหมายจะเรียกชื่อหานตั้ง แต่เขาก็กลับเข้าไปในห้องครัวเสียก่อน เธอจึงมองที่ประตูห้องครัวอย่างงงงวย

หานตั้งคนนี้ไม่เหมือนกับที่เธอจินตนาการเลยจริงๆ

ไม่ว่าจะเป็นลูกไม้รักดีคนนั้นที่พ่อของเขาเรียกเมื่อตอนอยู่ที่ปักกิ่ง หรือจะเป็นเซฟหน้าตายและเพอร์เฟกชันนิสต์เกินเหตุคนนั้นที่อยู่ในรายการ

เขาหนักแน่น ใจเย็น พุดน้อย ทั้งยังสามารถ...ทำอาหารที่เธอกินได้อีกด้วย

ไม่ว่าหลังจากที่เธอค่อยๆ ทำความคุ้นเคยกับคนในร้านบะหมี่เธอกับหานตั้งก็อาจจะกลายเป็นเพื่อนกันได้จริงๆ

บทที่ 3

อาหารแลกกับความจริงใจ

1

เจียงเหมยอิงซ่อนอยู่ในร้านปะหมี่นานมาก รอจนคนในร้านเหลือแค่สองโต๊ะ พอในครัวว่าง หานตั้งกับเจิ้งหลินเทียนก็ออกมา

เจิ้งหลินเทียนเห็นเจียงเหมยอิงก็ทักทายอย่างเป็นมิตร "คุณเจียง มาอีกแล้วเหรอครับ~"

เจียงเหมยอิงค่อยๆ คุ่นชินกับความกระตือรือร้นของเจิ้งหลินเทียนแล้ว เธอยิ้มและพยักหน้า

เจิ้งหลินเทียนกำลังจะเข้าไปพูดคุยกับเจียงเหมยอิงสักสองสามประโยค ก็ถูกหานตั้งเรียกให้เข้าไปล้างจานซามที่เหลือในครัว

ลูกค้าโต๊ะหนึ่งลุกไปเช็กบิล หวงหุหุก็ไปให้บริการพวกเขาที่เคาน์เตอร์เก็บเงิน

หานตั้งยืนอยู่ข้างโต๊ะเจียงเหมยอิงเพียงลำพัง เจียงเหมยอิงรู้สึกหงุดหงิดซะชาหน้า เมื่อเงยหน้าเหลือบมองหานตั้งก็พบว่าสายตาของเขามองมาที่ตนเองพอดี

เจียงเหมยอิงรีบหลบตาลงหลบสายตา แต่ในใจยังคงจำได้ถึงภารกิจ

ที่เธอมาในครั้งนี่

เธอกัดฟันก่อนจะลุกขึ้นพูดกับหานตั้งเสียงเบาว่า "ถ้าแก่หานที่ฉันมาครั้งนี้เพราะมีเรื่องอยากจะทำกับคุณล่ะ"

หานตั้งมองออก น้ำขิงที่เหลืออยู่ครึ่งถ้วยเย็นหมดแล้ว แต่เสียงเหมยอิ่งยังคงนั่งอยู่ในร้านเหมือนกำลังรออะไร แววตาที่มองเขาก็เหมือนอยากจะพูดแต่ก็ไม่พูด

"เรื่องอะไรครับ"

"เอ่อ..." เสียงเหมยอิ่งนึกหาคำอยู่นาน กล่าวอย่างระมัดระวังว่า "ก่อนหน้าที่นี่ทีมงานรายการของเราสร้างความวุ่นวายให้พวกคุณ"

หานตั้งได้ยินจิงขมวดคิ้วเล็กน้อย และก็ไม่เกรงใจอีก "สร้างความวุ่นวายไม่น้อยทีเดียว"

"..." เธอควรไปต่ออย่างไรดีล่ะ

หานตั้งไม่ชอบคนนิสัยโลกส่วนตัวสูงที่เอาแต่กลัวตัวสั่นนั่งงออย่างเสียงเหมยอิ่ง ทว่ารอยยิ้มที่มีความสุขบนใบหน้าในตอนที่เธอดื่มน้ำขิงเมื่อครู่กลับสลักลึกอยู่ในหัว ไม่อาจลบออกไปได้

เขาขำเลียงมองเสียงเหมยอิ่งอีกครั้ง ก็พบว่าเธอหลุบตาลงเหมือนคิดอะไรอยู่อย่างอึดอัดใจ

"ยังมีธุระอะไรอีกไหมครับ" นานตั้งถาม

เสียงเหมยอิ่งกัดฟันเอ่ยขอโทษต่อ "นั่น... เป็นเพราะการติดต่อของพวกเราทำให้ผู้ชมเข้าใจแก่หานผิดไป..."

"อืม แล้ว?"

"...ฉันมาที่นี่เพื่อขอโทษแก่หานอย่างจริงจัง ขอโทษจริงๆ ล่ะ" เสียงเหมยอิ่งพูดเสียงเบา ในใจแสนกระอักกระอ่วน เธอคิดเจี๊ยบๆ *ผู้กำกับหลิว ถ้าคุณไม่เพิ่มโบนัสให้ฉัน ฉันเอาคุณตายแน่*

"ไม่ต้อง" ลู่จู่ นานตั้งก็พูดขึ้นมา

เจียงเหมยอิงตะลึงงัน เธอเงยหน้ามองเขา กลับพบว่าแวตาลุ่มลึกของอีกฝ่ายกำลังมองเธออย่างจริงจัง

เขายกสองมือกอดอก ชูตเซฟสีขาวทั้งตัว สะอาดสะอาด พิถีพิถัน แขนเสื้อพับขึ้นมาถึงข้อศอกทีละทบๆ เผยให้เห็นข้อมือและแขนสีขาวสะอาดของเขา

หानตั้งกล่าวอธิบายเสียงเรียบ "ก่อนอื่น ผมก็ไม่ได้รู้สึกว่ารำบากอะไร ชายดีเป็นหน้าตาเท่าด้วยซ้ำ ส่วนเรื่องอื่น ผมไม่สนใจว่าคนอื่นจะมองผมยังไง แค่ผมไม่มีอะไรต้องละอายใจต่อตัวเองก็พอแล้ว"

เจียงเหมยอิงกะพริบตา สติยังไม่คืนกลับมา

"อีกอย่าง คำขอโทษของคุณไม่จริงใจเลยสักนิด แน่หนอน่าที่คุณตัดต่อนั้นก็ทำเกินไปบ้างจริงๆ แต่นั่นก็เป็นปัญหาของทีมงานรายการของพวกคุณ ที่คุณมาขอโทษก็ไม่ได้มาเพราะใจจริงสินะครับ ในเมื่อคำขอโทษไม่จริงใจ งั้นก็ต้องพูดแล้วครับ ในใจคุณเองก็คงไม่ได้รู้สึกดี"

หานตั้งพูดราบเรียบ แต่เจียงเหมยอิงฟังแล้วกลับรู้สึกอับอายและโมโหโมโหที่ถูกแทงใจดำ

หานตั้งพูดไม่ผิด เธอไม่ได้มาขอโทษด้วยความจริงใจจริงๆ เธอก็แค่คิดว่าตัวเองมาขอโทษแทนผู้กำกับ เธอเองก็แค่เป็นคนช่วย ดังนั้นจึงคิดว่าแค่มากก็จบ ยังไม่ต้องพูดถึงว่าเพราะหานตั้ง ทำให้โทรศัพท์มือถือของเธอมีสายโทรก่อกวนมาตลอดสามปีเต็ม

หากไม่ใช่เพราะดูเหมือนว่าหานตั้งจะสามารถทำอาหารที่เธอกินได้ ออกมาได้ล่ะก็ เธอก็ไม่อยากจะมาเสวนากับเขาอีกครึ่งหรือก

"แก้แค้นหาน ฉันขอโทษคุณอย่างจริงใจนะ" เจียงเหมยอิงขมวดคิ้วเบาๆ เสียงดั่งขี้เหล็กน้อย

หานตั้งไม่ตอบรับ

ไฟโทสะในใจของเจียงเหมยอิงค่อยๆ ปะทุใหม่ขึ้นมา ท่าทีของหานตั้ง

ทำให้เธอไม่พอใจมาก ถึงแม้ว่าเขาจะพูดถูกก็ตาม เธอไม่จริงใจก็จริง แต่ท่าทางไม่ยี่หระของเขาทำให้เธอโมโหมาก

เจียงเหมยอิงไม่พูดไม่จา เดินหน้าดำไปเช็กบิลแล้วก็สะบัดหน้าจากไป หานตั้งมองแผ่นหลังของเธอ จากนั้นก็มองน้ำขิงที่เหลืออยู่บนโต๊ะและขมวดคิ้ว

2

เจียงเหมยอิงหัวเสียตลอดทางกลับบ้าน

แต่ขณะที่โมโห เธอกลับคิดถึงรสชาติน้ำขิงต้มน้ำตาลทรายแดง ไม่หยุด กลิ่นฉุนของขิงยังคงวนเวียนอยู่ที่ปลายจมูก ทำให้เธอค่อยๆ ผุดไอเดียเพิ่มขึ้นมาอีกอย่างหนึ่ง

พอออกจากรถไฟฟ้าใต้ดิน เจียงเหมยอิงก็แวะซูเปอร์มาร์เก็ตที่อยู่ข้างๆ อพาร์ทเมนต์ ซื้อขิงสดมาสองขีดครึ่ง เมื่อกลับถึงห้อง เธอก็พับแขนเสื้อและสวมผ้ากันเปื้อน เริ่มทำสูตรอาหารของตัวเอง

เธอนำขิงสดส่วนหนึ่งมาล้างให้สะอาด หลังจากปอกเปลือกก็วางไว้ในกะละมัง เติมเกลือและน้ำส้มสายชู จากนั้นก็ปิดฝาตองไว้สองชั่วโมง

ระหว่างที่รอ เจียงเหมยอิงก็นำขิงสดที่เหลืออยู่ล้างให้สะอาดและนำมาผานเป็นแผ่น โยนมันลงไปใต้น้ำเดือด จากนั้นก็นำออกไปใส่ลงไปที่ซึ้ง รอหลังจากน้ำขิงซึมเข้าไปในเนื้อไก่อีกแล้ว เจียงเหมยอิงก็ยกออกไปขึ้นมานำไปทำเป็นไก่ฉีกและคลุกกับน้ำมันมะกอก

สองชั่วโมงต่อมา เจียงเหมยอิงก็นำขิงสดตองมาล้างให้สะอาด คลุกกับน้ำตาลนิดหน่อย สุดท้ายก็นำขิงสดตองมาหั่นฝอย

ทักษะการใช้มีดของเจียงเหมยอิงไม่เลวเลย โดยพื้นฐานแล้วสามารถหั่นขิงเป็นเส้นฝอยได้อย่างเสมอกัน และบางเหมือนเส้นผม

เจียงเหมยอิงหยิบขิงมาชิมเส้นหนึ่ง รสเผ็ดหายไปเกือบจะทั้งหมดแล้ว

อมเปรี้ยวอมหวาน รสชาติกำลังดี กลิ่นขิงยังฉุนอยู่ ขิงอ่อนสดๆ ยังมี กลิ่นแรงขนาดนี้ คุณภาพไม่เลวเลย

เจียงเหมยอิงชิมไก่อฉีกผัดขิง กลิ่นคาวของเนื้อไก่อกุกจัดไปจนหมด และแทนที่ด้วยกลิ่นฉุนของขิง แต่เพราะเป็นขิงอ่อนจึงไม่เผ็ด

เจียงเหมยอิงจัดไก่อฉีกผัดขิงลงบนกะหล่ำปลีหั่นฝอย จากนั้นก็โรยหน้า ด้วยขิงดองหั่นฝอย และถ่ายรูป

'พระเอกของวันนี้คือขิงสด เพราะกลัวว่าจะเผ็ดเกินไปก็เลยเลือกเป็น ขิงอ่อนที่สดใหม่ รสชาติเป็นเอกลักษณ์มาก ค่อนข้างคล้ายกับหมูผัดขิง ของญี่ปุ่น นำเนื้อไก่อฉีกและกะหล่ำปลีหั่นฝอยมากินคู่กัน ชูรสชาติให้ โดดเด่น ข้างบนเป็นขิงดองหั่นฝอย เพราะใส่เกลือค่อนข้างเยอะ คนที่กำลังลดน้ำหนักต้องกินน้อยๆ นะ'

หาดังเห็นสูตรอาหารสูตรใหม่ของตำรวจตัวกลมก็นึกสงสัย ทำไมวันนี้ถึงได้เกี่ยวกับขิงสด

เขาส่งไคเร็กซ์เมสเสจไปให้ตำรวจตัวกลม

เชฟแคป : ของวันนี้เป็นขิงสด?

ตำรวจตัวกลม : เห็นในซูเปอร์มาร์เก็ตวางขายขิงอ่อนฤดูใบไม้ผลิ ก็เลยอยากทำดู

เชฟแคป : คินนี่หลังจากปิดร้านแล้วผมจะลองดู

ตำรวจตัวกลม : อืม เป็นสูตรที่ทำให้พวกคุณ เอาไปเถอะ

มือที่กำลังพิมพ์ข้อความของหาดังชะงักไป เธอเข้าใจลักษณะพิเศษ ของร้านพวกเขาจริงๆ

หानตั้งอดไม่ไหวที่จะถามเธอ

เชฟแคป : ช่วงนี้คุณมาที่ร้านเราหรือครับ

ตำรวจตัวกลม : เปล่านี่

ความรู้สึกผิดหวังพุ่งขึ้นมาในใจหานตั้งอย่างสะกดไม่อยู่

เชฟแคป : ผมชอบสูตรอาหารของคุณในช่วงนี้มาก ค่อนข้างเหมาะกับ
เทสต์ของคนห่มุ่่มากทีเดียว

ตำรวจตัวกลม : ขอขอบคุณ

เจียงเหมยอิงวางโทรศัพท์ลง ลอบก่นด่าตัวเองว่าโง่ปัญญาสุหนาทาน
เสียจริงๆ หงุดหงิดอยู่เต็มอกแต่กลับปิดบังตัวตนของตัวเอง แถมยังเอา
สูตรอาหารให้อีกฝ่ายอย่างสุภาพนุ่มนวลอีก

ไม่ว่าอย่างไรเธอก็จะไม่ไปขอโทษหานตั้งอีกแล้ว ถ้าผู้กำกับหลิว
ถามขึ้นมาเธอก็จะบอกว่าหานตั้งไม่ยินดีที่จะรับคำขอโทษ เธอไม่อยากจะ
เอาหน้าร้อนๆ ไปแนบกับกันเย็นๆ* หรือก

เจียงเหมยอิงนั่งบนเตียงแล้วใช้สองมือกอดเข้าไว้ มองไปยัง
บทสนทนาในโทรศัพท์มือถือ แล้วพุบหน้าลงบนเขา

เจียงเหมยอิงคิดไว้เสียดิบดี แต่ไม่กี่วันต่อมาเธอก็พบว่าตัวเอง
คิดไปไกลเกินไป

ผู้กำกับหลิวเกรงใจหานตั้งกับซานเว่ยฟางมาก จึงเรียกเจียงเหมยอิง
ไปคุยอีกครั้ง

"เสียเวเจียง เธอขอโทษแล้วหรือยัง"

* เอาหน้าร้อนๆ ไปแนบกับกันเย็นๆ หมายถึงประจบเอาใจผู้อื่น แต่ผู้อื่นกลับไม่ใส่ใจดี

เจียงเหมยอิงหันหน้าบึ้ง "ผู้กำกับหลิว ฉันขอโทษแล้วค่ะ"

"ถ้าฉันแล้วทำไมถ้าแก้หาจนถึงยังไม่ติดต่อฉันมาละ ฉันได้ฝากนามบัตร
 ของฉันให้เธอไปหรือเปล่า" ท่าทางของผู้กำกับหลิวเองก็กระวนกระวาย
 เจียงเหมยอิงพูดหงอหง "ถ้าแก้หาไม่ยอมรับคำขอโทษจากฉันค่ะ"
 "ฮะ! เขายังโกรธอยู่หรือ" ผู้กำกับหลิวพลันมีเหงื่อเย็นๆ ซึมออกมา
 เจียงเหมยอิงอธิบาย "ไม่ใช่ค่ะ เขาไม่ได้แค้นเลยสักนิด บอกว่า
 'ไม่เป็นไร'"

นี่เป็นนิสัยของหาดั้ง ไม่อย่างนั้นในตอนแรกที่ทำรายการ เขาจะ
 ไม่สนใจอะไรเลย และไม่ดูแม้แต่วิดีโอตัวอย่างแบบนั้นหรือ

ผู้กำกับหลิวผ่อนคลายใจ เห็นท่าทางเป็นทุกข์ของเจียงเหมยอิง
 ในที่สุด ความสำเร็จนั้นยิ่งใหญ่กว่าความเมตตา เขาเอ่ยด้วยรอยยิ้มกว้าง
 "ฉันเสียดายเจียง ดูลิ เธอไปมาหาสู่บ่อยๆ ก็คงค่อนข้างสนิทกับถ้าแก้หา
 แล้วละสินะ"

"..." ในใจของเจียงเหมยอิงเกิดกลางสังหรณ์ไม่ดี

"ฉันคิดว่าจะฝากเธอเอานามบัตรของฉันไปให้เขาด้วย เธอว่า...
 เธอพอจะมีเวลาไหม" ผู้กำกับหลิวถาม

ท่าทางของผู้กำกับอ่อนโยนเสียจนเจียงเหมยอิงทำอย่างไรก็ไม่อาจ
 ปฏิเสธได้

เธอหลับตาลง รู้สึกหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก "ผู้กำกับหลิวคะ
 ทำไม่ต้องเอานามบัตรไปให้เขาให้ได้ด้วย"

ผู้กำกับหลิวขยิบตาให้เจียงเหมยอิง "คนหนุ่มสาวเนี่ยไม่รู้จักมอง
 การณ์ไกลกันสินะ ถ้ามีคอนเน็กชันกับซานเว่ยฟาง เราจะถ่ายทำร้านเก่าแก่
 อะไรทำนองนั้นกันไม่ได้เชียวนะหรือ อย่าลืมนะสิว่าพวกเราเป็นรายการอะไร"

รายการทัวร์ชิมทั่วจีนที่เป็นสื่อกฎพิเศษด้านอาหารอันดับหนึ่งของ
 ประเทศ พอไม่มีเรื่องกินแล้วก็ไม่มีค่าอะไร

เจียงเหมยอิงใจเย็นลง เข้าใจแล้วว่าทำไมผู้กำกับหลิวถึงอยากถ่ายทำ
ซานเว่ยฟาง

ก็ใช่ ตอนนี่ยังไม่มีรายการที่เคยถ่ายทำวัฒนธรรมอาหารการกินของ
ซานเว่ยฟาง แม้จะมีรายการแข่งขันทำอาหารเคยใช้ห้องครัวและห้องอาหาร
ของซานเว่ยฟาง แต่เชฟใหญ่ของซานเว่ยฟางเองล้วนไม่เคยได้เข้ากล้อง

"ก็นับได้ว่าพวกเราเคยถ่ายเชฟใหญ่ของซานเว่ยฟางแล้ว หานตั้ง
ไม่ใช่หรือหะคะ" เจียงเหมยอิงเปลี่ยนเรื่อง

ผู้กำกับหลิวส่ายหน้า "ที่พวกเราถ่ายทำเป็นแค่อาหารระดับพื้นๆ
ของเขา ไม่ได้เกี่ยวกับอาหารอันโอชะของซานเว่ยฟางเลย อีกอย่าง
หานตั้งเคยบอกกับเราว่าถ่ายเขาได้ แต่ห้ามใช้ซานเว่ยฟางโปรโมต
ห้ามดึงซานเว่ยฟางเข้ามาเกี่ยวข้อง ร้านบะหมี่เหว่ยเจียนคือร้านของเขา
"ไม่ใช่ของซานเว่ยฟาง" ผู้กำกับหลิวนี้ยกย่อนไป เย่อย่างทอดถอนใจ
"ดูไปแล้ว ถ้าแก่น้อยคนนี้จะมีความเชื่อมั่นเป็นของตัวเอง และมีความคิด
ต่างจากซานเว่ยฟาง"

เจียงเหมยอิงคิดว่าก็ถูก ซานเว่ยฟางที่มีร้านร่อยกว่าสาขาทั่วประเทศ
มีภัตตาคารระดับมิชลินสิบกกว่าแห่ง แต่ละแห่งล้วนเป็นภัตตาคารหุ
การบริโภคเฉลี่ยต่อคนต่ำสุดอยู่ที่ห้าร้อยถึงหกร้อยหยวน ยิ่งไม่ต้องพูดถึง
อสังหาริมทรัพย์และสินทรัพย์จำนวนมหาศาลของซานเว่ยฟาง การประดับ
ตกแต่งและรสนิยมของแต่ละแห่งล้วนหรูหราประณีต มีเอกลักษณ์โดดเด่น
และทุ่มเงินไม่อัน

ถึงอย่างไรเธอก็คิดไม่ถึงว่าผู้รับช่วงคนต่อไปของอาณาจักรอาหารที่
เก่งกาจขนาดนี้ จะยอมมามุดอยู่ในร้านบะหมี่เล็กๆ แถบซานเมื่องผู่เจิง
ตกแต่งอย่างเรียบง่าย ทำงานกันอยู่แค่สามคน ผลประกอบการในแต่ละวัน
เทียบไม่ได้แม้แต่กำไรสุทธิในสองชั่วโมงของร้านที่เล็กที่สุดของซานเว่ยฟาง
ด้วยซ้ำ

เหตุผลอะไรที่ทำให้ห่านตั้งยอมแตกหักกับพ่อของตนเอง หนีออกจากบ้าน
หนีจากชีวิตที่ดีพร้อมและผู้คนต่างอีกฉากก่อนหน้านี้มาใช้ชีวิตอยู่ที่นี้
แม้เสียงเหมยอิงจะไม่พอใจห่านตั้ง แต่กลับสนใจใคร่รู้ขึ้นมา

3

หลายวันต่อมา เวลาอาหารค่ำ

"ถ้าแก่คะ คุณเสียงมาอีกแล้ว" หวงหุหุหุฟังประตูห้องครัวแล้วเอ่ย
เสียงเบา "วันนี้ส่งไปดาวคะ"

"ไปดาว?" พ่อห่านตั้งได้ยินก็ขมวดคิ้ว และถามกลับด้วยความ
ประหลาดใจ

"ใช่คะ เป็นไปดาว ฟองเดียว ไม่ใช่ซีอิ๊ว" หวงหุหุหุพยักหน้า
เงืงหลินเทียนอยู่ปาก "ลดน้ำหนักสิคะ"

หวงหุหุหุพูดเสริม "อ้อ อีกอย่าง คุณเสียงหวังว่าถ้าแก่จะลงมือทำเอง
ด้วยคะ"

มือของห่านตั้งที่กำลังคืบเต่าหูแห่งหยุดชะงัก เขาพยักหน้าเพื่อแสดงว่า
ตนเองได้ยินแล้ว

เงืงหลินเทียนพึมพำกับตัวเองอยู่ด้านข้างว่าเสียงเหมยอิงมีอคติกับเขา
หรือเปล่า ฝีมือทำอาหารของเขาก็ดีมากนะ

ความรู้สึกที่ห่านตั้งมีต่อเสียงเหมยอิงนั้นซับซ้อนมาก

ท่าทางที่เธอตีมน้ำขิงในวันนั้น ห่านตั้งจำได้ไม่ลืม เขาไม่เคยเห็น
รอยยิ้มที่มีนัยซับซ้อนแบบนั้นมาก่อน ห่านตั้งอ่านไม่ออก จึงยิ่งสนใจ
มากขึ้น

แต่ท่าที่ที่เธอมาขอโทษเขาเพราะเรื่องรายการนั้นไม่จริงใจเอาเสียเลย
คล้ายกับฝันใจไล่เปิดขึ้นคอน* ห่านตั้งอดคิดไม่ได้ว่ามุมมองส่วนตัวของเธอ

* ไล่เปิดขึ้นคอน หมายถึงการบังคับให้ผู้อื่นทำสิ่งที่ไม่ถนัด หรือไม่มีความสามารถที่จะทำได้

คงจะเหมือนกับสิ่งที่แสดงออกมาในตอนที่เราตัดต่อวิดีโอใช่หรือไม่ คิดว่าเขารุ่นแรงกับเจ็ทหลินเทียนเกินไป และเป็นพวกเพอร์เฟ็กชันนิสต์กับการทำอาหารและเรื่องอาหารการกินมากเกินไป ด้วยเหตุนี้เองตอนที่มาขอโทษจึงไม่ได้รู้สึกผิดจากกันบึ่งหัวใจ

ยิ่งเคารพอาหาร ก็จะต้องเข้าใจในการที่เขาเข้มงวดกับข้อกำหนดในด้านนี้

หรือจะให้พูดอีกอย่างก็คือเจียงเหมยอิงไม่เคารพอาหารใช่หรือไม่

ห่านตั้งยืนอยู่ตรงประตูห้องครัว สังเกตเจียงเหมยอิง หัวคิ้วค่อยๆ ผูกเข้าหากัน

แม่สาวน้อยที่ผมสั่งทำตั้งหูกนี้ ลักษณะอายุประมาณยี่สิบสอง ยี่สิบสาม ทำทางกล้วนแปลกหน้าและค่อนข้างโลกส่วนตัวสูง เมื่ออยู่ในร้าน ทำอะไรก็ระแวงระวังไปหมด สวมชุดออร์มธรรมดาๆ สบายๆ ใ้ไหลเปล่าเด่นชัด มองออกว่าร่างกายผมบางเป็นพิเศษ ใบหน้าเล็กมาก แต่สีหน้าขาวซีดไม่มีสีเลือด ดวงตาคู่นั้นมีแววเฉลียวฉลาดและมีเสน่ห์ หางตาเฉียงขึ้นเล็กน้อย สวยมาก

เวลานี้เธอจับจ้องไปยังจานที่อยู่ตรงหน้าด้วยสีหน้าตื่นเต้น ใช้ตะเกียบที่มลงไปบนไข่ดาว จากนั้นก็เนียนตรงมุมเบาๆ ตอนที่เห็นไข่แดงไหลเยิ้มออกมา ดวงตาก็พลันเป็นประกาย ในแววตาเต็มไปด้วยความสดใสนิติ ทำให้คนมองแล้วอารมณ์ดีตามไปด้วย

สาขาหลักของซานเว่ยฟางที่ปักกิ่ง เขาเคยเห็นลูกค้าที่เห็นอาหารราวกับเป็นขุมสมบัติมานักต่อนัก แต่คนเหล่านั้นล้วนเป็นพวกตะกละ มักจะให้ความสำคัญกับโอกาสที่จะได้ลิ้มรสวัตถุดิบบางอย่างซึ่งมีแค่ครั้งเดียวในหนึ่งปีเป็นพิเศษ ด้วยเหตุนี้เองแม้สีหน้าจะเคร่งขรึม ทว่าแววตากลับเต็มไปด้วยความตะกละ

ในแววตาของผู้หญิงคนนี้แม้จะมีความสุข ทว่าความสุขนั้นก็กลับมี

อารมณ์ที่ซบซ้อนมาก รวากับเป็นความปีติยินดีเมื่อได้รับหยาดฝนหลังจากที่แห้งแล้งมาเนิ่นนาน ในความเยือกเย็นนั้นมีความประหลาดใจพุ่งทะลุออกมา

เธอสำรวจไข่ดาวราวกับกำลังส่องกล้องจุลทรรศน์ดูส่วนประกอบตรวจสอบอย่างละเอียด จากนั้นก็ค่อยๆ คีบส่วนที่เนียนออกมาอย่างระมัดระวัง

ไข่ดาวชิ้นเล็กๆ ชิ้นนั้นเล็กกว่าเล็บนิ้วมือด้วยซ้ำ หานตั้งเพียงเห็นร่างกายเธอชะงักไป เบะปาก ดูท่าทางสะเทือนอารมณ์มาก

หานตั้งมองเธอที่ค่อยๆ กินไข่ดาวหมดไปครึ่งหนึ่ง จากนั้นก็หยุดลงอย่างกะทันหัน เธอไม่ได้หยิบตะเกียบขึ้นมาอีก

สั่งไข่ดาวฟองเดียวแล้วก็ยังเหลืออีกตั้งครึ่งหนึ่ง? กินทิ้งกินขว้างเกินไปแล้ว

หานตั้งรู้สึกรำคาญ นี่คงจะเป็นโรคย้ำคิดย้ำทำของเขา เมื่อเห็นคนอื่นกินทิ้งกินขว้าง เขามักจะรู้สึกไม่พอใจ แต่ตอนนี้เห็นเจียงเหมยอิ่งแล้วก็ยิ่งเป็นมากขึ้นไปอีก

เขาสูดลมหายใจเข้าลึกๆ ขมวดคิ้วแน่น ก่อนจะหมุนกายเข้าไปในครัว

เจิ้งหลินเทียนเงยหน้าขึ้นก็เห็นความไม่พอใจบนใบหน้าอาจารย์ของตน แม้หานตั้งจะยังคงอารมณ์สงบนิ่ง แต่เป็นศิษย์อาจารย์กันมาสามปี มองแวบเดียวเจิ้งหลินเทียนก็รู้แล้วว่าหานตั้งไม่พอใจ

"เป็นอะไรไปครับอาจารย์ ถึงได้อารมณ์ไม่ดีขนาดนี้"

หานตั้งส่ายหน้า อารมณ์คุกรุ่นไม่พูดไม่จาอยู่นาน

ขณะที่เจิ้งหลินเทียนคิดว่าเขาคงไม่ตอบแล้ว ลู่จู่ ก็ได้ยินหานตั้งพูดว่า "จะดีแค่ไหนถ้ามีผู้หญิงที่รักการกินและไม่กินทิ้งกินขว้าง"

เจิ้งหลินเทียนงงงัน ถามเขาอย่างล้งเลวว่า "อาจารย์... หมายถึง... พี่เหมียวสินะครับ?"

"..." จู่ๆ ก็พูดถึงเหมียวเหมียว อารมณ์ของห่านตั้งพลันจมดิ่ง เขา ข้าเลี้ยงมองเจิ้งหลินเทียน ไม่ได้พูดอะไร ทว่าอานุกาพที่อยู่ในแหวตาคู่นั้น ถึงกับทำให้เจิ้งหลินเทียนตัวสั่นระริก

เจิ้งหลินเทียนรีบหันเหความสนใจของห่านตั้ง "อาจารย์ ร้านสาขาย่อยของเราจะเปิดกิจการเมื่อไหร่ล่ะครับ"

"ได้เงินทุนเต็มจำนวนแล้วก็โอเค" ห่านตั้งตอบ

ตอนออกมาจากบักกิ้ง บัตรธนาคารทั้งหมดของเขาถูกอายัด ปีที่แล้ว เพิ่งจะคืนดีกับพ่อ ช่วงนี้จึงค่อยๆ ปลดอายัดบัตร พอถึงเวลาก็จะมีเงินทุน และค่อยๆ เริ่มโปรเจกต์ของเขา

เขาอยากจะทำร้านอาหารเกรดบีที่ยิ่งใหญ่เหมือนซานเว่ยฟาง แต่วางตำแหน่งทางการตลาดไม่เหมือนกับซานเว่ยฟางทั้งหมด

เจียงเหมยอิงพอใจมาก ไข่ดาวที่ทอดด้วยน้ำมันหมู มันกำลังพอดี และหอมมาก ขอบไข่ชั้นนอกเป็นสีเหลืองทอง กรอบ

น้อยครั้งที่เธอจะกินไข่ที่มันขนาดนี้ แถมยังกินไปได้มากกว่าครึ่ง คีบหน้าไปได้มากทีเดียว เจียงเหมยอิงอยากจะบอกข่าวดีให้พ่อแม่และ เชี่ยวอึ้นจางได้รู้โดยทันที

แต่ตอนนี้เธอยังมีภารกิจอื่นอีก พอคิดถึงภารกิจขึ้นมา อารมณ์ก็พลัน ต่าดิ่ง รู้สึกไร้เรี่ยวแรง

เธอรอให้คนค่อยๆ บางตาลงเหมือนอย่างเคย ฉวยโอกาสตอนที่ ห่านตั้งออกมาจากห้องครัว ร้องเรียกห่านตั้งเสียงเบา

ห่านตั้งขมวดคิ้ว ถามว่า "มีอะไรครับ"

เจียงเหมยอิงเลียริมฝีปาก รู้สึกคุ้นตากับห่านตั้งในมุมนี้ขึ้นมาบ้างแล้ว เธอใจกล้าขึ้นนิดหน่อย ฉีกมุมปาก ยิ้มอย่างแข็งกระด้าง "คือว่า...เรื่อง เมื่อครั้งที่แล้ว ฉันขอโทษคุณจากใจจริงจริงๆ ค่ะ"

น้ำเสียงสุภาพมากเกินไป กลับทำให้ห่านตั้งรู้สึกไม่ชิน

เขาเลิกคิด ไม่ได้ตอบกลับไปทันที

เจียงเหมยอิงหันด้านพุดต่อไปพลางหยิบเอานามบัตรของผู้กำกับหลิว และของตัวเองออกมาจากกระเป๋า "อีกอย่าง...คือว่า...แค่ รบกวณ คุณเก็บอันนี้ไว้หน่อยนะคะ บริษัทของเราหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะสามารถ ร่วมงานกับคุณได้มากยิ่งขึ้น"

"..." หานตั้งไม่ได้รับไว้ในทันที แต่หลุบตามองนามบัตร

นามบัตรของผู้กำกับหลิวอยู่ด้านบน เจียงเหมยอิงก้มหน้า ใช้สองมือ ยื่นให้ ท่าทางราวกับกำลังแบกรับภาระอันหนักอึ้งด้วยความอดทน หานตั้ง มองไม่เห็นนามบัตรของเจียงเหมยอิงที่อยู่ข้างใต้

หานตั้งปฏิเสธเสียงเย็น "คุณเก็บกลับไปเถอะ"

เจียงเหมยอิงอิงไป "ทำไมคะ"

"หัวหน้าของคุณให้คุณมาเพราะอยากจะมีคอนเนกชันกับซานเว่ยฟาง ลินะ แล้วที่คุณมาขอโทษผมหลายครั้งขนาดนี้ก็เพราะเหตุผลนี้ใช่ไหมหรือเปล่า" หานตั้งพุดอย่างเย็นชา

ที่เขาพุดเป็นความจริง เจียงเหมยอิงไร้ข้อแก้ตัว ใบหน้าของเธอขาวซีด ไม่รู้จะอธิบายอย่างไร

"ผมเคยบอกไปแล้วว่าผมไม่โกรธ จะขอโทษหรือไม่ขอโทษก็ไม่เป็นไร"

"แต่ว่า..."

หานตั้งถอนหายใจเบาๆ "และตอนนี้ผมก็ไม่ได้เกี่ยวข้องกับซานเว่ยฟาง แล้ว พวกคุณมาหาผม ผมก็ให้พวกคุณไปถ่ายทำรายการที่ซานเว่ยฟาง ไม่ได้หรอก"

หานตั้งไม่อยากจะเกี่ยวข้องกับซานเว่ยฟางอีก เพียงแค่อยากอาศัย ความพยายามและความสามารถของตนเองเท่านั้น

เจียงเหมยอิงหน้าแดง ไม่รู้ว่าเป็นเพราะอายหรือเพราะโมโหกันแน่

"ถ้าแก่หาน...แค่เรื่องเก็บนามบัตรสองใบ..."

หานตั้งกลับถามเธอว่า "คุณชอบอาหารที่ผมทำหรือ"

เจียงเหมยอิ่งอิ่งไป ตอบไปตามจิตใต้สำนึก "ชอบค่ะ" อาหารที่หานตั้งทำ เธอสามารถกินได้ในตอนนี้ซึ่งเป็นอย่างที่สอง ส่วนอีกอย่างก็คืออาหารที่เธอทำ

"ผมไม่ยกจะมองออก" หานตั้งคัดค้านคำพูดของเธออย่างตรงไปตรงมา

หานตั้งไม่เข้าใจว่าเจียงเหมยอิ่งคิดอย่างไรกับอาหารที่ตนเองทำ เธอมาที่ร้านไม่กี่ครั้ง ไม่เคยกินอะไรหมดเลย แถมยังเหลืออีกมากกว่าครึ่ง เขามองไม่ออกจริงๆ เลยกว่าเจียงเหมยอิ่งชอบอาหารที่เขาทำ

เจียงเหมยอิ่งคงแค่มาทำภารกิจของเจ้านายให้สำเร็จเท่านั้น

เพียงคำคัดค้านออกมาจากปากของหานตั้ง ใบหน้าของเจียงเหมยอิ่งเดี๋ยวคล้ำเดี๋ยวซีด สีหน้ายังไม่แนมมอง

เธอจะไม่ชอบอาหารที่ตัวเองกินลงได้อย่างไร ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าที่ทำมานั้นอร่อยมากด้วย!

ท่าทีของหานตั้งนั้นเห็นได้ชัดว่ามีอคติกับเธอ

เจียงเหมยอิ่งไม่พอใจ "หานตั้ง ถ้าคุณจะตำหนิฉันเพราะเรื่องรายการที่ฉันและบริษัทของเราทำ ฉันนั้นก็ขอโทษคุณแทนตัวฉันเองและบริษัทของเราอยู่แล้วกัน แต่ฉันขอรับรองคุณว่าอย่ามาตัดสินความคิดของคนอื่นตามใจชอบ"

หานตั้งได้ยินคำพูดของเธอก็อิ่งไป เสียงของเธอไม่ได้แผ่วเบา เหมือนกับก่อนหน้านี้ แต่กลับกัน น้ำเสียงแข็งกร้าวขึ้นไม่น้อย หลังจากนั้นเขาก็ได้ยินเสียงที่จริงจังของเจียงเหมยอิ่ง

"บนโลกนี้ไม่มีใครชอบอาหารอร่อยๆ ไปมากกว่าฉันอีกแล้ว คุณไม่มีวันเข้าใจความรู้สึกของฉันหรอก" เจียงเหมยอิ่งพูดมาถึงตอนท้าย เธอสะอื้นเล็กน้อย จ้องมองหานตั้งด้วยขอบตาแดงก่ำ ก่อนจะหิ้วกระเป๋าและสะบัดศีรษะออกจากร้านไป

ห่านตั้งหันหลังให้ประตู ยังคงตกอยู่ในภวังค์จากคำพูดของเธอ
คำพูดเมื่อกี้นี้ก็ออกมาจากใจของเจียงเหมยอิงอย่างแท้จริง ถึงขั้น
ฟังออกว่าเธอไม่พอใจเอามากๆ
ห่านตั้งเริ่มครุ่นคิดว่าตนเองเข้าใจเจียงเหมยอิงผิดไปหรือเปล่า

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3p8ZXSP>